

Bán Yên Vân

Contents

Bán Yên Vân	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	15
3. Chương 3	28
4. Chương 4	46
5. Chương 5	55
6. Chương 6	61
7. Chương 7	68
8. Chương 8	73
9. Chương 9	82
10. Chương 10	89
11. Chương 11	98

Bán Yên Vân

Giới thiệu

Tình trạng: Hoàn (11c)Thể loại: ôn nhu si tình mỹ cường công, mỹ nam sát thủ lạnh lùng thụ, hiện đại, 1×1, HE, có ng

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ban-yen-van>

1. Chương 1

EDIT: Vương Tĩnh

Trăng đêm nay trắng bạc, bóng đêm che phủ tất cả, màu trắng lạnh lẽo hoà cùng màu xanh đen của sự tĩnh mịch tạo thành một mảnh nhu hoà tuyệt mỹ, bất luận là gì nó cũng vẫn như vậy không thay đổi. Thỉnh thoảng trên cây ngô đồng chậm rãi rơi xuống một phiến lá, càng làm bức tranh về đêm trở nên sống động tuyệt diệu có một không hai.

Vì Cảnh Sinh đứng bên song cửa trong suốt, nơi phiến lá rơi xuống, hắn im lặng nhàn nhã ngắm nhìn cảnh sắc lưu động của bóng đêm tĩnh mịch, lòng hắn dần nổi lên từng đợt cảm giác bi thương quen thuộc.

Hắn không còn nhớ mọi chuyện bắt đầu từ bao nhiêu năm về trước, theo trí nhớ của hắn thì có lẽ đã hai mươi sáu năm trôi qua rồi. Hằng năm, cứ vào những đêm của cuối thu, ánh trăng sẽ lại sáng tỏ nơi này,

vào lúc đó mọi bi thương cùng thống khổ sẽ tập trung lại trong đầu hấn, khiến hấn phải có một đêm không thể ngủ được.

Cũng không hiểu được loại cảm giác bi thương thống khổ lòng người này từ đâu mà có, nhưng dù cho có hận hay oán cũng không đáng để hấn phải nghĩ nhiều, hấn chỉ đơn thuần là đem tất cả chôn vào nơi sâu nhất của tâm can, cái nơi mà đã phát sinh ra cảm xúc này. Buồn cười hơn nữa là người như hấn mà lại bị loại cảm xúc này làm tổn thương nhiều đến như vậy.

Ánh trăng đêm nay xem ra cũng giống như hấn.

Vi Cảnh Sính nhấp một chút cà phê nóng, hấn có chút cô độc. Cơ thể của hấn trong vô thức đã dần tiếp nhận loại cảm giác này. Với hấn, ngồi một mình thưởng thức ánh trăng đêm không phải là việc khó, bởi lẽ thói quen nhiều năm qua đã đem phần tâm tình để nó ngủ sâu tại một nơi yên ổn trong lòng hấn, một cách nghĩ có phần khiến bản thân phải mệt mỏi.

Cho nên, dù là một đêm thức trắng không ngủ thì ngày mai hấn vẫn luôn có tinh lực để xử lý đám công việc bề bộn cùng mấy vụ xã giao nhàm chán.

Ánh trăng đêm nay thoát nhìn so với trước hình như có chút khác lạ.....

Vi Cảnh Sính ngẩng đầu chăm chú nhìn vàng sáng nhu hoà phát ra từ ánh trăng lưỡi liềm, dường như trong ánh sáng trắng bạc kia có phát ra ánh sáng tím mê hoặc lòng người, thực sự nhìn rất đẹp.

Lần thứ hai cầm lên tách cà phê, nhấp một ngụm, một vị chua sót tan ra nơi đầu lưỡi rồi lan dần xuống bụng, sau đó, trôi đến tận đáy lòng.

Bỗng nhiên, trong nháy mắt một bóng đen vượt qua hệ thống bảo vệ dày đặc của bức tường cao vút, thu hút toàn bộ sự chú ý của Vi Cảnh Sính. Bóng đen dễ dàng nhảy lên đầu tường, rồi nhẹ nhàng đáp xuống hoa viên, động tác nhanh gọn cho thấy đây là kẻ có võ công cao.

Tranh vài giây đó, Vi Cảnh Sính không khỏi trừng mắt nhìn về phía tường, thế nhưng... hệ thống an ninh trên tường hoàn toàn không có phản ứng gì! Làm sao có thể?

Nhưng tình hình lúc này không cho hấn thời gian để suy nghĩ thêm nữa, như có trực giác mách bảo, hấn rất nhanh nhẹ nhàng lao ra cửa phòng. Thật không ngờ, vừa bước vào hoa viên, một mảnh vải nhanh chóng bịt lấy miệng hấn, sau một khắc, hấn liền lâm vào hôn mê không còn biết trời đất gì nữa.....

Không biết đã qua bao lâu, khi hấn dần thanh tỉnh thì phát hiện bản thân đang nằm trên chiếc giường trong phòng mình. Thế nhưng miệng vẫn bị bịt kín, tay chân không thể động đậy. Giờ đây ý thức của hấn đã hoàn toàn thanh tỉnh.

Đang lúc hấn không để ý, từ phòng tắm truyền đến tiếng nước rất nhỏ làm cho hấn hơi sợ... Chẳng lẽ kẻ

bắt cóc đó vẫn còn ở trong căn phòng này?

Kế tiếp hấn muốn làm gì? Mưu sát hay bắt cóc?

Không kịp nghĩ nhiều, tiếng bước chân nhỏ đến mức không thể nghe được từ trong phòng truyền ra, Vi Cảnh Sính nhanh chóng nhắm mắt làm bộ chưa hề tỉnh giấc.

“Ta biết ngươi đã tỉnh” Một thanh âm lạnh như băng, tên đó cúi đầu ghé vào tai hấn nói, cứ như là nhìn rõ tâm hấn vậy. Thanh âm lạnh lẽo kia đã vạch trần hấn không thương tiếc “Ta không giết ngươi, cũng không bắt cóc ngươi”

Vi Cảnh Sính đành phải mở mắt, ngay lúc đó, hấn gần như ngẩn người..... Tên trộm này đem hấn gói như cái bánh chưng. Thế nhưng y lại không mang vẻ đáng sợ như hấn tưởng tượng, chỉ có thể mô tả dung nhan tên này bằng một từ thanh lệ. Băng dã sáng sủa tựa Minh Nguyệt, khí chất thần bí hoang dại của bóng đêm.

“Ta cũng không phải trộm” Lại một lần nữa nhìn thấu ý nghĩ của hấn, tên này đem miệng vết thương trên vai buộc chặt một cách thành thực, y liếc mắt nhìn Vi Cảnh Sính một cái liền không nói thêm gì. Chỉ ngồi dựa vào thành ghế sa lông nhắm mắt im lặng tĩnh dưỡng.

Chỉ là trong lúc ngủ tên trộm này vẫn bảo trì cảnh giác cao như trước.

Vi Cảnh Sính đưa mắt nhìn lên khuôn mặt tuyệt mỹ rồi lại nhìn lên trên miếng vải có đốm chút máu nơi vai.

Miệng vết thương dường như rất nặng, hơn nữa dựa theo hình dạng đường vết máu thẩm thấu ra ngoài thì vết thương có lẽ do đao gây nên. Có thể tên này vì trốn tránh kẻ truy sát nên mới xông vào nhà hấn tị nạn.

Nếu thật đúng như hấn đoán thì hấn chỉ cần giữ yên lặng thì sẽ không nguy hiểm đến tính mạng. Một bên bình tĩnh vì sự an nguy bản thân, một bên tập trung tinh thần quan sát từng hành động nhỏ của Hắc y nam tử cùng gương mặt tuyệt mỹ không đổi sắc. Vi Cảnh Sính ngạc nhiên khi phát hiện ra bản thân lại bị mê đắm bởi dung nhan thanh lệ của y, hấn không thể đem tâm mắt của mình rời khỏi dung nhan tuyệt mỹ kia.

Yên lặng nhìn y thật lâu, ánh sáng rạng Đông đã chậm rãi chiếu sáng màn đêm ngoài cửa sổ, cảm giác được ánh sáng bên ngoài thay đổi, y chậm rãi mở mắt.

Ngay lúc ánh sáng mỏng manh đó vừa xuất hiện, hấn đã thấy được đôi mắt của y, Vi Cảnh Sính không khỏi lắp bắp kinh hãi, bởi từ trước đến nay hấn chưa từng thấy qua đôi mắt nào tuyệt mỹ đến vậy. Sạch trong như nước, kết tinh trong dòng nước đó chính là sắc thạch anh của cây tử đàn, tuy băng lãnh nhưng đẹp yêu dã.

“Dũng khí của người rất đáng khen” Hắc y nam tử mặt không đổi sắc đến bên người Vi Cảnh Sính, chậm rãi giải khai dây thừng đã trói hắn suốt đêm “Người là người thứ hai có thể bình an vô sự mà nhìn ta như vậy đây”

“Vậy ra đó là cái giá của việc ta bị trói suốt đêm sao?” Vi Cảnh Sính bước đến trước mặt người kia chăm chú nhìn khuôn mặt tuyệt tục kia, không sợ hãi hỏi lại.

Không nghĩ hắn sẽ đáp lời, Hắc y nhân lạnh lùng liếc mắt một cái, thông dong cầm lấy chiếc áo khoác màu đen xếp gọn trên ghế sa lon khoác lên người, hướng đến ban công sau cửa sổ. Ngay lúc y chuẩn bị nhún người nhảy xuống, Vi Cảnh Sính đang nhìn y chăm chú không rời thì như bị ai đó thao túng, thì thào nói ra một cái tên mà chính hắn cũng chưa từng nghe qua bao giờ..... “Hi Chiếu.....”

Hắc y nam tử kinh hãi, hành động dứt khoát ban nãy của hắn ngay tức khắc dừng lại nửa giây, chỉ vừa đúng nửa giây... “Người hình như lộn ta với người nào đó rồi!”

Thanh âm không mang theo cảm tình vang lên khiến Vi Cảnh Sính rất nhanh lấy lại tinh thần. Hắn còn chưa kịp lấy lại tinh tảo thì Hắc y nam tử lại chuẩn bị nhảy xuống lầu hoà vào bóng đêm. Dưới tình thế cấp bách, hắn bất giác la lên: “Từ từ đã!”

Hắc y nam tử quay đầu nhìn hắn một cái. Con ngươi ánh tím rõ ràng có chút không kiên nhẫn.

“Thương thế của ngươi không ổn, đừng mạo hiểm nhảy từ trên lầu xuống phía dưới như vậy. Hiện tại ở đây cũng chưa có ai thức giấc, ngươi cứ theo cửa chính mà đi, không ai phát hiện đâu”

“Không cần”

Âm thanh từ miệng y phát ra hơi thở trầm thấp, rất nhanh liền biến mất trên ban công mang phong cách Châu Âu hoa lệ, chỉ để lại ánh sáng mờ nhạt yên tĩnh của bình minh cùng màu trắng bạc của ánh trăng còn vương lại nơi bầu trời. Vi Cảnh Sính nhìn bóng người thon dài màu đen dần biến mất trong ánh sáng mờ nhạt đó, trong lòng không hiểu vì sao liền truyền đến cảm giác cô độc.

Trở lại tổng bộ thì trời cũng đã sáng.

(Anh Hắc y nam tử tên là Huyền nên mình sẽ gọi bằng Huyền luôn ^^)

Mới mở cửa bước vào, Huyền đã nhìn thấy Hàn Luân đang bất an đi tới đi lui trong đại sảnh. Hàn Luân nhìn Huyền lập tức phát hiện miệng vết thương trên bắp vai vẫn còn đang rỉ máu. Hàn Luân đương nhiên sẽ không chịu đứng yên, sắc mặt liền trở nên luống cuống..... “Huyền, ngươi bị thương”

“Vết thương nhỏ thôi, không cần phải ngạc nhiên thế. Băng bó một chút là tốt rồi” Huyền nói qua loa.

“Không đúng”

Ánh mắt quan tâm lo lắng của Hàn Luân vẫn không chút thay đổi, bên trong còn chứa chút cảm giác đau lòng. Đến bên cạnh Huyền, Hàn Luân cẩn thận xem xét miệng vết thương nơi bả vai.

“Lan, mau đem tiểu tử Mục Đức kia đến đây”

Lan này giờ yên lặng đứng sau Hàn Luân không nói gì, sau khi nghe lệnh liền gật đầu bước nhanh ra ngoài.

“Không cần gấp, không chết được đâu” Huyền thản nhiên quơ quơ tay ý bảo Hàn Luân hấn không sao, rồi hấn ngồi xuống cái ghế sa lon được đặt trong đại sảnh.

“Tại sao lại bị thương?” Hàn Luân vẫn bình tĩnh như trước hỏi Huyền, nhưng ngữ khí thì lại cứ như là bão sắp đổ đến nơi vậy.

“Tên đó đã nhận được tình báo từ trước, nên hấn đã thiết lập cơ quan khắp nơi, khiến ta phải chui đầu vào lưới” Về mặt Huyền có chút âm trầm cùng châm chọc “Chỉ thiếu chút nữa hấn có thể khiến ta biến mất khỏi thế giới này, nhưng không hiểu vì sao ngay lúc nhìn thấy ta hấn lại ra lệnh bắt sống. Đáng tiếc, quyết định lần này chính là sai lầm lớn nhất trong đời hấn.”

“Trước sau gì người cũng sẽ không đem tên đó đuổi cùng giết tận, dù hấn có quyết định sai hay không thì cũng như nhau cả thôi” Hàn Luân đè nén tức giận không kìm được trong lòng, cẩn thận mở ra mảnh vải đang trói chặt lấy miệng vết thương.

Huyền hơi hơi vuốt cằm “Thành thói quen mất rồi”

Hàn Luân chăm chú nhìn đôi mắt có chút mệt mỏi của Huyền: “Đáp ứng ta, lần sau phải cẩn thận có được không?”

“Ta sẽ cố”

Chỉ có ở trước mặt Hàn Luân thì Huyền mới có thể thản nhiên lộ ra một nụ cười rất nhạt này.

“A! Người xinh đẹp nhất thiên hạ của ta đang ở nơi nao? Sao lại để bản thân bị thương chứ? Nghe được tin đó thiếu chút nữa ta đã chết vì đau lòng đấy!” Thân ảnh Mục Đức rất nhanh liền xuất hiện ở cửa đại sảnh, sau khi nhìn thấy chỗ Thanh Huyền đang ngồi, hấn lập tức trở thành sắc lang tốc độ nhanh như chớp phóng thẳng đến Huyền. “Bảo bối, có bị thương nặng hay không?” Soạt “AAAAAA.....!” Ngay sau đó, không ngoài dự đoán, một tiếng hét thảm liên vang lên. Tiếc rằng đây không phải tiếng hét của Huyền mà là của chính Mục Đức. Tên Mục Đức này không rơi vào lòng của mỹ nhân như ý nguyện mà là đâm thẳng vào bức tường thịt rắn chắc kiên cố của Hàn Luân.

“Người chết ta cũng không quan tâm, chẳng qua là người phải giúp Huyền trị liệu thật tốt miệng vết thương đã rồi hãy đi tìm cái chết” Hàn Luân thanh âm không mang chút cảm tình từ trên đỉnh đầu Mục Đức nói vọng xuống.

“Lão đại, lời chào hỏi thật tàn khốc nga, dám bảo ta đi tìm cái chết!” Mục Đức một bên nháy nháy mắt đưa tay nhẹ nhàng vờ về cái mũi mém chút đã bị biến dạng, một bên giả vờ bị thương khóc lóc kể lể.

“Mất người với ta không sao cả” khoé mắt Hàn Luân hiện ra chút ý cười “Với lại có thể giảm bớt một ít chi phí không cần thiết”

“A! Lão Đại, tâm hồn thuần khiết của ta đã bị lời nói của người đâm đến máu tươi đầm đìa rồi, thật là kẻ ác độc mà!” Mục Đức một bên xướng tác câu giai (nói một câu cãi một câu 〰) đáp lại Hà Luân, một bên lấy từ túi ra một loạt các dược phẩm trị liệu vết thương. Mục Đức cùng đâm dược liệu như làm trò ảo thuật, thật cẩn thận khử trùng vết thương trên vai Huyền.

“Người chuyên tâm một chút vào, nếu có gì sơ xuất, ta sẽ mang người đi cho cầu ăn” Hàn Luân tiếp tục đe dọa nhìn khuôn mặt vẫn đang cười hì hì của Mục Đức.

“Huyền thân ái, người nghe kìa, trên thế giới này còn Thiên Lý sao? Tôi làm việc cho Lão đại như trâu như ngựa, kết quả là bị hấn ta mang đi cho cầu ăn! A!”

Huyền không đáp lại, trên mặt hiện lên nụ cười như ẩn như hiện.

“Không bắt người đi cho mèo ăn đã là nhân từ lớn nhất của ta rồi!” Hàn Luân hai tay khoanh trước ngực, lạnh lùng nhìn động tác băng bó vô cùng chuyên nghiệp của Mục Đức.

“Này, Lão Đại, người có khuynh hướng kì thị động vật thật nga, tiểu miêu đáng yêu làm sao lại mang đi so sánh với mấy con cầu hung hãn đó được? Ta tình nguyện làm đồ ăn cho Tiểu Miêu nha” Mục Đức vừa đùa giỡn vừa từng bước băng bó chính xác gọn gàng vết thương cho Huyền “A! Xong rồi! Thật là một kiệt tác hoàn mỹ nha!” Mục Đức nghiêng đầu về trước, như đang thưởng thức tác phẩm nghệ thuật do mình tạo ra từ việc ‘gối ghém’ vết thương của Huyền, vừa tự khen bản thân vừa đứng lên.

“Được rồi, giờ người có thể tự mình đi làm đồ ăn cho những bé Mèo đáng yêu rồi” Hàn Luân tựa tiểu phi tiểu nhìn Mục Đức mắt đầy những tia lửa giận “Ta sẽ không cần người”

“A! Vì sao vậy? Ta không phải đã hoàn thành công việc xuất sắc sao?” Mục Đức than thở khóc lóc lên án.

“Đó là do chính người đề nghị, ta chỉ thành toàn cho người mà thôi”

Hàn Luân chuyển mắt nhìn về phía Huyền ngồi một bên lẳng lặng xem họ đấu võ mồm, ôn nhu nhìn hần nói: “Đi ngủ đi, người hiện giờ phải nghỉ ngơi cho thật tốt vào”

“Đúng đúng!” Một giây trước, bởi vì chiến võ mềm thất bại, Mục Đức bất đắc dĩ đem huyết lệ cùng sỉ nhục nuốt vào bụng, vừa nghe chuyện tình liên quan đến Huyền thì đã lập tức lấy lại tinh thần “Tuy rằng miệng vết thương trên vai người không nghiêm trọng, nhưng vẫn phải tĩnh dưỡng tốt trong một thời gian, còn nữa, lúc đi tắm tránh vết thương đụng đến nước”.

Huyền không nói gì, chỉ gật đầu, đứng dậy đi lên lầu trên.

Nhìn theo bóng Huyền dần biến mất trên lầu, vẻ mặt nhu hoà của Hà Luân ban nãy lập tức biến thành dày đặc sát khí, hai tròng mắt phát ra hàn quang khiến người khác không rét mà run... “Trước hoàng hôn ngày hôm nay nhất định phải diệt trừ toàn bộ thành viên cùng những kẻ thuộc bang Phi Long, kể cả nữ nhân và trẻ con cũng giết không tha. Nhớ đừng để lại bất cứ dấu vết gì”

“Đã rõ” Thanh âm trầm thấp mà hùng hồn vang lên sau lưng Hà Luân, giờ phút này Mục Đức cùng Hà Luân giống nhau, cả hai như một người khác, hoàn toàn không giống hai kẻ cười đùa vô hại như lúc này.

“Đặc biệt là ả tiện nhân cùng đứa nhỏ có ý đồ muốn nhúng chàm (tranh giành 〰) Huyền, cả những kẻ dám cả gan thương tổn Huyền, phải làm cho chúng hưởng thụ một chút thống khổ của việc cận kề cái chết.”

“Phải”

Vi Cảnh Sính đứng trước bức tường thủy tinh màu lam nâu rất lớn, trên người mang theo một chút cảm giác cô độc, hần buồn bã chà chà chân vào tường. Hần nhìn xuống mặt đường phồn hoa màu xám bên dưới, nhìn dòng người như một con sông nước chảy bèo trôi, người người đi lại vội vàng tấp nập. ()

(Ở đây ý muốn nói Vi Cảnh Sính phong thái tự tại, thông thả, tao nhã, trái ngược với cảnh trên con đường cái tấp nập đầy người qua lại vội vã, không giống như hần. Sính ca như tách biệt với xung quanh, sự cô đơn càng rõ hơn 〰)

Hần... cùng những con người này cùng sống tại một nơi sao?

Lần nào cũng là ý nghĩ này, nó đã nhiều lần nảy lên trong lòng hần, Vi Cảnh Sính không khỏi tự giễu bản thân, trên mặt lộ ra nụ cười chua xót. Hần biết rất rõ đây tuyệt đối không phải là cảm giác cô đơn thường tình, nhưng mà, ý nghĩ này đã hiện lên trong đầu hần trăm vạn lần.

Trong nháy mắt, hần đã lướt qua một đoạn ảo giác tuyệt mỹ, tuy nó chỉ hiện lên trong vài giây ngắn ngủn, nhưng nó thần bí không gì sánh được, cảm giác mà người đó mang lại sạch đến thanh khiết, khiến hần phải khắc cốt ghi tâm.

Dù cho bản thân tự nhắc nhở nhiều lần, rằng người đó và hần đều là nam nhân, nhưng cảm giác nhớ nhung như một cơn thủy triều không ngừng dâng lên ở tận nơi sâu nhất trong lòng hần.

Loại thần thái không thể xuất hiện trên người hần thì giờ đây chợt thoáng hiện lên trong ánh mắt,yêu.

Ánh mắt Vi Cảnh Sính thoáng phủ một lớp sương mù, nhìn về phía màu tro lam nhạt phía chân trời. Cái cảm giác vừa thoáng qua trong lòng hắn, cứ cho là kẻ cô độc như hắn đang khát khao cực độ cái thứ gọi là tình yêu ngu xuẩn không thể tin được kia đi, nhưng trong cuộc sống hiện tại này căn bản là không tồn tại thứ này. Ngày hôm nay, cảm giác hoang đường này lại xuất hiện vô cùng chân thật trên người hắn, một cách thật ngu xuẩn.

Cứ như một giấc mộng, hắn vô tình bị ma pháp tình yêu đánh trúng, ở lần đầu tiên đó, có lẽ cũng là lần cuối cùng, trong lòng hắn đã yêu người nam nhân tối qua, trừ dung mạo ra thì hết thấy mọi thứ hắn đều không biết gì về người này, mà thứ duy nhất mà người nam nhân kia lưu lại cho hắn chỉ là dung nhan thanh lệ cùng tinh tế, khuôn mặt thon dài, bóng dáng màu đen mờ ảo.

“Quản lý, Thi tiên sinh muốn gặp ngài” điện thoại đặt trên bàn làm việc bỗng nhiên vang lên thanh âm ngọt ngào của cô thư kí.

“Cho vào” Vi Cảnh Sính lấy lại tinh thần, thăm thẳm tỉnh bản thân đưa chỉ thị trả lời cô thư kí.

“Cảnh Sính” thanh âm trầm thấp mang theo chút khàn khàn vang lên ở cửa, một nam tử khoác áo đen bước vào.

“Vũ Thác, người tiểu tụy đi không ít đấy, lại vướng vào vụ án rắc rối nào nữa rồi sao?” Vi Cảnh Sính tuy là gặp gỡ người này không nhiều nhưng tình hảo hữu nồng hậu tiếp đón vẫn luôn như cũ. Họ ngồi xuống, Vi Cảnh Sính phân phó thư kí chuẩn bị hai tách cà phê mang vào.

“Cũng không hẳn” Thi Vũ Thác lắc lắc đầu, hơi thở dài “Vụ án này đã kéo dài khá lâu rồi, đại khái là 7, 8 năm gì đó!”

“Hả? Tại sao vẫn không có nghe người nói qua về chuyện này?” Vi Cảnh Sính nhướng nhướng mày.

“Vì có nhiều nguyên nhân, vụ án này vẫn là một bí ẩn, ngay cả những kẻ trong cuộc như bọn ta cũng có rất ít người hiểu rõ sự tình”

Vậy..... đang bảo ta đừng lo lắng sao?

Tuy hắn không nói gì, nhưng Vi Cảnh Sính nhìn ra được ý tứ này từ biểu lộ trên mặt của người bằng hữu này.

“Giờ không còn quan trọng nữa rồi, vì vụ án này cơ bản là luôn được âm thầm điều tra, dư luận công chúng giờ lại muốn đem chuyện này đưa ra ánh sáng” Thi Vũ Thác thanh âm có chút bất đắc dĩ cùng bi phẫn “Người có xem tin tức tối qua không, về vụ án giết người đặc biệt lớn đó?”

“Người là đang nói đến vụ án trả thù riêng với tên xã hội đen đã chết gần năm mươi năm về trước?” Vi Cảnh Sính đưa ly cà phê đen do thư kí mang đến cho người bằng hữu “Giống với cái chết thảm của nữ

nhân cùng đứa nhỏ đó, hơn nữa hung thủ sau khi gây án thì không hề lưu lại một dấu vết hay chứng cứ phạm tội nào”.

“Đúng vậy” Thi Vũ Thác uống một ngụm cà phê, tinh thần khê phần chấn hấn lên “Qua một thời gian điều tra mới phát hiện được một chuyện, ba mươi tên nam nhân xã hội đen đã chết kia đều là thành viên của Phi Long, mà người phụ nữ cùng đứa nhỏ kia đều là gia đình của những người này”.

“Người sẽ không vì chuyện không có đầu mối tìm hung thủ mà phiền não chứ?”

“Không, ta đã sớm biết hung thủ là ai rồi. Không riêng gì vụ án giết người lần này, kỳ thật thì bọn chúng suốt tám năm qua đã ở trong bóng tối giết chết không biết bao nhiêu người, nhưng khổ nỗi chúng ta vẫn không hề có chứng cứ chứng minh bọn chúng có tội, nên chúng mới không kiêng nể gì mà tiêu dao ngoài vòng pháp luật” Thi Vũ Thác trên mặt hiện lên sự phẫn hận.

“Nói vậy, hung thủ là kẻ giết người không chớp mắt?”

“Là một tổ chức đầy những sát thủ hung ác tàn bạo” Thi Vũ Thác hai tay cầm chặt tách cà phê “Ở cục cảnh sát có ghi chép về một tổ chức, tên là Luân Toàn. Dựa vào một vài tư liệu cho thấy thì tổ chức này là một tổ chức lớn có hầu hết thành viên là những thành sát thủ chuyên nghiệp, hơn nữa kỷ luật của tổ chức này rất nghiêm khắc, một thành viên nếu như thực hiện nhiệm vụ thất bại, đừng nói đến tính mệnh bản thân, ngay cả người thân bên cạnh cũng sẽ bị liên lụy. Cho nên, trong các vụ giết người, số vụ được sở cảnh sát ghi chép của tổ chức Luân Toàn là 0”

“Một thế giới khủng bố” Vi Cảnh Sính cúi đầu cảm thán.

“Đúng vậy” Thi Vũ Thác nắm chặt hai tay thành quyền, gân xanh đã hiện rõ ràng trên trán.

“Tuy đây là lần đầu tiên Luân Toàn giết nữ nhân cùng những đứa nhỏ một cách thảm khốc, nhưng ta tuyệt đối sẽ không tha cho tên ác ma ngay cả tiểu hài tử cũng dám giết”

Vi Cảnh Sính vỗ vỗ bả vai cứng ngắc của người bằng hữu, ý bảo hấn trấn tĩnh lại “Ta hiểu, một tên cảnh sát như ngươi vốn luôn căm ghét những chuyện như thế này, nhưng là bạn tốt của nhau, ta hi vọng ngươi phải cẩn thận lo cho an nguy bản thân càng nhiều càng tốt, đừng quá nôn nóng mà sơ hở”.

“Ta hiểu” Thi Vũ Thác gật gật đầu, bả vai cứng ngắc dần dần dần ra “Ta sẽ cẩn thận, nhất là đối mặt với một tổ chức ám sát nguy hiểm như Luân Toàn”

“Vũ Thác, ngươi không ngại đem toàn bộ tiến trình vụ án nói hết cho ta biết chứ? Nói không chừng ta có thể giúp ngươi một chút đấy”. Vi Cảnh Sính nhấp một ngụm cà phê đã có chút nguội, hướng bạn tốt đề nghị.

“Nói cũng đúng, chỉ số thông minh của ngươi nằm trong top 5 cơ mà. Nếu chỉ sử dụng trong cạnh tranh

thương trường thì thật sự rất đáng tiếc” Thi Vũ Thác hơi nhếch khoé môi, bắt đầu tự mình kể lại toàn bộ sự việc liên quan đến vụ thảm sát, kể cả những thông tin mà bản thân có được về Luân Toàn.

Càng nghe, sắc mặt Vi Cảnh Sính càng có chút khác thường, hần bỗng nhiên ngắt lời Vũ Thác: “Người nói thời điểm là vào rạng sáng ngày hôm qua, Lão đại của Phi Long cũng đã bị ám sát sao, pháp y nhận định là chỉ mới chết chính xác vào vài giờ trước đó ư?”

“Ước chừng vào khoảng rạng sáng! Sao vậy?”

“Nói cách khác, trong nhiệm vụ lần này Luân Toàn nhắm đến lão đại của Phi Long sao?”

“Bọn ta cho là vậy” Thi Vũ Thác gật gật đầu.

“Nhưng mà, nếu hần hay cô ta đã muốn giết chết Lão đại của Phi Long thì tại sao lại không tiện tay mà giết luôn toàn bộ những kẻ liên quan đến việc này?” Vi Cảnh Sính lập tức chỉ ra điểm đáng ngờ “Ta cho rằng có hai lý do, thứ nhất là qua bất địch chúng (yếu không địch lại mạnh ~), thứ hai là tên đó chỉ có phụ trách nhiệm vụ giết lão đại của Phi Long, những nhiệm vụ khác thì để kẻ khác lo”.

“Ta thấy lý do thứ nhất là không thể. Căn cứ vào tài liệu để xem xét thì thành viên mà Luân Toàn sở hữu đều là những kẻ đứng đầu của giới sát thủ chuyên nghiệp, đừng nói đến chuyện lấy một người đấu với ba mươi mấy tiểu lâu la, ngay cả năm mươi mấy tên cũng không thành vấn đề với chúng”.

“Vậy thì chỉ còn lại điều thứ 2 là có thể xảy ra” Vi Cảnh Sính hỏi “Về lý do thứ 2 đó, người có manh mối gì để cung cấp không?”

“Đúng rồi!” Thi Vũ Thác linh quang chợt lóe “Theo ta thấy thì những năm gần đây cách thức gây án của bọn chúng có chút khác. Có lẽ một thành viên trong bọn sát thủ có thân phận đặc thù, hần ta bình thường chỉ phụ trách những nhiệm vụ trọng yếu nhất, những thứ còn lại sẽ để những tên khác hoàn thành”.

“Còn một điểm đáng ngờ nữa” Vi Cảnh Sính thẳng thừng nhìn người bằng hữu “Người vừa mới nói rằng đây là lần đầu tiên ngay cả nữ nhân và trẻ con Luân Toàn cũng không buông tha sao?”

“Đúng thế”

“Ta nghĩ hần là có lý do của nó”

“Nhưng ta cho rằng chúng chỉ làm theo ý muốn của bên phía hợp tác thôi” Thi Vũ Thác đưa ra điểm bất đồng, nhưng cũng không phải là bác bỏ ý kiến kia của Vi Cảnh Sính.

Vi Cảnh Sính trầm tư trong chốc lát.

“Vũ Thác, người có biết cách làm thế nào để gặp và hợp tác với Luân Toàn không?”

“Nếu biết ta cũng đã không phiền não như thế này rồi” Thi Vũ Thác rầu rĩ thở dài “Bình thường, người hợp tác với Luân Toàn đều là nhân vật trong giới xã hội đen hoặc là những chính khách có uy tín và danh dự cao, nếu có hỏi thì bọn chúng đương nhiên sẽ không thừa nhận chính mình đã từng hợp tác với Luân Toàn. Ta đã không có chứng cứ xác thực, một người bình thường dù có ngu xuẩn đến mấy cũng sẽ không dại gì mà thừa nhận việc nhờ cậy Luân Toàn giết người, đây chính là tử tội”

“Nói cũng đúng..... vậy người có biết những người hợp tác với Luân Toàn thông qua cách thức nào không?”

“Trên tư liệu cho thấy chủ yếu là thông qua phương thức triển khai hoạt động nhận mệnh theo hệ thống mạng lưới, nội dung cụ thể thì ta hoàn toàn không biết gì cả”

“Thoạt nhìn thì việc này rất khó giải quyết.....” Vi Cảnh Sính hơi hơi nhú mi “Vì thông tin có được để chúng ta suy luận quá ít, trong khoảng thời gian ngắn ta cũng không thể đề xuất được ý kiến gì có lợi cả”

“Đúng vậy, nếu tư liệu về Luân Toàn nhiều hơn một chút thì tốt rồi” Thi Vũ Thác đặc biệt cảm thán “Không thể đem kẻ phạm tội ra ngoài công lý, ta thực không an tâm chút nào”

“Ta cần một ít thời gian để tiêu hoá những tư liệu hôm nay người nói cho ta nha”

“Vốn ta chỉ muốn đến đây để khóc lóc kể lể với người thôi, không thể tưởng được người lại hỗ trợ ta, thật sự là trời giúp ta mà” Thi Vũ Thác lộ ra một chút thoả mãn, nâng cổ tay nhìn đồng hồ. Hắn đã ở đây gần 1 tiếng rồi “Ta phải đi trước đây, bằng không sẽ ảnh hưởng đến quá trình suy luận của người. Chờ người hiểu rõ đầu đuôi sự việc rồi thì gọi điện lại báo ta biết”

“Được”

Vi Cảnh Sính ngồi trước mặt bàn rộng lớn bằng mộc thô, cẩn thận xem xét những tư liệu vừa được gửi vào máy tính

Căn cứ vào những nội dung vừa được gửi đến, cục cảnh sát có được đồng mật mã và những manh mối này, cùng với những thông tin mà họ thu thập được, cơ bản thì cũng không khác lời Vũ Thác là bao nhiêu. Nhưng hắn rất nhanh liền phát hiện ra một điều là trong những tài liệu cơ mật này hắn có thể dễ dàng tìm ra được bí mật to lớn tồn tại đằng sau những tài liệu này, trực giác sâu sắc nói cho hắn biết điều đó, chuyện này mới thật là thú vị nha.

Sau cả tiếng đồng hồ nghiên cứu đồng mật mã này, đúng là mê cung trên đồ án cũng khá thú vị. Vi Cảnh Sính lộ ra một nụ cười châm chọc nơi khóe miệng, xem ra phần tư liệu cơ mật này cũng có chút giá trị đi, nếu không thì tại sao phải xây dựng 16 tầng chương trình virus chống xâm nhập cơ chứ?

Quả nhiên không ngoài dự liệu, mười lăm phút sau, danh sách các thành viên của Luân Toàn cũng hiện ra

trước mặt Vi Cảnh Sính, cùng với thông tin chi tiết và ảnh chụp từng người. Nhưng điều mà hắn không ngờ đến chính là trong hồ sơ của 20 thành viên thuộc lớp sát thủ tinh anh thì không có ảnh của 3 người. Thậm chí thông tin của 2 trong số 3 người đó có đôi phần khó hiểu.

Hàn Luân, nam, sinh 10 tháng 7 năm 1970. Tên cha: Hàn Chính, tên mẹ: Chu Vũ Bình (mất trong vụ kiện lớn gồm 19 người thiệt mạng, nguyên nhân đến nay không rõ). Trong cuộc thi đầu vào tiểu học năm 1978, đã phát hiện có IQ cao tới 180, được xác định là một thiên tài và được gửi đến cơ sở giáo dục nước ngoài để bắt đầu đào tạo đặc biệt. Năm 1992, sau khi lấy được bằng tiến sĩ tại học viện Massachusetts của Mỹ thì quay về nước. Đặc kỹ: phát triển và nâng cấp thiết bị máy móc.

Nếu như nói người này chỉ là một trong những chỉ huy cao nhất của Luân Toàn thì hồ sơ của người này đã khác hoàn toàn so với mấy hơn hai trăm hồ sơ khác rồi. Đến hồ sơ của người tiếp theo còn khiến cho người khác khó hiểu và nghi ngờ hơn.

Huyền: nam, ngày sinh: tháng 12 năm 1975 (không rõ ngày). Giới tính: không rõ, nhóm máu: không rõ, đặc kỹ: ám khí loại nhỏ, võ thuật. Thân phận: không rõ, tiểu sử: Tư Liệu dạng câu đó thần bí này lại hấp dẫn ánh mắt của Vi Cảnh Sính. Nói ngắn gọn thì trong số tư liệu này có một nam tội phạm sở hữu trí tuệ hơn người, 22 tuổi được học viện nổi danh thế giới chuyên đào tạo ra các nhân tài Massachusetts cấp bằng tiến sĩ, tuyệt không phải là một kẻ có thể khinh thường.

Khó trách tám năm nay Luân Toàn ở trong tối thực hiện các quá trình ám sát một cách tinh vi, nhưng lại luôn dễ dàng thoát khỏi các cuộc rượt đuổi, cảnh sát cứ như trò chơi bị chúng đùa bỡn vậy.

Về phần tư liệu còn lại sau đó, Vi Cảnh Sính cố tập trung toàn bộ tinh thần để đọc thật chậm rãi và chăm chú số tài liệu này, chỉ sợ điểm thần bí nhất lại chính là điểm đáng ngờ cần lưu tâm. Tên sát thủ Huyền này cuộc đời của hắn chẳng có chút tư liệu nào, cả giới tính mà cũng không rõ. Theo tư liệu thì điều duy nhất có thể biết được chính là tuổi của anh (cô) ta và đặc kỹ (kỹ năng đặc thù) mà thôi.

Nhưng cùng lắm thì hắn có thể biết được một điều, người này ở Luân Toàn chắc chắn là một người vô cùng quan trọng, thậm chí chính hắn (cô) ta chính là mấu chốt về toàn bộ hoạt động của Luân Toàn.

Là sát thủ ư? Vi Cảnh Sính ngồi trên ghế da màu đen tuyền nhẹ nhàng xoay xoay vài vòng, hồi tưởng lại bóng dáng màu đen ở tận nơi đáy lòng hắn chôn dấu cũng là một sát thủ chuyên nghiệp, thân thủ sắc bén cùng khí chất băng lãnh vô tình kia.

Chỉ là, dung nhan bình tĩnh băng lãnh thanh lệ kia, bất tri bất giác lại chính là sự huỷ diệt tất thảy cùng tính cách hắc ám vô thường, cứ như màu bạc băng lãnh thuần khiết của những đêm cuối thu, lại có cả 1 lớp sa mỏng của thứ ánh sáng hào quang chói lọi nào đó.

“Lão đại, bên Trình Tông Nhân gửi đến tin tức có người đã đột phá được 16 tầng chương trình virus chống xâm nhập, hơn nữa còn dò xét nội dung bên trong” Lan lấy giọng nói trầm ổn không đổi đem tin tức báo lên cho Hàn Luân.

“Vậy sao?” Hàn Luân giương cao hai hàng lông mày quyết đoán của mình (trùng mắt ý ^^) “Không thể ngờ

được trong cái xã hội thối nát này cứ nhiên còn tồn tại một kẻ có thể phá giải mật mã mà ta đặt ra sao? Bất quá, chẳng lẽ ta không thể âm thầm theo dõi và thu lại toàn bộ số hồ sơ đã lọt vào tay tên đó sao?”

“Vâng, nhưng cần phải mất một khoảng thời gian ngắn để phá vỡ hệ thống phòng ngự của hắn”

“Dem tư liệu của người này đến đây cho ta” Hàn Luân vươn tay, Lan đưa ra một bức ảnh chụp chân dung của một người cho hắn xem. Nhìn nhanh qua một lần, Hàn Luân cười lạnh “Mặc dù là thiên tài kinh doanh, nhưng cũng là một tên không biết sống chết”

“Đêm nay tôi phải diệt trừ người này?” Lan nói với một giọng thản nhiên như đang đàm luận về vấn đề ngày mai trời mưa hay nắng vậy.

“Giao hết cho người xử lý vậy” Thản nhiên để lại một câu, Hàn Luân liền từ ghế sofa dài lớn đứng lên, hướng bên ngoài cửa trước đi đến.

“Vâng” Nhìn bóng Hàn Luân dần biến mất ở cửa, Lan cúi đầu lên tiếng, sâu trong mắt lại toát ra một tia bất đắc dĩ.

“Huyền” Đi đến trước cửa phòng Huyền, Hàn Luân nhẹ nhàng gõ cửa phòng “Người đã ngủ rồi sao?”

Cánh cửa nhẹ nhàng được mở ra, Huyền mặc một bộ thường phục màu nâu trên người xuất hiện trước mặt Hàn Luân, hắn nhìn thật kỹ sắc mặt của Huyền, hoàn hảo, chỉ là hơi tái nhợt so với bình thường một chút thôi.

“Vào đi” Huyền nhẹ nhàng nhếch khoé miệng, phát ra lời mời lạnh nhạt.

“Đang đọc sách?” Thấy trên chiếc bàn con trên giường có một quyển sách, Hàn Luân mỉm cười ngồi xuống chiếc ghế bên giường.

Huyền nằm lại về vị trí lúc đầu, ngón tay thon dài tùy ý vuốt ve những sợi tóc đen thất thần “Ngủ nhiều quá rồi, đâm ra càng ngày càng chậm chạp”

Hàn Luân bất động thanh sắc, trước động tác của Huyền khiến hắn vô tình mê luyện vẻ đẹp này.

Dừng ánh mắt lại.

“Khi bị thương, tỉnh dương là điều tất yếu cần phải làm”

“Ta biết” vẫn rất tự nhiên, rất phù hợp với ngữ khí bình tĩnh của Huyền, không mang theo cảm tình, cũng không có gì bất mãn.

Hàn Luân ôn nhu chăm chú nhìn dung nhan tuyệt tục của Huyền, chính vì Huyền mà hắn đã lâm vào sâu thẳm của sự mê đắm. Ngay từ lần đầu gặp, hắn đã bị ánh mắt của Huyền hấp dẫn, chỉ trong một khắc đó, hắn không thể không yêu nó được. Hai mươi năm qua cũng không hề thay đổi.

“Huyền, ngươi có lo đến chuyện kết hôn hay không?” Hàn Luân đột nhiên hỏi một vấn đề vô cùng kì quái.

Huyền tuy rằng hơi ngạc nhiên, nhưng cũng không biểu hiện gì ở trên mặt.

“Vì sao lại hỏi chuyện này?”

“Bởi vì ta biết ngươi cũng không có thích thân phận hiện tại, nếu ngươi cảm thấy không thoải mái, thì hãy đi khỏi đây, đến một nơi khác cùng một người phụ nữ sống quãng đời còn lại”

Lần này tuy là có thử đưa tâm tư của mình đưa vào lời nói, nhưng quả thật Hàn Luân nói ra từng từ mà nội tâm bên trong lại như phản ứng kịch liệt với ý tưởng này của hắn.

“Ta chưa từng nghĩ đến chuyện này” Huyền cầm lấy quyển sách trên bàn, nhẹ nhàng lật trang sách “Khi chọn công việc này, ta nghĩ ta đã đánh mất tư cách để có thể có một người vợ rồi”

“Chỉ có một tình huống có thể xảy ra là người vợ đó phải có chung một thân phận với ta”

“Phải không?” Huyền lạnh nhạt đáp lại một cách không hứng thú “Cho dù là thế, ta nghĩ loại chuyện này sao có thể xảy ra trên người của ta được chứ”

“Thật khó hiểu” Hàn Luân miễn cưỡng nở nụ cười, hắn cũng thật rất vui sướng vì giờ đây Huyền sẽ không rời khỏi hắn, về mặt khác thì hắn lại thất vọng buồn bực vì cảm tình không thể động được đến người kia.

“Đúng rồi, Luân này, ta có thể mượn xem quyển Minh Sử ở trong thư phòng của ngươi được không?”

“Đương nhiên là được, để ta lấy cho ngươi” Hàn Luân nhìn khuôn mặt Huyền hơi có chút tái nhợt liền ôn nhu đề nghị.

“Ta không có yếu đến thế đâu” Huyền lộ ra một ý cười như có như không “Ta đi cùng ngươi”

Đi vào thư phòng của Hàn Luân, thừa lúc Hàn Luân vì hắn tìm quyển Minh Sử kia, Huyền chậm rãi di chuyển đến xem đồng sách trên bàn gỗ lim. Đang lúc lơ đãng, hắn thoáng nhìn thấy một tập tài liệu bị tùy tay ném vào một góc, mà tư liệu này lại có một bức ảnh hiện ra khuôn mặt của một người nhìn vô cùng quen.

“Người này là nhiệm vụ sao?” Ngữ khí của Huyền có chút khác thường.

“Đúng vậy” Nghe thấy thanh âm của Huyền, Hàn Luân quay đầu nhìn thoáng qua tập tư liệu trong tay Huyền, khẳng định trả lời.

“Là ai yêu cầu?”

“Không có ai cả, chẳng qua tiểu tử này đã đột phá được 16 tầng chương trình virus chống xâm nhập để đánh cắp hồ sơ về chúng ta”

“Người đang nói đến cái đồng mật mã mà người đã tạo ra?”

“Nói ra có hơi xấu hổ, nhưng chính là nó” Hàn Luân đem quyển sách từ trên giá xuống đưa vào tay Huyền “Có gì không đúng sao?”

“Người này cũng coi như đã cứu ta một lần, vào cái lúc mà ta bị Phi Long truy đuổi” tuy là thanh âm của Huyền vẫn là rất tự nhiên, nhưng Hàn Luân đã hiểu ý của hắn.

“Ta biết rồi” Hắn gật gù đầu “May là Lan thường ra tay vào ban đêm, nếu không giờ đã không còn kịp nữa rồi.”

“Cảm ơn” Huyền lắc lắc quyển sách trên tay, giống như hiểu được Hàn Luân nghĩ gì, không nói gì cười cười “Đừng lo, tuy ta ngăn người giết hắn, nhưng cũng không có nghĩa hắn không bị trừng phạt”

“Đôi khi, ta thực sự rất ghét cái tính này của người” Hàn Luân vỗ nhẹ lên vai không bị thương của Huyền, ghé vào tai hắn nói đùa “Nhưng ta lại thích thú vô cùng”

“Quá khen” Huyền cảm động, đôi mắt thoáng hiện ra ý cười, Hàn Luân nhìn đến thất thần một lát “Cảm ơn người, tối nay cứ để ta đi xử lý chuyện này”

“Nhớ phải cẩn thận một chút, thương thế của người chưa có tốt đâu”

Nhìn theo Huyền đi lên cầu thang ra lầu sau, Hàn Luân thoả mãn chuyển tầm mắt lên đồng thông tin mật mã đã được nâng cấp xuất hiện trên màn hình máy tính trên bàn. Mắt lại trở nên băng lãnh như ban đầu.

||Hoàn chương 1||

2. Chương 2

Edit: Vương Tĩnh

Điều vất vả nhất trên đời chính là mấy bữa tiệc xa hoa, trong một bữa tiệc rượu xã giao vô vị rỗng tuếch này thì phải chuẩn khỏi đây cho thật êm, nhưng không ngờ lại gặp một chuyện còn phiền toái hơn, Vi Cảnh Sính một bên trong lòng buồn bực thâm oán, một bên phải đối phó với vị Đại tiểu thư mặt đầy son phấn trang điểm vừa đậm vừa loè loẹt.

“Cảnh Sính này, thật là ngại khi phải nhờ anh đưa em trở về nhà” cố ý ghé sát môi vào tai của Vi Cảnh Sính đang tập trung lái xe ở ghế trước, Thẩm Mĩ Vân nũng nịu nói

“Đâu có, Thẩm bá bá thường hay chiều cổ tôi, việc nhỏ này không đáng gì đâu” Vi Cảnh Sính khách sáo đáp lại một câu

“Đúng rồi, Cảnh Sính, giờ cũng chưa có muộn, anh đi ăn tối với em được không? Lúc này ở tiệc lo bận đi tiếp khách nên em chưa có ăn gì hết” Thẩm Mĩ Vân như không biết sự lạnh nhạt của Vi Cảnh Sính đối với mình, thừa dịp còn chưa về đến nhà, nhanh nhẩu đưa ra lời mời.

“Thật có lỗi, hôm nay vì phải đến dự yến hội nên công việc ở công ty vẫn chưa có giải quyết xong cái gì cả, giờ tôi phải về để xử lý đồng đó cho xong đã, thật ngại quá”

Vi Cảnh Sính không phải đứa ngốc, hẳn đương nhiên biết trong lòng Đại tiểu thư được cưng chiều từ nhỏ kia đang muốn cái gì.

Kỳ thật lúc ở yến hội, trong lúc đi ngang hẳn đã vô tình nghe được Thẩm Mĩ Vân đứng cùng đám thiên kim tiểu thư bàn luận về mỹ nam độc thân lạnh lùng giàu có (là chỉ anh đây mà:v)

“Đôi lúc phải rời bỏ công việc mà thả lỏng một chút mới lên tinh thần được chứ” Thẩm Mĩ Vân dùng cả cơ thể mềm mại của mình làm nũng nịu, nàng ta phải vất vả lắm mới có cơ hội khiến chúng nữ tử bạn nàng hâm mộ vì khiến cho thần tượng của họ có thể chở nàng về nhà, làm sao có thể dễ dàng để hẳn đi được chứ?

“Nói cũng đúng” Vi Cảnh Sính cơ hồ chỉ dùng ngữ khí châm chọc để nói, đáng tiếc Thẩm Mĩ Vân trong lúc nhất thời quá cao hứng nên không có nghe ra ý tứ trong lời nói của hẳn “Chẳng qua giờ không phải lúc thôi, ta không thể thả lỏng vào lúc này được”

“Vì sao?” Thẩm Mĩ Vân ngây ngốc tiến vào bầu của Vi Cảnh Sính

“Vì nếu ta tùy tiện dễ dàng chấp nhận lời mời, chẳng phải đã đánh mất cái danh mỹ nam độc thân lạnh lùng giàu có sao?”

“A?” Khuôn mặt xinh đẹp của Thẩm Mĩ Vân lúc đỏ lúc trắng, nàng không thể ngờ được người như Vi Cảnh Sính lại là người có thể nói ra những lời mang ý châm chọc đến như vậy, nó khiến cho giấc mộng kiếm phu quân là ‘soái ca’ của mình trở nên tan biến hết thấy.

Hắn quả thật như lời đồn đã nói, một mỹ nam lạnh đậm vô tình, cũng chính vì hắn như thế nên mới khiến cho các nữ nhân điên cuồng mê luyến đến như vậy.

“Vậy nên, ta sẽ không thể cùng cô đi ăn cơm được, thật xin lỗi” Vi Cảnh Sính nở ra nụ cười lạnh nhạt

“Không có gì”

Vừa về đến nhà, Vi Cảnh Sính liền không có kiên nhẫn tháo ngay cả vạt xuống cùng bộ tây trang cứng ngắc trên người, thoải mái hưởng phòng tắm thẳng tiến, chuẩn bị thật tốt nước ấm để tắm, nhân cơ hội này tiêu trừ chút phiền toái trong lòng luôn.

Một giờ sau, hắn cuối cùng cũng đã xả xong mọi phiền muộn của cả tinh thần lẫn thể xác, thoải mái trở về phòng, mở lên đoạn âm hưởng trong đĩa CD “Dòng sông xanh Đa Nuyép” mà hắn thích nhất, Vi Cảnh Sính thong thả đi đến bên giường nằm xuống, nhắm lại hai mắt hưởng thụ không khí du dương chậm rãi của bản nhạc trong không gian.

Cũng không biết đã trôi qua bao lâu, một cảm giác khác tràn đến dần chiếm lấy không khí du dương của bản nhạc, truyền đến hơi thở lạnh lùng ngoan độc.

Trực giác mách bảo khiến Vi Cảnh Sính đột nhiên mở mắt, một thân ảnh thon dài màu đen cùng màu áo trắng nhẹ nhàng lay động hiện ra trước mắt hắn.

Hắn như bị mê hoặc, không tự chủ được mà đứng lên, đi tới đứng trước gương mặt đã khiến hắn phải nhớ mãi vào đêm đó.

“Ta còn tưởng chúng ta chỉ có thể gặp một lần thôi chứ” Vi Cảnh Sính lẳng lặng đứng đối mặt, nhìn thẳng vào gương mặt thanh lệ của Huyền, trong thanh âm trầm thấp mang theo một niềm vui sướng lạ kì.

Huyền không nói gì, nhưng sau đó, trong nháy mắt, trên cánh tay trái của Vi Cảnh Sính liền xuất hiện một vết máu, máu theo đường cong của cánh tay nhẹ nhàng trượt xuống, nhìn đến ghê người, bắt đầu nhỏ từng giọt xuống nền đá cẩm thạch trắng muốt.

“Tại sao?” Khiếp sợ trong phút chốc qua đi, Vi Cảnh Sính chưa sót nhìn gương mặt không chút cảm xúc của Huyền, bình tĩnh hỏi.

“Người xem những thứ không nên xem” Thanh âm của Huyền không có độ ảm, thậm chí cả ngữ điệu cũng khiến mọi thứ phải đóng băng.

“Người rút cuộc là vì cái gì?” Hắn đủ thông minh để biết Huyền đến đây là vì cái gì

“Hồ sơ của Luân Toàn” Huyền chậm rãi nói ra những từ mà hắn không muốn nghe.

“Không, ta hỏi người vì cái gì mà không giết chết ta kia. Không sợ ta đem chuyện trọng yếu (quan trọng, bí mật) nói ra ngoài sao?”

“Bởi vì không cần phải...” Huyền đang nói thì tầm mắt chợt hướng đến vũng máu dần khuếch tán ngày một to trên sàn cẩm thạch màu trắng “Vì nếu không băng bó vết thương, người cũng có thể chết vì mất máu quá nhiều”

“Đây chẳng phải là chuyện các người mong muốn đấy sao?” Vi Cảnh Sính vẫn không nhúc nhích nhìn Huyền, mặc cho máu tươi một giọt lại một giọt nhỏ xuống sàn, tạo thành một đoá màu đỏ mỹ lệ. (máu làm như hoa ý ^^)

“Muốn giết người, ta đã trực tiếp ra tay luôn rồi. Nhưng mục đích của việc này chỉ là để cảnh cáo người đừng có nhúng tay vào chuyện không liên quan đến mình” Huyền dời đi tầm mắt “Nhưng nếu người đã muốn chết, thì cứ để yên vậy cũng được”

Dứt lời, Huyền không chút do dự xoay người hướng lan can đi đến.

“Hi Chiêu...”

Đây là lần thứ hai Vi Cảnh Sính dùng cái tên này để giữ lại thân ảnh Huyền sắp rời đi, nhưng hần không hiểu vì sao hần lại muốn dùng Huyền để nhớ lại hình bóng của người đó.

“Ta đã nói rồi đó không phải là tên của ta” trong thanh âm Huyền mang theo lạnh lẽo khiếp người khiến cho ai cũng phải không rét mà run “Chẳng lẽ người không hiểu ta nói gì sao”

“Ta hiểu” Sau khi nói, Vi Cảnh Sính cũng đã đi đến phía sau của Huyền.

“Nhưng ta không hiểu tại sao ta không thể không gọi người bằng cái tên đó”

“Ngu ngốc” Bỏ lại những lời vô tình phía sau, Huyền cũng giống như lần đầu tiên đến đây, nhanh nhẹn nhảy xuống lầu rồi nhẹ nhàng biến mất dưới ánh sáng màu bạc của ánh trăng.

“Người nói đúng, ta thật ngu ngốc” Không còn lý do để giữ lại Huyền, Vi Cảnh Sính chỉ ngây ngốc nhìn theo thân ảnh mờ mịt hư vô tựa ảo ảnh của Huyền dần biến mất dưới ánh trăng

“Chẳng qua đây là lần đầu tiên ta cam tâm trở thành một kẻ ngốc như vậy”

Mặc trên người áo sơ mi rộng bằng bông mềm cùng quần thường, Huyền lười biếng nằm trên ghế dài tùy ý để cho ánh nắng sáng ngời chiếu vào phòng rọi lên người hần, Huyền thần nhiên cầm quyển Minh Sử mà Hàn Luân mang đến cho hần mượn để đọc, vô tình cũng hướng ánh mắt về phía những đám mây Lam Thiên (trời xanh) nhiều hình dạng trên kia, nhất thời làm Huyền mê mẩn thưởng thức trong chốc lát.

“Huyền, hoá ra là người đang ở trong này” Hàn Luân đi qua các hàng cây thông xanh um, đi đến bên ghế dài nơi Huyền đang nằm ngồi xuống, nhìn vào khoảng không phía sau mỉm cười nói.

“Thời tiết hôm nay thực thích hợp để nghỉ ngơi nha”

“Thoải mái thật đấy, chút nữa là ngủ thiếp đi rồi”

“Vậy thì cứ ngủ đi, đừng ngại” nói xong, Hàn Luân cũng nằm xuống, nhắm mắt lại

“Chuyện an bài xong hết rồi chứ?”

Hàn Luân phát ra một tiếng xác định bằng giọng từ mũi (Ừ đó mà ^^) rồi nói: “Còn người thì sao?”

“Theo dõi hắn cả ngày, xác định hắn không có đem bí mật nói cho người nào biết, nên ta chỉ làm bị thương cánh tay trái của hắn thôi” Huyền vui vẻ đáp lời nhưng trong thanh âm vẫn mang theo sự băng lãnh thường ngày.

“Hắn phản ứng thế nào?”

“Bình tĩnh ngoài dự kiến”

Nhớ tới ánh mắt nóng cháy của người kia khi nhìn mình cùng vết máu dần dần khuếch tán trên đá cẩm thạch trắng tinh, một tia buồn bực bỗng xuất hiện trong lòng Huyền, một cảm giác chưa từng có trước đây.

“Là một tên không hề đơn giản” Hàn Luân mở to mắt nhìn Huyền “Ta có cảm giác hắn sẽ mang đến phiền phức cho chúng ta”

“Vẫn quyết định diệt trừ hắn sao?”

“Không, ta đã đồng ý với người rồi thì sẽ không nuốt lời, chỉ là về sau ta sẽ phái một người đi theo dõi tên Vi Cảnh Sinh này, một khi hắn tiết lộ một chút tin tức gì cho người khác, ta sẽ không tha cho hắn lần thứ hai đâu”

“Vậy nhiệm vụ này giao cho ta đi” Huyền thần nhiên nói “Là ta thả hắn, nên việc theo dõi hắn chính là trách nhiệm của ta”

Hàn Luân không nói gì, chỉ im lặng nhìn gương mặt tuyệt mỹ của Huyền, giống như muốn hỏi cái gì đó. Nhưng nhất thời lúc đó không khí yên lặng tràn ngập xung quanh hai người, một lúc lâu sau, Hàn Luân mới dùng một giọng trầm thấp thường ngày nói: “Đây là lần đầu tiên ta thấy người có trách nhiệm với một người nào đó đấy, Huyền”

“Đây là sơ suất của chính ta, ta chỉ muốn giải quyết tốt hậu quả về sau thôi” Thấy khuôn mặt có chút dè dặt của Hàn Luân, Huyền vẫn bình thản như cũ đáp lại, không có chút biểu hiện chút khác thường nào.

“Cũng tốt, dù sao ngươi không có thích việc đi làm mấy nhiệm vụ kia, theo dõi với ngươi mà nói thì cũng có thể coi là một dạng nghỉ ngơi đi”

Hàn Luân một bên nhìn chăm chú vào đôi mắt cảm động của Huyền trước mặt, một bên nhẹ nhàng vuốt mái tóc đen thoảng biến nâu dưới ánh mặt trời, sau đó, Hàn Luân đứng lên: “Vậy đi, chuyện này cứ giao cho ngươi giải quyết vậy”

Huyền gật gật đầu.

Khi bóng Hàn Luân dần mất trong rừng thông xanh um, Huyền lại khôi phục tư thế ban đầu, thoải mái nằm dựa vào ghế sofa trắng, thưởng thức màu xanh trong suốt khó có của trời, nhưng tâm tư của Huyền không còn bình tĩnh như lúc đầu, có một chút nào đó đã dao động.

Cái tên nam nhân tên Vi Cảnh Sính kia, mỗi lần tại thời điểm hần muốn rời đi đều sẽ gọi hần bằng một cái tên rất kỳ quái, Hi Chiêu thì phải. Nghe giống như một cái tên cổ ấy

Huyền một bên vô ý ngồi vo vo chiếc là rụng vẫn có màu xanh biếc, một bên ngồi chán hồi tưởng lại hoàn cảnh hai lần gặp người nọ. Mới chỉ nghĩ đến y một lúc, hần đã có cảm giác nhất định phải giám thị tên này, trong lòng nổi lên một cảm giác thiếu kiên nhẫn.

Huyền thấy được trong chuyện phiền toái lần này ít ra cũng có một điều có lợi, chính là không phải đi làm mấy nhiệm vụ kia nữa. Giống như lời Hàn Luân đã nói, hần thật không thích đi đùa giỡn với sinh mệnh của người khác, bất luận là mạng của ai thì cũng đáng quý cả. Nên lần này đi giám thị y, cũng có thể nói hần không ghét việc này.

Nhà hàng Champs (Pháp)

“Cảnh Sính, nơi này đồ ăn thật là ngon, hơn nữa nhiệt độ lại rất vừa phải, không hề nóng, về sau chúng ta thường đến nơi này có được không?”

Lê Tâm Nhị ẩn tình đưa mắt âu yếm nhìn nam nhân đối diện, ý đồ là muốn nam nhân có thể chăm chú nhìn nàng khi hai người nói chuyện với nhau.

“Tuỳ ý ngươi đi” Vi Cảnh Sính không để ý đáp một câu, vẫn hướng tầm mắt về phía người phụ nữ mang gương mặt có 7 phần giống với người đó, người mà hần trân quý từ tận đáy lòng.

“Cảnh Sính, bữa tối hầu như ngươi không có đụng đũa nha” giọng Lê Tâm Nhị mặc dù rất vui vẻ không gây nghi ngờ nhưng sâu trong đó lại mang một chút bất an. Người nam nhân mà nàng mê mết lại đối với nàng có chút si mê tất nhiên sẽ khiến cho người ta khoái trá đi. Nhưng nếu hần không phải như nàng nghĩ

thì những chuyện khác miễn bàn.

“Không sao, dù gì ta cũng không có đôi” một lúc sau Vi Cảnh Sính lại thản nhiên trả lời, rốt cục Cảnh Sính cũng tạm thu hồi ánh mắt, đứng lên nâng ly rượu màu đỏ sẫm trên bàn, chậm rãi uống.

“Sính, ta không phải là rất giống người mà ngày trước ngươi yêu sao?” Lê Tâm Nhị cẩn thận mở miệng thử hỏi hần, hy vọng câu hỏi này đủ nặng để có thể xác định vị trí của nàng trong lòng người này.

“Hoàn toàn không giống” Vi Cảnh Sính nở nụ cười “Ngươi thật là một người rất đặc biệt, cho nên ta mới có thể thích ngươi”.

“Là vậy sao?” Lê Tâm Nhị nở nụ cười khoái trá “Ta còn tưởng vì diện mạo của ta giống với người trước kia của Cảnh Sính, nên cứ mỗi lần gặp như ngươi chỉ nhìn vào gương mặt của ta chứ”

“Không phải là người yêu trước kia của ta” Vi Cảnh Sính như hồi tưởng lại điều gì đó, xoay xoay cái ly có rượu trong tay “Là người ta thích, người trong mộng của ta”

“Thật vậy sao? Ta rất giống người trong mơ của Cảnh Sính” Lê Tâm Nhị như hoa mùa xuân nở cười trên mặt càng thêm sáng lạn.

“Có đến bảy phần giống” Vi Cảnh Sính thoải mái dựa lưng vào ghế, ánh mắt nóng cháy lại hướng lên khuôn mặt nhu mì xinh đẹp của Lê Tâm Nhị “Mắt của ngươi, cái mũi cùng gương mặt đều rất giống hần, nhưng ánh mắt cùng miệng đều không có giống, bởi vì cặp mắt của hần có màu nâu bảo thạch, đồng tử luôn tràn vẻ lạnh lùng băng giá, hơn nữa môi hần cơ hồ có một màu đỏ nhợt nhạt”

“Tình nhân của Cảnh Sính thật đúng là một đại mỹ nhân!” Lê Tâm Nhị một tay khéo léo đỡ cằm mình đặt trên bàn nói. “Khó trách được, ta mang khí chất của một đại mỹ nhân, ngươi chỉ thấy ta có bảy phần giống, nguyên nhân chủ yếu chắc vì điều này đi?”

“Có thể coi là như vậy”

“Thật đáng tiếc, nếu khí chất thật là bất đồng, tôi chỉ sợ có cổ cũng không thể thay thế được người trong mộng của Cảnh Sính đi” Lê Tâm Nhị có chút đùa giỡn nhưng hần thực sự vẫn trầm lặng không nói gì.

“Nếu là tóc ngắn thì có thể sẽ rất giống” Vi Cảnh Sính ánh mắt bắt đầu có chút mê ly, cứ như không nghe được lời của Lê Tâm Nhị, lời nói ra từ miệng chỉ là thì thào cứ như đang nói cho chính mình nghe.

“Hả? Cảnh Sính thích con gái để tóc ngắn sao?”

“A?....” Vi Cảnh Sính đang ở cung trăng thì bị tiếng của Lê Tâm Nhị đánh cho bừng tỉnh, kéo hần lại, hiển hần mơ hồ nhận ra sự thật trước mắt.

“Thì ra là vậy...” Lê Tâm Nhị tự nhiên hơi hơi đưa tay lên đầu, vô tình đụng đưa mái tóc dài của mình “Được, ta quyết định rồi!”

“Quyết định là gì?” Vi Cảnh Sính chính là tự mình thoát khỏi mê ảo, nên cơ bản là không có hiểu rõ nàng ta nói cái gì.

“Bí mật” Lê Tâm Nhị cười khê “Lần sau sẽ nói người biết”

Trở lại biệt thự, vừa mở ra cửa phòng mình, Vi Cảnh Sính nguyên tháng nay đã có một thói quen mới, đó là không thể kìm lòng mà nhìn ra ngoài ban công, để xác định xem thân ảnh người kia có thể hay không giống hai lần trước booxnh nhiên xuất hiện. Nhưng lúc này đây vẫn như trước, người kia không có ở đây, hấn thất vọng thu hồi tầm mắt, sau đó giống một cái máy, đắm vào làm việc rồi đi nghỉ ngơi.

Một mình ăn bữa tối, một mình đi tắm, mở lên bài âm hưởng hấn thích, nằm trên cái giường lớn mềm mại nhắm mắt dưỡng thần. Đôi khi hấn mở to mắt nhìn về hướng ban công, thẳng đến lúc mơ màng đi vào giấc ngủ mới thôi.

Chính là vào đêm nay, khi hấn đã hoàn toàn ngủ say, một thân ảnh màu đen lặng lẽ xuất hiện lần thứ ba đập lên ban công màu trắng, vải áo nhẹ nhàng xuyên qua gió nhẹ nhàng phất động, lặng lẽ chăm chú nhìn vào người đang ngủ say.

Thẳng đến khi trăng trên trời biến mất nơi đằng đông, thân ảnh kia mới vô thanh vô tức rời đi.

(Ai za, Anh Sính yêu một người, người này giống Huyền ...!, thiệt tình ^^)

“Huyền, tên tiểu tử kia một tháng này có động tĩnh gì không?” Hàn Luân một bên chăm chú nhìn vào máy tính đưa chỉ thị cho thành viên bên Hồng Kông, một bên lơ đãng hỏi Huyền đang ngồi ăn bánh mì trên ghế sofa trong thư phòng.

“Không có”

“Chuyện này thật quỷ dị” Hàn Luân hơi nhíu mi “Tên Vi Cảnh Sính kia vì một người bạn làm ở cục cảnh sát nên mới đánh cắp thông tin của chúng ta, theo suy đoán của ta thì sớm muộn gì hấn cũng đưa tin cho người đó thôi”

“Nhưng sự thật thì ngược lại” Huyền đang đọc sách thì ngẩng đầu, ánh mắt sáng tỏ “Hôm qua hấn dùng điện thoại gọi cho người bạn đó nói rằng không tra được tin tức gì cả”

“Chẳng phải vì người đã đe dọa hấn sao?” ngón tay Hàn Luân khê gõ đều đều lên mặt bàn, đây là thói quen của Hàn Luân khi suy tư “Có lẽ hấn có ý đồ khác”

Huyền giống như đang điều tra Hàn Luân, lạnh nhạt nói “Người cho là như thế?”

“Không chắc chắn lắm, nhưng rất có thể là thế” Hàn Luân đem ánh mắt chuyển qua Huyền “Nếu đúng là vậy, theo phương diện nào đó nó có thể chuyện này là lợi hoặc là hại”

“Đừng nói chuyện thần thần bí bí kiểu đó” Huyền bình tĩnh lật quyển Nhất Hiệt Thư, ngữ khí không để ý cũng không mang theo chút oán giận nào.

“Ai thần thần bí bí? Ta thích nhất là kiểu đó đấy!”

Cánh cửa gỗ màu đen bị đẩy ra, thân ảnh Mục Đức xuất hiện ở cửa, nhanh chóng lao thẳng đến chỗ Huyền đang ngồi “Là Huyền của ta đây sao? Vài ngày không gặp, ta rất nhớ người nha, bảo bối!”

“Ai là bảo bối của người chứ!” Thanh âm Hàn Luân không hề không giận cùng lúc vang lên, hai người lại bắt đầu. Đây là lần thứ N Mục Đức đầu vô mồm với Hàn Luân và cũng là lần thứ N kết thúc trong thất bại.

“Lão Đại, người thật là keo kiệt” Mục Đức bất mãn oán giận nói “Cho ta mượn Huyền ôm một lát thì có sao? Chỉ là cúi mặt đừng nhìn là được rồi”

“Ta đâu có ngốc đến nỗi đem thanh mai trúc mã từ nhỏ cùng ta lớn lên để cho sắc lang như người ôm chứ” Hàn Luân trừng mắt, trả đòn Mục Đức “Người nếu muốn có ba ngày nghỉ phép thì hãy ngoan ngoãn thu hồi nanh vuốt sói của người nhanh đi”

“Lão Đại, người thật là đáng ghét nha! Người đẹp như Huyền ngồi ngay trước mặt ta, nếu không ăn no làm sao ta an tâm làm việc được chứ!”

“Ta có muốn người làm gì đâu? Người nên lấy tiền lương về hưu sớm một chút đi” Hàn Luân bất động thanh sắc nhìn Mục Đức đang đứng cách Hàn Luân một khoảng an toàn.

“A? Vì cái gì?” Mục Đức lòng đầy căm phẫn nói “Tôi không xấu số đến mức mới từng tuổi này đã bị cho vào xọt rác rồi sao? Cho người biết giá ta mà bán ra ngoài sợ là ngang bằng cả một người chăn bò đấy” (... cái này ^~)

“Ta nghĩ nhiều nhất cũng được có thể thôi” Hàn Luân lười biếng liếc nhìn Mục Đức “Không bằng người cứ đi làm một gã chăn bò đi, cũng tốt lắm chứ”

“Làm sao được chứ!” Mục Đức chuyển hướng sang Huyền khóc lóc “Nói vậy, ta cũng sẽ không được nhìn Huyền nữa”

“Yêu cầu này không quá cao, cùng lắm cho người ảnh chụp của ta là được chứ gì” Huyền đã xem hai người

này cãi nhau 18286 lần rồi, Huyền cười cười thản nhiên đáp.

“A! Thật sao?” Trăm năm Huyền mới mở miệng chen vào cùng Mục Đức và Hàn Luân tham gia cãi cọ, Mục Đức cảm động ứa nước mắt “A! Huyền, thật sự là tốt quá! Người tốt cuộc cũng cảm nhận được tình cảm của ta dành cho người ư!”

“Cảm ơn tình cảm của người” Huyền nhẹ nhàng cong miệng.

“Mục Đức, người đến đây làm gì?” Hàn Luân không hề không giận nhìn chòng chọc Mục Đức “Nếu không nói chính sự, đừng nghĩ thích ra vào thư phòng của ta lúc nào cũng được”

“Được rồi, dù sao thấy được Huyền cười với ta, ta cũng thấy thoải mái rồi” Mục Đức không quên ngằm chăm chọc Hàn Luân mặt mày đang càng ngày càng tối sẫm lại, Mục Đức một bên thầm cười trộm, một bên vội nói vào việc chính “Một kẻ bên Trình Tông Nhân đã bắt đầu điều tra về hồ sơ của bên chúng ta, tên đó nghĩ cách mua chuộc một tổ chức xã hội đen, hẳn nghĩ đó là cách để điều tra ta đi”

“Lại một kẻ có lá gan không nhỏ, nhưng ngu xuẩn!” Hàn Luân lạnh lùng cười “Đã điều tra rõ là hắn có hay không nghe lệnh của Trình Tông Nhân”

“Không có, hẳn hành động một mình, Trình Tông Nhân hoàn toàn không biết chuyện”

“Tốt, vậy chuyện này cứ giao cho Kang đi làm đi” Hàn Luân hơi vuốt vuốt cằm.

“Có chút phiền phức nhỏ. Tên thuộc hạ này của Trình Tông Nhân cùng với cái tên mà Huyền đang giám thị là bạn tốt của nhau, có cần cho hắn một đãi ngộ đặc biệt?”

“Không cần” Hàn Luân dùng ánh mắt hỏi ý Huyền, không thấy có động tĩnh gì liền mở miệng nói: “Xử lý như mọi lần”

“Đã hiểu!” Mục Đức hướng Hàn Luân gật gật đầu, sau đó gian xảo nhìn về phía Huyền đang lộ ra một nụ cười mê người “Vậy thì, Huyền bảo bối, chúng ta ngày mai có thể gặp nhau!?”

Vừa dứt lời, Mục Đức liền nhanh như chớp bỏ nhào về phía Huyền, gắt gao ôm Huyền một cái, rồi dương dương tự đắc nhanh chóng phóng ra cửa chuân mất, chỉ để lại Hàn Luân đang nổi giận đùng đùng mặt không rõ tâm trạng cùng Huyền hai mặt nhìn nhau.

“Thật là buồn cười!” Hàn Luân thu hồi sát khí “Mục Đức thói này, phải hảo hảo sửa hắn mới được!”

“Đúng đấy!” Huyền khoé mắt loáng thoáng mang theo ý cười.

Nhìn Huyền ngẫu nhiên nở nụ cười, tâm tình Hàn Luân bất giác tốt lên, Hàn Luân bước đến ngồi xuống cạnh Huyền, nhìn kỹ mặt hắn “Đạo này người chẳng quản ngày đêm, cứ rảnh là lại đi giám thị tên kia, nhìn người gần một chút rồi đấy, có phải mệt mỏi quá không?”

“Vẫn tốt” Huyền lơ đãng nhìn lên, tay nhẹ nhàng sờ sờ mặt chính mình “Ta chẳng có thấy thân thể mình dị thường chỗ nào cả”

“Vết thương trên vai người vừa mới tốt lên, đừng có miễn cưỡng làm việc, nếu không thấy thoải mái, nhất định phải nói cho ta biết”

“Ta hiểu” Huyền thản nhiên lộ ra nụ cười.

“Huyền, người sẽ mãi bên cạnh ta chứ?” Vì nụ cười mê hoặc của Huyền trước mắt Hàn Luân đã khiến hắn không tự chủ nói ra lời trong lòng. Bất ngờ về lời nói không tự chủ của mình, Hàn Luân vội vàng bổ sung “Như một người huynh đệ của ta, người bằng hữu tốt nhất của ta”

“Nếu người muốn, ta sẽ đáp ứng” Huyền bình tĩnh nhìn Hàn Luân

“Đương nhiên muốn, ta hi vọng người sẽ luôn bên cạnh ta, là người hiểu ta hơn ai hết”

—— cũng là người quan trọng nhất đời ta.

Chỉ một câu nói ngắn ngủn này đã lặp đi lặp lại trong lòng Hàn Luân ngàn vạn lần, nhưng chưa từng nói ra, đơn giản vì sợ hãi một khi đã nói ra thì người quan trọng nhất đời hắn sẽ biến mất.

“Đến giờ, ta vẫn là người hiểu người nhất, nhưng về sau có lẽ sẽ không còn thế nữa” Huyền thẳng thắn nói ra suy nghĩ của mình “Có lẽ đến một ngày, người sẽ gặp được người hiểu người hơn cả ta”

“Đây chỉ là có lẽ thôi, có lẽ đó là điều không bao giờ xảy ra được” Hàn Luân hài hước nói, đang rất thoải mái về ngày hôm nay thì lại nhìn thấy một nụ cười tuyệt mỹ của Huyền, hắn ôn nhu luồn qua sợi tóc trước trán của Huyền. “Ta nghĩ người và ta sẽ có cùng suy nghĩ đi”

“Sao cơ?” Huyền hơi giơ lên lông mày người hoặc hỏi

“Ta không có mong ước lập gia đình, vì ta muốn vĩnh viễn có thể làm công việc trong bóng tối này, nên ta đã chuẩn bị tâm lý để làm một quý tộc độc thân rồi”

Huyền gật gù đầu “Ta hiểu”

“Vậy thì chờ khi chúng ta không có việc gì bận, liền cùng nhau đi vòng quanh trái đất đi” Hàn Luân chăm

chú nhìn Huyền, chờ đợi câu trả lời từ Huyền.

“Được” Huyền cảm động cười nhẹ, một khắc kia, Hàn Luân như cảm thấy được hàn vân bông hoa đang nở rộ trong tâm mình.

Chỉ cần có thể vĩnh viễn bảo vệ cho nụ cười này không tàn phai, coi như cả đời hắn cũng không uổng phí.

Sân bay

Huyền đang chặn chú nhìn một màn biệt ly kéo dài không dứt.

“Cảnh Sính, người phải cẩn thận, chú ý thân thể, nhớ rõ phải ăn cơm đúng giờ nghe chưa” Lê Tâm Nhị dựa vào bờ vai rộng của người yêu, cẩn thận dặn dò.

“Yên tâm, ta chỉ đi hai ba ngày thôi, không có gì phải lo cả” Vi Cảnh Sính thân nhiên ôm lấy bả vai của nàng, để nàng ta yên tâm.

“Sau khi về Honkong, nhớ mỗi ngày phải gọi điện cho ta, không ta sẽ rất lo lắng”

“Được” Vi Cảnh Sính cười cười, nhẹ hôn một cái lên trán nàng “Còn muốn dặn ta cái gì nữa không?”

“Cái này mới quan trọng” Lê Tâm Nhị cười khanh khách ôm lấy cổ hắn, hôn nhẹ lên môi hắn “Nhớ không được nhìn nữ nhân khác đó”

“Ta nhớ rồi” Xem chút nữa hắn đã đem nàng trở thành người kia, Vi Cảnh Sính rời đi cái ôm của nàng, vỗ nhẹ lên lưng nàng.

Vì tập trung quá mức vào thân người nọ, Huyền không hề phát hiện ra nguy hiểm chí mạng đang dần tìm đến hắn, đợi cho khi hắn đột nhiên nhận ra luồng không khí khác thường xung quanh thì một bóng người đã vô thanh vô tức đứng phía sau lưng hắn.

“Người chính là Huyền của Luân Toàn!” bên tai Huyền xuất hiện một giọng nam trầm thấp, Huyền cảm giác được một khẩu súng đã dần đưa đến bên hông của hắn.

“Có chuyện gì không?” Tuy rằng không khí quanh hai người đã rất căng thẳng và khẩn trương, nhưng ngữ khí của Huyền vẫn rất bình tĩnh, dung nhan tuyệt mỹ không hề có dấu hiệu bất ngờ hay sợ hãi nào.

“Quả nhiên là một sát thủ tài ba” Sau lưng truyền đến giọng cười lạnh của nam nhân “Nhưng nguyên nhân chính mà ta có mặt ở đây là để cho xã hội này được yên bình đi”

“Người chính là Thi Vũ Thác?”

“Thật đáng tiếc, thành viên của mấy người không thể giết chết ta, cho nên hiện tại đến phiên các người phải đi chết đây” Lời nói của Thi Vũ Thác vừa xong, một tiếng nổ liền xuất hiện phía sau hai người họ, một khắc này Huyền cảm thấy mình như đã bị bắn trúng rồi, nhưng hắn không có cảm nhận được cơ thể mình bị thương, ngay lập tức nhận ra cảm giác đó chỉ là ảo giác quay phắt người lại.

“Đồng bọn của ngươi đến đúng là lạ thật đấy!” Phía sau Thi Vũ Thác lại vang lên tiếng súng, nghe cũng đoán được Thi Vũ Thác đã bị thương, nhưng khẩu súng trong tay đặt bên hông Huyền thì vẫn cầm chắc không hề xoay chuyển.

“Ngươi hiện tại nếu chạy thì vẫn thoát kịp đấy” Tinh thần dũng cảm làm tròn trách nhiệm của một cảnh sát như Thi Vũ Thác, Huyền thực sự bội phục.

“Ta tin ngươi được sao?” Thi Vũ Thác lộ ra nụ cười chua xót “Giờ ta tin là mình sẽ bị người của Luân Toàn bao vây trong chốc lát, mặc kệ ta có chết đi chăng nữa, ta cũng sẽ không cho cho ngươi cơ hội thứ hai để sống sót”

“Quả thật là vậy” Huyền gật gù đầu “Vậy ngươi hãy ra tay đi”

“Ngươi muốn chết?” Thi Vũ Thác nhìn dung nhan tuyệt mỹ của Huyền, nghi ngờ hỏi, có chút thất thần.

“Ngươi nghĩ vậy sao?” Huyền thản nhiên hỏi ngược lại

“Đương nhiên là không, chẳng qua vì sự yên bình của xã hội, ta tình nguyện hy sinh” Thi Vũ Thác kiên định nói ra những lời mà Huyền sớm đã đoán được.

“Ngươi muốn mình hy sinh một cách giá trị, ha ha, ngươi cho là đem ta cùng bọn họ diệt trừ thì xã hội có thể được an bình sao?” Huyền nhẹ nhàng nói một câu công đạo khiến cho Thi Vũ Thác có chút giật mình.

“Ngươi nói cũng đúng” Sắc mặt Thi Vũ Thác có chút tái nhợt, khẽ trầm xuống “Các người mới là những kẻ cần diệt trừ, những ác ma đeo mặt nạ sống trong xã hội này”

“Hành động hiện giờ của ngươi chỉ là hành động hi sinh vô nghĩa mà thôi” Dừng một chút, Huyền nói tiếp “Nếu ngươi muốn sống chủ trì chính nghĩa, chỉ có một cách duy nhất, đó là mang ta theo làm con tin, đến lúc ngươi an toàn thì thả ta ra cũng được”

“Ta có thể tin ngươi được sao?”

“Cứ tin ta đi” Hờ hững bỏ lại một câu này, Huyền tự động vươn lên hai tay (đầu hàng), làm Thi Vũ Thác cảm thấy khẩn trương đi.

Thi Vũ Thác muốn thử một lần, vì vậy ép Huyền lại, hướng ra ngoài cửa sân bay, như lời Huyền nói, không một ai trong Luân Toàn còn dám hướng Thi Vũ Thác đi đến.

An toàn đi đến cửa, Thi Vũ Thác thuận lợi cản lại một chiếc xe taxi, ngay tại lúc hai người vừa lên xe, thì một tiếng súng bỗng vang lên từ phía sau hai người, viên đạn nóng cháy hướng thẳng chỗ Huyền bay đến. Ngay lúc viên đạn đang định xuyên qua cơ thể Huyền, một thân ảnh nhanh như chớp phóng ra trước mặt Huyền, dùng thân thể chính mình chặn lại viên đạn kia.

Ngay lại thời điểm đó, mọi thứ đều lắng đọng lại, thân ảnh kia chậm rãi ngã xuống, ngã vào lòng của người mà khiến hắn phải tưởng nhớ kể từ đêm hôm đó.

3. Chương 3

Đây là chương kể về kiếp trước của anh Sính và Huyền nha TT đọc xong ta khóc đó =[[[z

Tác giả: Băng Chi Thừa

Edit: Nagi Maria

Gia Tĩnh năm thứ 3, Thượng Quan phủ tướng quân.

Trên hành lang dài hôn ám (mờ ảo, buổi tối), tướng quân phu nhân mỹ mạo vô song cẩn thận bế đứa bé chừng mấy tháng tuổi đưa cho một nam tử đội diện sa (cái nón có mấy cái màng che mặt lại ý:v), giọng nói không che dấu được sự lo lắng cùng vội vã: “Hi Chiêu, mau mang Hồng nhi chạy đi, nếu không sẽ không kịp mất!”

“Phu nhân...” từ trong diện sa truyền đến một thanh âm có chút do dự.

Chưa đợi hắn nói xong, tướng quân phu nhân đã cắt ngang lời hắn: “Đừng nhiều lời, mau đi đi”

“Phu nhân, bảo trọng” như hiểu được bây giờ nói gì cũng vô ích nên hắn không nói gì thêm, nam nhân đội diện sa liếc mắt nhìn phu nhân một cái, rồi thì triển khinh công, dần dần biến mất.

Nhìn bóng lưng dần khuất của người nọ, phu nhân hai mắt lưng tròng. Vĩnh biệt, Hồng nhi, chỉ mong cha con người có thể thoát khỏi kiếp nạn lần này.

Ngày hôm sau, Biên đại tướng quân Thượng Quan Thiên Tường một thời hiển hách vì cấu kết với địch nên bị chu di cửu tộc. Vinh hoa phú quý đời người cũng chỉ là nhất thời thôi, cuối cùng chỉ là hư vô.

Bình Nam vương phủ

“Khởi bẩm vương gia, toàn bộ người đã bị giết, nhưng ngoài phu nhân của Thượng Quan Thiên Tường ra thì không thấy Thượng Quan Thiên Tường đâu cả, kể cả thị vệ thân cận bên người hần, Viên Hi Chiêu, cũng không cánh mà bay”. Thông lệnh giả (công công truyền tin vua) thân mặc quan phục hướng Bình Nam Vương báo cáo tin tức vừa nhận.

“Viên Hi Chiêu là cánh tay phải đắc lực của Thượng Quan Thiên Tường, kẻ đã sát cánh cùng hần nhiều năm” Một nam nhân khí thế uy nghiêm tay khoanh trước ngực, trầm tư suy nghĩ nói: “Nghe nói Viên Hi Chiêu là một kẻ thiện chiến nổi tiếng trong phủ tướng quân. Hần là kẻ nguy hiểm, vì thế dù bất cứ giá nào, cũng phải tìm được hần, dù cho hần có trốn đến chân trời góc biển cũng phải tìm cho ra, tìm được rồi thì... giết!”

“Dù cho Viên Hi Chiêu là kẻ lợi hại đến mức nào, nhưng so với ngài tài năng của Vương Gia thì cũng không thành vấn đề đâu” Thông lệnh giả nhìn nam tử phi phàm trước mặt, tự đáy lòng nói.

“Bọn chúng trốn từ lúc nào?” Bình Nam vương Chu Hiểu không thèm để ý đến lời sùng bái của người kia, uy nghiêm hỏi.

“Thần nghe nói Thượng Quan Thiên Tường đã bị giết vào buổi tối trước ngày hành hình”

“Như vậy là, Thượng quan phu nhân đã dự đoán được ngày này sẽ đến sao?” Đôi mắt của Chu Hiểu toát ra khí thế vương giả đáng sợ “Vậy giờ Viên Hi Chiêu ra sao?”

“Hần đã mang huyết mạch duy nhất của Thượng Quan trốn đến Giang Nam rồi”

“Tiếp tục đi thăm dò, đến khi tìm được hần, rõ chưa”

“Vương Gia khi nào người muốn xuất phát? Cần mang bao nhiêu người theo?”

“Tuy Viên Hi Chiêu là kẻ thân thủ bất phàm, nhưng ta nhất định không thua hần, cho nên không cần phải làm mấy chuyện uống công vô ích” Chu Hiểu hai tay nâng ly trà, nhấp một ngụm “Đêm nay ta sẽ đi, sớm hoàn thành nhiệm vụ, giúp hoàng huynh của ta an tâm”

“Rõ, ta nhất định sẽ bẩm báo chi tiết với hoàng thượng” Thông lệnh giả vui vẻ đáp lời Chu Hiểu, nhanh nhẹn rời khỏi Bình Nam Vương phủ, hướng hoàng cung mà đi.

“Viên Hi Chiêu sao... thật muốn gặp hần giao đấu một phen, để xem hần rốt cục có năng lực gì.” (chứ không phải anh nói tìm được rồi giết à?.)

Chu Hiểu ngẩng nhìn cảnh xuân diễm lệ ngoài cửa sổ, bất giác trong đầu nảy sinh ý niệm gặp người kia

sớm một chút.

Hàng Châu vào tháng năm sẽ hiện ra phong cảnh tuyệt đẹp đặc trưng của vùng sông nước, mỹ nhân Giang Nam cùng màu vàng óng của vụ mùa thu hoạch càng làm cho nơi này thêm rạng rỡ.

Lúc này, Chu Hiểu đang nhàn nhã ngồi trên một chiếc thuyền tinh xảo bên sông Tây Hồ thưởng rượu ngon, mỹ nhân Giang Nam cùng cảnh đẹp, nhưng hai mắt lại bất giác không ngừng chú ý đến dòng người tấp nập trên đường.

“Công tử, ngài đang nhìn cái gì vậy? Chẳng lẽ có ai lọt vào mắt xanh của ngài rồi sao??” Một nữ nhân xinh đẹp bận hồng sa đứng bên cạnh Chu Hiểu khoái chí hỏi, ánh mắt quyến rũ nhìn theo nhất cử nhất động của Chu Hiểu.

“Đúng vậy, công tử, ta nói ngài nghe, đừng nhìn nữa, để ta khảy bài Thái Bình Điều hầu ngài, để xem ngài còn nhìn người khác được không nha” Một vị nữ nhân phần y kiều mỹ khác lên tiếng, tiến sát vào người Chu Hiểu. Nàng cũng giống những nữ tử khác, ánh mắt mơ hồ chăm chú nhìn vào người nam nhân một thân quý khí: Chu Hiểu.

“Sao thế? Có người lọt vào mắt xanh của ta các nàng ghen sao? Ta chỉ đang tìm một người thôi” Chu Hiểu lộ ra nụ cười như có như không, mang theo một phong nhã, thuận tiện dò xét một số chuyện, biết đâu có chút manh mối thì thật may mắn.

“Công tử muốn tìm ai? Người đó trông thế nào?” Hồng y mỹ nhân một bên liếc mắt đưa tình, một bên tò mò hỏi: “Có lẽ ta có thể giúp được ngài”

“Là một nam nhân mang theo một đứa trẻ mới sinh, chạc 20 tuổi” Chu Hiểu chậm rãi nhấp rượu, mô tả đại khái.

“Điện mạo hấn ra sao?”

“Ta không rõ” Chu Hiểu mỉm cười “Ta chỉ nghe bằng hữu ta nói qua là thân thủ hấn bất phàm, nên ta chỉ muốn tìm hấn thỉnh giáo một chút thôi”

“Nam nhân đó mang theo nam hài hay nữ hài?” Phần y mỹ nữ tựa hồ nhớ tới điều gì đó, ánh mắt mang theo một chút suy nghĩ trầm ngâm.

“Chắc hấn là một nữ hài dễ thương!” Nhìn thấy nàng ta có vẻ biết, ánh mắt Chu Hiểu liền chuyển hướng sang nàng, lộ ra một nụ cười mê đắm bao người “Cô nương nhớ tới điều gì chẳng?”

“Sáng hôm nay, vì mất ngủ nên dậy sớm, đi đến bên đình nghỉ mát luyện đàn, không lâu sau đó, ta thấy một vị đội hắc sắc diện sa ôm theo một nữ hài rất đáng yêu đến gần đình, rất khách sáo hỏi đường ta” Phần y mỹ nữ thuật lại

“Đội hắc sắc diện sa?” Chu Hiểu khẽ cau mày.

“Đúng, cho nên ta không thể thấy rõ diện mạo của vị nam nhân đó, nhưng từ giọng nói, ta suy đoán hẳn là nam tử, chậc 20”

“Vậy vị công tử đó hỏi cô cái gì?”

“Là đường đến Gia Lăng” Phần y mỹ nữ nhẹ nhàng cung cấp cho Chu Hiểu một chút manh mối.

“Tốt quá” Chu Hiểu thầm nở nụ cười “Cô nương, nợ cô một đại ân rồi, ta kính cô một ly”

“Ta thật vui vì đã giúp được ngài” Phần y mỹ nữ lộ ra nụ cười quyến rũ, ôn nhu nhìn Chu Hiểu, đem rượu Chu Hiểu kính mà một hơi uống cạn. Nhìn những mỹ nhân xung quanh vì hắn mà thần hồn điên đảo, Chu Hiểu gương mặt hiện ra chút vui vẻ.

Viên Hi Chiêu ngẩng đầu nhìn ngọn núi cao xanh phía xa lòng thầm suy nghĩ, sắc trời đã dần tối, Hồng nhi đi nguyên một đoạn đường dài như vậy chắc hẳn đã rất mệt rồi. Viên Hi Chiêu đẩy nhanh cước bộ, vội vàng đi về phía trước, giờ phải tìm một khách *** để trọ một đêm.

Quyết định xong, Viên Hi Chiêu đẩy nhanh cước bộ vượt qua đường núi hiểm trở. Bỗng nhiên, từ xa truyền đến một thanh âm: “Người còn muốn chạy?”

Viên Hi Chiêu cả kinh lập tức nâng cao cảnh giác, nhưng chưa kịp quay đầu nhìn xem truy binh là người của ai thì đã bị một vũ khí sắc bén hất tung diện xa rớt xuống mặt đất. Viên Hi Chiêu lập tức dùng tay phải che mặt, tay trái đem Hồng nhi đang say giấc trong tay giấu ra sau lưng.

“Đã từ lâu... được nghe danh Viên Hi Chiêu các hạ đây là người võ công phi phàm, xem ra chỉ được như vậy thôi”

Chu Hiểu thanh âm lạnh nhạt thoáng chút thất vọng, ngay sau đó, hắn lập tức vòng ra sau lưng Viên Hi Chiêu, trực tiếp đem mũi kiếm đưa đến cổ Hồng nhi đang ngủ say.

“Giờ, chỉ cần mũi kiếm của ta khẽ đẩy nhẹ một chút, mạng nhỏ này cũng xem như đi tong”

“Dừng tay!”

Giờ này khắc này, Viên Hi Chiêu đã bất chấp bản thân xảy ra chuyện gì, nhanh chóng xoay người cẩn thận bảo vệ tiểu chủ nhân trước ngực, cả hai tay cùng bỏ xuống bảo vệ lấy Hồng nhi.

Đây là...

Nhìn gương mặt đột nhiên xuất hiện trước mắt mình, Chu Hiểu ngơ ngẩn nhìn trong một thời gian ngắn. Hắn... chính là kẻ dũng mãnh thiện chiến đánh đâu thắng đó không địch thủ, Viên Hi Chiếu ư? Làm sao có thể? Trước mắt hắn là một thân hình thon dài mảnh khảnh, dung nhan thanh lệ tuyệt tục như đại mạc phi yên (chim bay giữa sa mạc), tại sao lại không có lấy một vẻ gì của kẻ ở ngoài sa trường, thường xuyên đánh trận? Dung nhan của Viên Hi Chiếu làm hắn nhớ đến cảm xúc khi ngắm nhìn tuyệt cảnh ở Giang Nam chiều nay.

Hắn... thật là Viên Hi Chiếu sao?

“Người đây chính là Bình Nam Vương Chu Hiểu?”

Tiếng nói thanh nhã của người nọ đột nhiên vang lên, Chu Hiểu mới chợt nhận ra kiếm của Hi Chiếu đã kề sát cổ mình. Chu Hiểu bình tĩnh tiếp nhận sự thật dung mạo Hi Chiếu, một bên trầm ổn đáp: “Chính là ta”

“Ta có hai lựa chọn cho ngươi, một là ngươi chết, hai là ta chết”

“Số một đi, lựa chọn đó không tồi”

Lời vừa dứt, Chu Hiểu liền cẩn thận nhìn chăm chú thanh kiếm của Hi Chiếu đưa đến cổ mình với ánh mắt đầy sát khí. Hi Chiếu là kẻ bách chiến bách thắng thì đã sao, được Thượng Quan tướng quân truyền dạy kiếm pháp thì đã sao? Cuối cùng cũng sẽ bị Chu Hiểu đây phá giải hết.

Bất tri bất giác, một cảm giác tuyệt vọng bắt đầu xuất hiện và lan tràn trong tim Hi Chiếu, trực giác nói cho hắn biết, hắn không thể đánh bại kẻ này.

“Keng...”

Hai thanh kiếm va chạm trong không trung, kiếm Hi Chiếu cứ thế từ từ rơi xuống đất. Hắn nhắm mắt lại, không nói gì cả, chờ đợi thanh kiếm kia đâm xuyên cổ họng.

“Đến giờ, ta vẫn không thể tin ngươi chính là Viên Hi Chiếu trong lời đồn, nhưng thân thủ của ngươi lại chứng minh ngươi là Viên Hi Chiếu”

Trái với suy nghĩ của Viên Hi Chiếu, Chu Hiểu không có lấy mạng hắn ngay lập tức, ngược lại còn thu kiếm, chăm chú nhìn hắn, tay nhẹ cầm mấy sợi tóc đen dài của Hi Chiếu nhẹ nhàng đưa lên môi “Tóc đen thật đẹp nha...”

Viên Hi Chiếu cả kinh, đôi mắt thâm thúy thoáng hiện vẻ lo âu “Ý gì đây?”

Chu Hiểu không nói gì, chỉ tiếp tục dùng đầu ngón tay vuốt ve những sợi tóc, rồi sờ lên đỉnh đầu, ngắm

nhìn mái tóc dài mượt đen óng tựa như thác nước sáng lấp lánh dưới trăng, toát ra một mùi thơm nhẹ thấm tận ruột gan.

“Buông tay ra, ngươi muốn gì?” Viên Hi Chiêu giận dữ hỏi Chu Hiểu, đang định hất đi cái tay đang nâng mặt mình từ nãy đến giờ.

“Trên đời này có rất nhiều mỹ nhân, mà người tuyệt mỹ như ngươi, ta rất muốn...” Im lặng một lúc, Chu Hiểu nhìn vào đôi mắt thâm thúy sâu như hồ nước “Nếu ngươi đáp ứng yêu cầu của ta, ta sẽ tha cho ngươi và đứa bé này”

“Ngươi cuối cùng là muốn cái...” Hi Chiêu thanh âm càng lúc càng nhỏ rồi dần biến mất, hắn vô lực nhắm lại hai mắt, cắn chặt răng “Bây giờ ta còn con đường thứ hai để chọn sao?”

Có được câu trả lời tuyệt vọng của Viên Hi Chiêu, Chu Hiểu không kìm nổi lòng mình, nâng lên gương mặt xinh đẹp thế gian không ai bằng lên ngắm nghía, thật nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên đôi môi nhợt nhạt kia, ôn nhu tựa như người kia đối với bản thân là trân bảo, thật chậm chạp mà thưởng thức...

Sau nụ hôn nồng nhiệt, lực bào trên người Hi Chiêu dần rút xuống, cơ thể xinh đẹp dần hiện ra dưới ánh trăng đêm... (không có H đâu:v)

Ấn ái mãnh liệt qua đi, Viên Hi Chiêu mở to mắt, đang định lấy áo mặc, phải mau chóng đưa tiểu chủ nhân đến nơi an toàn. Nhưng toàn thân hắn lại đau nhức, làm cho hắn không thể không nhớ lại một cảnh đêm qua.

“Hi Chiêu...” Chu Hiểu vươn tay, khẽ vuốt mái tóc mềm mại của người kia.

“Buông ra” Hi Chiêu giãy dụa, muốn rời khỏi ***g ngực của Chu Hiểu.

Chu Hiểu buông lỏng tay, lẳng lặng nhìn gương mặt Hi Chiêu đang cố kìm nén đau đớn từng bước từng bước chậm rãi mặc lại y phục.

“Chỉ mong về sau vĩnh viễn không gặp lại nhau” Hi Chiêu cố gắng đỡ lấy thân thể đau đớn, cố lết từng bước về phía cây cổ thụ Hồng nhi đang nằm ở đó, cố gắng ôm lấy nàng, chậm rãi nói ra những lời này.

Một khắc kia, trong lòng Chu Hiểu tự nhiên xuất hiện một cổ cảm giác đau đớn không tả, giờ đây Chu Hiểu chỉ muốn giữ lại Hi Chiêu bên mình, hắn rất kinh ngạc nhìn theo thân ảnh dần khuất xa, nhìn cho đến lúc bóng dáng cũng không còn.

Mười lăm năm sau, đầu thu tại hồ Tiểu Trúc.

Lá cây bạch quả nhờ gió lay động kêu xào xạc, lá vàng qua từng đợt gió lại nhẹ nhàng rơi xuống, cùng với

cánh diệp (bướm) múa lượn trong cảnh thu, rơi xuống hành lang đỏ dài, rơi vào tay của Hi Chiêu, vì một thân cô độc cùng tà áo trắng bay bay càng làm hắn trở nên đẹp vụn phần.

“Nghĩa phụ!” Cách đó không xa, thanh âm nữ tử hoạt bát từ xa truyền đến, từ từ xuất hiện một nữ tử xinh đẹp đang chạy về phía đình (nơi nghỉ mát, đánh cờ).

Hắn khẽ quay đầu, mái tóc đen mượt theo đó mà hơi tung bay trong gió “Hong nhi, có chuyện gì vui sao?”

“Nghĩa phụ, tuy là cảnh thu trong nhà rất đẹp, nhưng cảnh bên ngoài còn đẹp hơn ở đây nhiều, sao người không ra ngoài để đi dạo?” Hong nhi đứng trước mặt bạch y nam tử, phấn chấn nói.

“Hong nhi, nghĩa phụ đã già rồi, không giống tuổi trẻ vô lo vô tư như ngươi” Dung nhan thanh nhã lộ vẻ tươi cười thản nhiên, nhìn nàng mà cảm thấy đau lòng.

“Ai! Ngài sao cứ bảo bản thân già chứ? Ngài mới có 35 à, đang là thời kỳ xung mẫn nha, nếu cứ đem dung mạo tuyệt mỹ của người dẫu trong phòng, chẳng phải rất đáng tiếc sao?” Hong nhi đơn thuần cố gắng thuyết phục hắn, vẫn không hề phát hiện ra sắc mặt của hắn đã bắt đầu tái nhợt.

“Nghĩa phụ, người làm sao vậy? Phải... Hong nhi nói sai gì sao?”

Khi Hong nhi phát hiện ra điểm khác thường, trên mặt hắn đã tái nhợt không còn một tia máu.

“Không, không có gì đâu” Hắn thản nhiên lắc đầu, những sợi tóc mềm mại theo đó mà lay động theo hành động của hắn. “Nghĩa phụ cảm thấy không khỏe, ta nghĩ mình phải về phòng nghỉ ngơi một chút đi!”

“Vậy được! Nghĩa phụ, ngài phải nghỉ ngơi cẩn thận để chóng hồi phục nha!” Hong nhi lo lắng nhìn người thân thể gầy gò trước mặt, đến khi hắn khẽ gật đầu thì nàng mới an tâm mà ly khai đình.

“Vì sao... đúng lúc này... lại để lộ miệng vết thương chứ?” Thân ảnh màu trắng vô lực dựa vào trụ tứ (cây cột) đỏ, thì thào nói, trên mặt toát ra vẻ đau thương lạ thường “Hong nhi... người tuổi còn nhỏ, lại xinh đẹp, cuộc sống vô ưu vô lo, làm sao người có thể hiểu tổn thương trong lòng ta được chứ?”

“A, con hươu kia! Đừng để nó chạy thoát!”

Đây là thời điểm đầu thu, là khởi đầu của mùa săn bắn, vì thế trong rừng cây, Kiến Bình Vương gia cùng hai vị Vương gia khác đang bưng bưng phần khích truy đuổi theo con mồi. Sưu, sưu, sưu (tiếng mũi tên bay) vài cái, những mũi tên bạc đồng thời bay đến chỗ con hươu. Trong số các tên, chỉ có một tên là nhắm trúng ngay tại vị trí tim của con hươu, nó kêu lên như đáp trả lại rồi ngã xuống đất.

“Tiểu Quế Tử, đi xem coi ai đã bắn trúng tim hươu vậy.” Kiến Thành Vương cao hứng phân phó thủ hạ đi đem con mồi đến.

“Bẩm Vương gia, là Bình Nam Vương bắn trúng ạ!” Vừa đem con mồi đến trước mặt các vị đại nhân, Tiểu Quế Tử dùng sức rút mũi tên trên ngực hươu ra, mang đến trước mặt hoàng đế, rồi cẩn thận xem xét và báo cáo.

“Hiền đệ võ công quả nhiên vô cùng thâm hậu, ta thật cảm thấy hổ thẹn nha!” Kiến Thành Vương cười sáng khoái vỗ vào bả vai của Chu Hiểu. “Đây đã là con thứ sáu trong ngày rồi đấy”

“Quá khen rồi, tiểu đệ so với huynh còn kém ra nha” Chu Hiểu không thèm để ý lời khen đó, chỉ ôm quyền hướng hoàng huynh cảm tạ.

“Người khiêm tốn quá rồi, hiền đệ” An Bình Vương gia cũng nói “Võ nghệ của người anh em bọn ta đều hiểu rất rõ, trong ngoài hoàng cung ai mà không biết, ha ha”

“Đúng thế, cho nên hoàng thượng đại huynh luôn giao nhiệm vụ quan trọng cho hiền đệ đấy thôi, mà hiền đệ lúc nào cũng hoàn thành xuất sắc nha”

“Mười sáu năm trước, việc truy tìm cốt nhục của Đại tướng Thượng Quan Thiên Tường, ta đâu có hoàn thành được nhiệm vụ này đâu, không phải sao?”

Bình Nam Vương không chút cảm kích lời khen của An Bình vương, thuận miệng đưa ra một ví dụ phản bác, sắc mặt Chu Hiểu khê biến, may mắn tiểu công công đúng lúc này hướng thánh thượng bẩm báo, giúp hắn che dấu vẻ khác thường trên gương mặt.

“Bẩm Vương gia, Tiểu Thuận Tử phát hiện phía tây của rừng xuất hiện rất nhiều dấu chân của hổ hoang”

“Thật sao? Tốt lắm, lần này sẽ không để hiền đệ ta đắc thắng nữa” Vừa nghe được tin tức của tiểu công công, ai ai cũng mừng rỡ không thôi, các vị Vương gia cũng không còn để ý đến sắc mặt đại biến của Chu Hiểu, chỉ lo giục ngựa hướng phía Tây chạy đi.

Chu Hiểu cũng chạy theo sau bọn họ, nhưng tâm tư hắn lại hỗn loạn vô cùng, chỉ lo giương cung bắn về phía con hổ, nhưng không thèm để ý mình có bắn trúng hay không.

“A, con hổ nhỏ thật đáng thương” một tiếng nói kinh hô vang lên, hai vị nữ tử không dự triệu (không mời mà đến) đột nhiên xuất hiện trước mặt mọi người. Trong đó có một cô nương búi tóc trên tay ôm chú hổ hoang bị thương, không biết là vị vương gia nào đã bắn trúng.

“Phu nhân! Lý cô nương, hai người có bị thương không?” Kiến Thành Vương vừa thấy kiều thê cùng bằng hữu của nàng xuất hiện liền nhảy xuống ngựa bước đến.

“Ta không sao, vương gia” Phu nhân Kiến Thành Vương gia khê mỉm cười hạnh phúc với phu quân, “Bọn ta chỉ là có chút hoảng hốt thôi”

“Vậy là tốt rồi” Kiến Thành Vương thở phào nhẹ nhõm, tiện thể nhìn về phía các đệ đệ của mình “Giới thiệu với các huynh đệ nha, đây là vợ ta”

Kiến Thành Vương buồn bã khi Chu Hiểu cùng các Vương gia lơ mình, An Bình Vương cười bảo: “Huynh thật có phúc nha, lấy được kiều thê xinh đẹp hiền lành như này!”

“Sao bằng đệ được, phu nhân hiền đệ chẳng phải là hai mỹ nhân của kinh thành sao” Kiến Bình Vương khiêm tốn đáp lời, trên mặt lại không dấu được vẻ kiêu ngạo “Còn đây là bằng hữu của phu nhân ta, Lý cô nương”

“Lý cô nương, tại hạ là An Bình Vương Chu Cánh” An Bình Vương rất ngạc nhiên trước mỹ mạo của nữ tử trước mặt, cung kính hành lễ tự giới thiệu.

“An Bình vương gia” Lý Sương Hồng hướng vị tuần mỹ vương gia trước mặt cười khẽ rồi hành lễ.

“Này, hiền đệ!” An Bình vương chờ một chút, không thấy Chu Hiểu nói gì, liền chuyển ánh mắt ý nhắc nhở.

“Ta là Bình Nam Vương Chu Hiểu” Chu Hiểu giật mình tỉnh táo lại, giới thiệu bản thân một cách đơn giản nhất có thể.

“Bình Nam Vương gia” Thời điểm nhìn thấy Chu Hiểu, Lý Sương Hồng không tự chủ bắt giác ngẩng đầu, tựa hồ như muốn nhìn kỹ diện mạo của hắn, cứ thế cả hai người hai mắt nhìn nhau chăm chú.

Kiến Thành vương phi nhìn hai người họ, suy nghĩ điều gì đó rồi nở nụ cười, nàng nhẹ nhàng ghé sát vào tai trưởng phu, lặng lẽ nói điều gì đó, Kiến Bình Vương gia cũng lộ ra ý cười tán đồng.

“Hiền đệ, ta thấy hôm nay đi săn thể này đã đủ lắm rồi, nếu không chê thì chúng ta cùng phu nhân của ta và Lý cô nương cùng đi uống trà thưởng hoa nghỉ ngơi một chút, được không?”

“Được” An Bình Vương tựa hồ cũng hiểu ý của hai người họ, sảng khoái đáp ứng đề nghị của huynh trưởng “Hiền đệ, còn người thì sao?”

“A, được” Chu Hiểu như từ trong mộng tỉnh lại, hoảng hốt trả lời.

“Hôm nay thời tiết bên hồ Tam Điều ấm áp, rất thích hợp để uống trà thưởng thức sắc hoa mùa thu mới nở nha” Kiến Bình vương gia say mê ngắm nhìn cảnh thu, đắm chìm trong mỹ cảnh khẽ cười “Thế nhưng, dù hoa có đẹp cũng không thể bằng những mỹ nhân bên cạnh chúng ta đâu”

“Nói rất hay” Chu Cánh cũng ha ha cười “Anh trai và chị dâu đúng là một cặp giai nhân hiếm gặp, mà Lý cô nương cũng là một người khuynh quốc khuynh thành nha”

“Các vị vương gia quá khen rồi!” Sương Hồng nhẹ nhàng ngẩng đầu, mỉm cười đáp: “Thế gian nữ tử nhiều như mây trên trời, trong đó chắc hẳn sẽ có người kiều diễm động lòng người hơn tiểu nữ, vương gia thật là biết khen người ta, há chẳng phải là hơi quá sao?”

“Huynh trưởng nói có lý” Chu Hiểu thu lại tầm mắt nhìn nơi xa xôi, khẽ gật đầu.

“Bình Nam vương gia hình như không có tâm tư uống trà thưởng hoa?” Sương Hồng cẩn thận quan sát, rất nhanh liền nhận ra tâm người này hiện đang không yên, thoạt nhìn có thể thấy sự cô đơn bao trùm, nàng không đành lòng hỏi han.

“... Không, chỉ là dung mạo của Lý cô nương đây làm tại hạ nhớ đến một người ngày trước” Chu Hiểu cẩn thận đưa ra lời giải thích, thành tâm xin lỗi nàng ta.

“A? Hiền đệ đã từng thấy nữ nhân nào có dung mạo vô song như Lý cô nương đây sao?” Chu Cánh nghe vậy liền cảm thấy hứng thú, tò mò nhìn đệ.

“Cứ xem là vậy đi, nhưng hấn không giống Lý cô nương, không xinh đẹp như hoa giống cô, mà là Thanh Lệ như ánh trăng vậy. Đúng rồi, Lý cô nương có hứng thú cùng ta tán chuyện giải sầu không?” Hấn không có ý định mang chuyện cũ nhắc lại bây giờ, vì vậy thản nhiên nói chuyện mở chủ đề.

“Nếu đó là mong muốn của Vương gia” Sương Hồng mỉm cười nhận lời.

Vì vậy, trong ánh mắt vui vẻ vừa tắt cả mọi người, hai người họ cùng nhau tạm biệt Kiến Bình vương, cùng nhau đi vào hoa viên...

Mấy ngày sau, tại hồ Tiểu Trúc “Nhanh lên, vương gia! Ngài không phải là muốn gặp gia nhân (người thân) của ta sao?” Trên hành lang đỏ dài tĩnh lặng, tiếng cười thanh thúy của Sương Hồng thỉnh thoảng lại vang lên, nghe tiếng cười cũng thấy tâm tình nàng đang rất tốt.

“Hồng nhi, cẩn thận kéo ngã” Theo sau lưng nàng chính là Chu Hiểu, khuôn mặt bất phàm của hấn hiện lên một chút vui sướng kì lạ “Không thể ngờ nha, ta còn tưởng muội là tiểu thư khuê các cơ, ai ngờ đầu muội lại là một tiểu nha đầu tinh ranh nha, thật là, tất cả mọi người đều đã bị lừa rồi!”

“Vương gia cũng đâu có bất ngờ đâu? Dù là ngài đã biết bản chất thật của ta, nhưng ngài vẫn quyết định thành thân với ta đấy thôi, điều đó chứng tỏ ngài rất thích Hồng nhi tinh ranh dễ thương nha, không phải sao?” Sương Hồng lộ ra cái nhìn ngây thơ vô cùng, nhưng không hề quên lộ ra nụ cười tinh ranh hồn nhiên của một đứa bé.

“Ngươi nha, không hiểu lệnh tôn ngươi là người thế nào, làm sao có thể chịu được một nha đầu tinh ranh như ngươi nha” Chu Hiểu tâm tình vô cùng tốt, khoái trá vui đùa cùng vị thê tử tương lai.

“Hồng nhi không có người thân, chỉ có một nghĩa phụ thôi. Nghe nghĩa phụ nói thì cha mẹ ta đã mất khi

ta mới sinh chưa được bao lâu. Vì thế, nghĩa phụ đã nuôi Hồng nhi lớn lên.”

(Ồ, hai anh sắp gặp nhau rồi:v)

Chu Hiểu ngây người, nhưng lập tức khôi phục trạng thái tươi cười “Nghĩa phụ người chắc là một lão ngoan đồng nha, nếu không thì làm sao mà chịu đựng được một đứa trẻ như người chứ”

“Không phải đâu!” Hồng nhi dừng lại cước bộ, nhìn Chu Hiểu nói: “Nghĩa phụ ta không phải lão ngoan đồng gì đâu, hần tuổi trẻ tuấn mỹ, nói thật, dung nhan nghĩa phụ nữ nhân như ta có thể còn không bì kịp nữa đó”

Chu Hiểu không khỏi cả kinh, thật sao? Có thể sao? Trừ cái người đã khắc sâu trong tâm hần kia ra thì không có người nam nhân thứ hai nào có mỹ mạo giống nữ nhân cả, hơn nữa... hơn nữa Sương Hồng nói là nghĩa phụ nuôi lớn từ nhỏ đến lớn... Cái này, Sương Hồng! Tên này thật quen quá... Thượng cung Sương Hồng!

“Hồng nhi, nghĩa phụ của người, tên gì?” Chu Hiểu cố gắng kiềm nén thanh âm run lên của mình, hần thật không thể chờ được nữa.

“Viên Hi Chiếu, Hi trong hi vọng, Chiếu trong chiếu sáng, tên quả là đẹp!”

Quả nhiên!

Trong giây lát, Chu Hiểu chỉ cảm thấy trong lòng hiện lên vô vàn cảm xúc, bi có, vui có, giận dữ có, cả ngọt ngào nữa. Nó cứ liên tục hiện ra trong lòng hần, đan xen nhau.

... Thật là hần sao!

“Người làm sao thế, vương gia?” Sương Hồng nhận ra sắc mặt Chu Hiểu khác thường, lo lắng dừng lại trước mặt hần “Không khoẻ chỗ nào sao?”

“Ha, không có gì!” Chu Hiểu hoàn hồn

“Chúng ta mau đi nhanh chút, ngài không phải rất muốn gặp gia nhân của ta sao? Sao giờ lại có vẻ chập chững vậy?” Không để ý chút dị thường đó, Sương Hồng vẫn tiếp tục chọc ghẹo phu quân tương lai.

“Được”

Sau một đoạn đường ngắn, Chu Hiểu lại cảm thấy đoạn đường này dài dằng dặc như đi viễn chinh 10 năm vậy, lòng hần thật chẳng thoải mái a.

Mười sáu năm, hắn phải chờ đợi mười sáu năm mới có thể nhìn thấy thân ảnh người trong lòng hắn, cảm giác của hắn rất hỗn độn, trong lòng có bị thương, trong vui có buồn, sung sướng nhưng thống khổ, hắn hiểu rõ nhưng tốt cùng lại không hiểu, cuối cùng gộp lại cũng chỉ là cảm giác của 16 năm nhớ nhung thôi.

“A! tới thư phòng của nghĩa phụ rồi, chắc hẳn ngài đang trong phòng đọc sách nha!” Sương Hồng cao hứng đến gần cửa thư phòng, nhẹ nhàng gõ “Nghĩa phụ, ta là Hồng nhi đây, ta có thể vào không?”

“Vào đi!” Trong phòng truyền đến một giọng nói rất bình thường, nhưng Chu Hiểu nghe xong lại cảm thấy đây là một thanh âm vô cùng êm ái dễ nghe. Giờ hắn và Hi Chiêu chỉ cách nhau một cánh cửa thôi, Chu Hiểu tự nói với bản thân, chỉ cần bước thêm vài bước, hắn có thể nhìn thấy người kia sau 16 năm xa cách. Nhưng dù cho có cố gắng, nhưng hắn vẫn không thể nhắc nổi chân lên, cứ như nó đã mọc rễ vậy. Hắn chưa bao giờ thấy sợ hãi như bây giờ.

Ngay cả lúc bị thương trên chiến trường, sinh mệnh bị đe dọa, hắn cũng không có cảm giác giống bây giờ.

...Trong lòng hắn, người kia đã gần trong gang tấc, hắn thật không có dũng khí nhìn vào đôi mắt tuyệt đẹp luôn nhìn hắn một cách chán ghét đó.

“Ngài mau vào đi!!” Mở cửa xong, Sương Hồng thúc giục hắn, sau đó chuyển ánh mắt nhìn về phía nghĩa phụ, hào hứng nói: “Nghĩa phụ, ngài đoán ra ta mang ai đến không?”

“A? Là bằng hữu của Hồng nhi đúng không?” Thân ảnh bạch y nhẹ nhàng đứng lên, bước đến cánh cửa nơi Sương Hồng và Chu Hiểu đang đứng.

Chu Hiểu không nói gì, chỉ chăm chú nhìn bóng người kia càng ngày càng gần, hai người mặt đối mặt, một khắc đó, thời gian như ngừng lại, hai người cứ như thế nhìn nhau sau mười sáu năm dài đằng đặc...

Hắn lại có thể nhìn thấy dung nhan tựa Minh Nguyệt này sao? Đây là mơ sao?

Hai hàng lông mày phía cuối khe cong lên tạo thành đường cong tuyệt mỹ, hàng mi dài che đi đôi mắt thâm thúy tựa biển sâu, mũi thẳng dài, da mặt tái nhợt có một chút hồng, tóc dài bị buộc bởi dây trâm bạc, dung nhan tựa Minh Nguyệt mười sáu năm về trước, thật chẳng thay đổi chút nào, chỉ là đôi mắt đó... Mười sáu năm trước, đôi mắt đó trong suốt sáng ngời, nhưng giờ đây đã là một đôi mắt vô hồn, tuyệt vọng cùng bị thương...

“Nghĩa phụ, đây là Bình Nam Vương Chu Hiểu...” Sương Hồng thật không nhận ra hai người họ đang mãnh liệt nhìn nhau, vẫn rất tự nhiên giới thiệu Chu Hiểu với Hi Chiêu.

“... Ta biết, Hồng nhi, người xuống trước đi, ta muốn cùng vị vương gia này nói chuyện” Khuôn mặt không biến sắc nhìn Hồng nhi, ý bảo nàng hãy về trước.

“Nghĩa phụ, vì sao Hồng nhi không thể ở đây?” Nhận thấy tình huống khác thường, Sương Hồng hơi lo lắng

bất an, nên đã vô tình cãi lời nghĩa phụ.

“Người giờ ngay cả nghĩa phụ cũng cãi lời sao?”

Mười sáu năm qua nghĩa phụ chưa bao giờ tức giận với nàng như vậy, một cảm giác bất an lan khắp nội tâm của Sương Hồng.

“... Vâng, Hồng nhi tuân mệnh”

Nhìn theo bóng Sương Hồng dần khuất, Viên Hi Chiếu chậm rãi đến gần cửa, đem cánh cửa màu đỏ sẫm kéo ra sau, vô lực ngăn đầu, rồi chậm rãi cúi đầu

“Vì sao?”

“Hãy tin ta, ta không đến mang phiền toái cho người, chỉ là ta bị sự hồn nhiên của Sương Hồng hấp dẫn nên... chúng ta... là thật tâm thích nhau nên... cho nên...”

“Vương gia, người tưởng rằng ta sẽ đem Sương Hồng giao lại cho người?” Chưa chờ đối phương nói xong, Viên Hi Chiếu liền đánh gãy lời giải thích của hắn, tầm mắt băng lãnh như lưỡi dao cùng lời nói vô tình đâm xẹt qua tim hắn.

“Ừ, Hồng nhi thành thân cùng ta, việc này đã được quyết định xong hết rồi, nên bọn ta quay về để báo người biết... Lương tình tương duyệt (có sự chấp thuận đôi bên), Viên công tử, người là nghĩa phụ của Hồng nhi, ngài sẽ không vì chuyện xưa mà khiến nàng phải chịu khổ cả đời, đúng không!”

“Người... lại ép ta...” Viên Hi Chiếu chậm chạp dựa vào cửa, đôi mắt đen láy thoáng chút bi thương “Mười sáu năm trước, người dùng Sương Hồng ép ta chịu khổ, mười sáu năm sau, người lại muốn cùng Sương Hồng hạnh phúc?”

“Hi Chiếu...” bị lời nói của Hi Chiếu đã động, tâm hắn khẽ run lên sợ hãi, đầu ngón tay cùng thân thể không tự chủ mà run lên. Rốt cuộc hắn muốn cái gì? Nhìn bóng Hi Chiếu khẽ đi vào trong phòng, hắn lo lắng, hắn sợ, nhưng hắn lại không biết nên làm gì.

“Vương gia, ngài nên về đi! Ta...” tóc đen óng mượt khẽ bay, Hi Chiếu mở cánh cửa sổ nhỏ, lại nhìn Chu Hiểu, từ từ bước đến nhẹ đóng cửa phòng... “Ta đồng ý với hôn sự này, người... hãy đối xử tốt với Hồng nhi”

Mười sáu năm trước, hắn nhìn bóng dáng mảnh khảnh dần khuất đi, giờ đây, hắn lại tiếp tục nhìn, nội tâm tràn ngập đau đớn, cảm giác đó bao quanh thân thể Chu Hiểu, hắn chưa bao giờ thông khổ như bây giờ, chưa bao giờ hận bản thân vô dụng cùng đối trá như vậy. Sâu trong tâm, hắn thâm hiểu được, hắn và Hi Chiếu, từ nay về sau sẽ vĩnh viễn không thể gần nhau.

Hôm nay là này Bình Nam Vương Chu Hiểu cùng tiểu thư Lý Sương Hồng của Lý gia làm lễ thành thân, vậy nên trong hồ Tiểu Trúc, tất cả đều được bao trùm bởi một màu đỏ, cả ngày ai ai cũng bận rộn giăng đèn kết hoa, ai ai cũng vui mừng tốt độ. Họ chỉ không thể nhận ra ở một nơi luôn có một người cô đơn, ảm đạm, rất hiu quạnh và đau khổ.

Viên Hi Chiêu một thân bận yến phục đỏ tươi, đoan chính ngồi tại ghế gỗ lim trên lễ đường, chờ hai người nọ quỳ lạy mình.

Dung nhan tuyệt mỹ của Hi Chiêu khiến cho người đứng ngoài không khỏi bàn tán xôn xao “Đó là phụ thân của tân nương? Sao lại đẹp như vậy? Thật là người khuynh quốc khinh thành nha!”

“Phụ thân tân nương đã là như vậy, thì tân nương há chẳng như tiên nữ sao?”

“Đúng vậy, thật muốn nhìn tân nương nha!”

“Thật đáng tiếc, tân nương mà để cho người nhìn sao? Nhìn phụ thân tân nương cũng đã đủ rồi nha, ta thật chưa bao giờ gặp được nam nhân nào đẹp như vậy nha!”

Hi Chiêu mỉm cười, thế nhưng tim hắn lại không còn nữa rồi, vĩnh viễn nằm sâu tận đáy biển, từ giờ có lẽ hắn sẽ không còn gặp được ánh mặt trời nữa rồi.

Nhạc hỉ vừa vang, bà mối bước vào, che cái khăn voan đỏ của Sương Hồng, cùng đoá hoa lụa trước ngực Chu Hiểu, lạy thiên địa cùng tổ tông, sau đó hướng Viên Hi Chiêu quì xuống. Hắn vẫn như cũ mỉm cười, nhưng cái gì cũng không có nhìn thấy, tựa như một khúc gỗ không có sinh mệnh, ngồi đó mà mỉm cười cho qua.

Đem xuống, người đến dự cũng đã tản đi, chú rể cùng tân nương đã bước vào động phòng. Viên Hi Chiêu cứ ngồi đó, chờ đợi cho đến khi hôn lễ kết thúc, đứng lên chậm rãi hướng sương phòng mà đi.

Trên chiếc bàn đen vẫn còn đang để những hộp dùng hoá trang cho đại hôn, hắn như bị thôi miên, chậm rãi mặc vào những thứ trang sức cùng y phục, lấy ra từng phụ tùng nữ trang đặt trên bàn, cầm lấy lược, gỡ dây buộc tóc màu bạc, đầu tóc dài tự nhiên rơi xuống, hắn chậm rãi chải, chậm rãi giả trang (trang điểm)...

Sau nửa giờ, nhìn người được phản chiếu trong gương đồng, thật là một mỹ nhân chưa từng thấy trên thế gian, mi liễu, mắt sáng, dưới ánh trăng càng lộ ra vẻ kiều diễm, nếu không phải tận mắt nhìn thấy, hắn cũng không tin trên đời lại có người đẹp đến nhường này. Gương đồng trong tay rớt xuống đất, hắn lộ ra một nụ cười thâm đầy bi thương, người trong gương này là hắn sao...? Nếu... hắn là nữ nhân... thì người kia có đối với hắn như vậy không?

Tuyệt vọng mà tẩy trang, Viên Hi Chiêu mặc lại bộ y phục màu lục mà hắn mặc mười sáu năm về trước, dùng trâm buộc lại tóc trên, để nó xoã tự nhiên xuống vai.

Hắn nhẹ nhàng ngồi xuống đất, dựa vào thành giường lạnh như băng, nhẹ nhàng mỉm cười uống vào thứ chất lỏng trong suốt, nhắm lại hai mắt mình...

Giống như lúc đó...

Hắn nhớ lại 25 năm về trước, sau giờ Ngọ, dưới ánh nắng chói lóa kia, đó là lần đầu hắn gặp Chu Hiểu. Lúc đó Chu Hiểu đang ở trong phủ đại tướng quân, cùng đại tướng quân luận bàn võ nghệ, dù chỉ mới mười lăm tuổi nhưng Chu Hiểu đã có thể cùng Thượng Quan tướng quân bách chiến bách thắng luận bàn võ nghệ, đấu võ gần trăm hiệp, cũng không thể phân thắng bại. Hắn phấn khích đến mức không tự chủ mà há hốc mồm... Có lẽ... chính là từ lúc này, cái tên Chu Hiểu đã khắc ghi vào tâm hắn.

Sau đó bốn năm năm, hắn không ngừng nghe những tin đồn về Chu Hiểu, nào là dũng mãnh, uy nghiêm, thiện chiến, cơ trí, bao nhiêu hình ảnh đó cứ từ từ khắc ghi vào trong lòng hắn.

Khi đó hắn chưa trưởng thành, nên không biết thứ cảm giác này là gì, đại khái là hắn biết mình khát khao, nhớ nhung. Sau đó, khi hắn lên 20, hắn mới biết dù nam nhân có đẹp, cũng không thể cùng một nam nhân khác...

Cứ tưởng, hắn có thể mang phần tình cảm này giấu đi trong tận đáy lòng, cứ lặng lẽ ngắm nhìn từ xa, cứ như thế đến lúc chết đi. Nhưng không ngờ, ước mong đó không được bao lâu, thì Thượng Quan đại tướng quân, người luôn một lòng trung thành với Minh Triều, lại bị kẻ tiểu nhân vu hại, trên người mang theo tội danh phản quốc, cuối cùng nhà tan cửa nát.

Hắn đem theo Sương Hồng tha hương khắp nơi, cuối cùng gặp truy binh là Chu Hiểu, đây là lần đầu cả hai cùng giáp mặt nhau, hắn biết rõ bản thân không phải đối thủ của người này, nhưng phải bất chấp mọi thứ kể cả mạng sống để bảo vệ huyết mạch duy nhất của đại tướng quân. Kết quả đúng như hắn sở liệu, hắn bị Chu Hiểu hoàn toàn đánh bại.

Nhưng điều mà hắn không đoán được, thân là trọng thần triều đình, bị chính Chu Hiểu truy bắt, thế nhưng lại được cho điều kiện để trao đổi. Cứ như vậy hắn lún sâu, đó cũng chính là sai lầm, hắn đã cùng Chu Hiểu có được một lần quan hệ trong đời, lần đầu cũng như lần cuối.

Khi đó... ngay lúc bị Chu Hiểu giữ lấy, nội tâm chôn giấu bao lâu trong thâm tâm hắn cùng khát khao của một nữ nhi đã hoàn toàn tan biến, hắn chỉ muốn bảo vệ tiểu chủ nhân, yêu hận đan xen, khiến tâm tình hắn phức tạp vô cùng.

Tại sao hắn lại phải hận.....

Chu Hiểu với hắn không có cảm tình gì, cả hai đều là nam nhân, chỉ vì hắn ham mê sắc đẹp của hắn mà thôi, vậy tại sao hắn lại hận...?

Nhưng hắn lại không thể tha thứ cho bản thân mình, dù đã biết là không thể nhưng tại sao hắn lại cứ tham mê cái cảm giác đó, tham được người đó ôm, tham cái ấm áp vĩnh viễn không thể thuộc về hắn, bị đối xử

như thế, thương tổn lúc sau còn tệ hơn...

... Mười sáu năm sau, mấy ngày trước, hắn nhận được tin Chu Hiểu cùng Hồng nhi mền nhau, hơn nữa Hồng nhi còn ôm lấy tay hắn, một khắc nhìn thấy cảnh đó, mục đích sinh tồn duy nhất của hắn đã biến mất, hắn không còn ý niệm để sống nữa...

Hận Chu Hiểu...

...Chỉ là, hiện tại, hắn không muốn phải hận người này nữa...

...Có lẽ, hắn đã không còn sức để đào lên trái tim đã giấu tận sâu trong thâm tâm rồi, giờ đây hắn vẫn còn nhớ đến y nha...

Nhưng mà hắn mệt lắm rồi... thôi thì cứ để hắn như một đoá yên vân từ từ trôi đi khỏi nơi này...

Hắn lẳng lặng ngắm nhìn ánh hào quang màu bạc bao quanh ánh trăng ngoài cửa sổ, rồi chậm rãi đem cặp mắt tuyệt đẹp đó nhắm lại, vĩnh viễn ngủ cùng ánh hào quang của mặt trăng...

Nến cháy mở ảo trong tân phòng, Hồng nhi kiều mỵ động lòng người chờ đợi chồng mình nâng khăn voan lên, dung nhan diễm lệ không che dấu được vẻ vui sướng lạ thường. Nhưng cũng có nhiều bất an và lo lắng.

Chu Hiểu che dấu một bụng tâm sự nặng nề, thật cẩn thận kéo lên khăn voan, rót rượu đầy ly, đưa cho nàng. Nhưng chờ lâu cũng không thấy nàng động.

“Hồng nhi, người sao thế? Ngay cả rượu giao bôi cũng không chịu uống nha”

Sương Hồng không đáp, nàng đặt chén rượu xuống, nhẹ nhàng gỡ bỏ búi tóc nặng nề, mái tóc mượt mà nhẹ nhàng rơi xuống. “Vương gia, Hồng nhi muốn biết, người cùng nghĩa phụ của ta... có phải đã sớm... có tình cảm?”

Lời của nàng giống như một tia chớp đâm xuyên qua ngực Chu Hiểu, hắn không nói gì, chỉ lặng yên một lát rồi nhẹ nhàng vuốt mái tóc của Sương Hồng, đem nàng ôm vào trong lòng.

“Nha đầu ngốc, suy nghĩ cái gì? Hôm nay là ngày vui của đôi ta đó, cũng biết, xuân tiêu một khắc tựa ngàn vàng a!”

“Vương gia nói đúng” Sương Hồng nghe vậy thì lộ ra nụ cười ngượng ngùng, thuận thế dựa vào lòng Chu Hiểu, để hắn tùy ý mà ôm nàng, dưới ánh sáng mờ ảo của nến, hai người tiến đến Phù Dung (giường cho uyên ương)..... (ức chế quá rồi, ta muốn khóc quá... anh thụ chết đến nơi rồi... aaaa =()

Sắc trời còn chưa sáng, Chu Hiểu đã giật mình tỉnh giấc, ngẩng nhìn kiêu thê đang say ngủ trong lòng, hẳn liền lạng lẽ đứng dậy mặc y phục.

“Vương gia, người đã thức?” Không biết từ lúc nào, Sương Hồng đã mở mắt, chỉ chăm chú nhìn nhất cử nhất động của người nọ.

“Thực xin lỗi, đánh thức người rồi!” Chu Hiểu đến bên giường, cúi xuống nhẹ nhàng hôn lên trán nàng.

“Dậy sớm vốn là thói quen của ta trước giờ, người nên ngủ thêm chút nữa đi”

“Không cần, vương gia” Sương Hồng ngồi dậy “Chúng ta hãy đi bái kiến nghĩa phụ đi”

“Nói đúng” Chu Hiểu gật gật đầu “Ta ở bên ngoài chờ người”

Đã là cuối thu, gió vào lúc sáng sớm thật lạnh đến thấu xương, xuyên qua hành lang gấp khúc, Chu Hiểu cùng Tiểu Hồng đã bước đến trước cửa phòng Hi Chiêu, Hồng nhi nhẹ nhàng gõ cửa “Nghĩa phụ, Hồng nhi cùng vương gia đến thỉnh an người”

Ngoài dự liệu, trong phòng không có tiếng động, ngay cả tiếng bước chân đều không có nghe. Hồng nhi nghi hoặc mở to hai mắt “Ủa, kỳ quái! Chẳng lẽ nghĩa phụ chưa tỉnh?”

“Có lẽ chúng ta đến quá sớm” Chẳng biết tại sao, trong lòng Chu Hiểu lại có một cảm giác khẩn trương khó hiểu.

“Không đâu, theo muội nhớ thì lúc sắc trời còn tối thì nghĩa phụ đã dậy rồi” Sương Hồng nói với một giọng khẳng định vô cùng.

“Để ta!” Nói rồi Chu Hiểu đi đến trước cửa, rất lễ phép mà gõ cửa “Viên công tử, ngài làm sao vậy? Sao không mở cửa?”

Chờ một lát, trong phòng vẫn là không có tiếng động nào.

“Viên công tử, nếu ngài không mở cửa, tại hạ chỉ có thể đắc tội tự ý xâm nhập vậy!”

Một dự cảm bất hảo dần xuất hiện trong lòng, lần thứ 3 trong phòng vẫn không có tiếng trả lời, Chu Hiểu rốt cuộc cũng không kiềm chế được nỗi lo, mạnh mẽ phá cửa phòng xông vào.

Trong phòng tràn ngập một một tầng sương mù mỏng do không đóng cửa sổ, cái không gian yên tĩnh này khiến người khác phải sợ hãi, dù trong đây không có tiếng động nào, nhưng hẳn lại như nghe được tiếng khóc lóc vô cùng thảm thương của Hi Chiêu.

Viên Hi Chiêu lắng lặng ngồi trên mặt đất, dựa người vào thành giường, vài sợi tóc khẽ rơi trên đôi vai gầy gò, đôi mắt cứ thế nhẹ nhàng nhắm nghiền vào nhau, cứ như là ngủ say cùng một giấc mộng dài.

Chỉ là... chỉ là dung nhan kia đã mất đi vẻ hồng nhuận của một người bình thường, da thịt ẩm áp thì lạnh như băng, cứ như một khối thủy tinh, cứ như vậy mà ngủ trong ban mai.

“Hi Chiêu...” khi hoàn hồn thì hắn đã sợ hãi giật mình hét to đến khàn cả giọng, hắn như một tên điên phóng đến bên giường, gắt gao ôm lấy thân thể đã lạnh băng của Hi Chiêu, hét lên “Vì sao? Vì sao vậy? Hi chiêu, người vì sao lại như vậy? Sao lại ngốc như vậy hả?” Chu Hiểu ôm thật chặt cơ thể lạnh băng của Hi Chiêu, khẽ vuốt ve khuôn mặt lạnh băng tựa như tuyết, thanh âm khàn khàn tuyệt vọng bị thống, lệ, lệ nóng ầm từ từ rơi xuống gương mặt lạnh như băng đó, vuốt lấy mái tóc dài mượt đã bị ướt đẫm vì sương...

Sương Hồng sợ đến ngậy người, chuyện này là sao? Nàng đã thấy cái gì? Nghe cái gì vậy? Là nàng nằm mơ phải không?

“Hi Chiêu... Hi Chiêu... chẳng lẽ người nghĩ người chết thì có thể giải quyết tất cả mọi chuyện sao? Không có đâu, ta không có muốn vậy, mau tỉnh lại cho ta, mau mở mắt ra đi, mau tỉnh lại cho ta...”

Nhưng mà... quá muộn rồi, tất cả đã quá muộn rồi...

Cứ như vậy, dung nhan thanh nhã động lòng người kia, nụ cười kia, tiếng nói kia tựa như mây khói, tan biến mất, không thể nào trở về được...

Nhẹ nhàng ôm lấy người nọ, Chu Hiểu như bị lấy hết tình cảm của một người bình thường, gương mặt trở nên băng lãnh, mắt nhìn về nơi xa xôi, từng bước từng bước đi ra khỏi phòng, hắn có thể nhìn thấy, Viên Hi Chiêu đang phiêu dật (ẩn hiện, chỉ hồn ma) cùng mái tóc dài mượt đứng bên hồ, rồi dần biến mất trong không gian.

Sương Hồng không nói gì, chỉ nhìn theo bọn họ, khoé mắt chảy xuống hai hàng lệ, vì cái gì vậy...? Tại sao nàng không dự liệu được kết cục như vậy?

Ra là ngay từ khi bắt đầu, nàng chỉ là vật thay thế, trong mắt Chu Hiểu, nàng không tồn tại, nàng chỉ là vì có dung nhan giống nghĩa phụ, nhìn nàng hắn sẽ nhớ đến người kia, hắn sợ dĩ lấy nàng, là... để danh chính ngôn thuận ở bên cạnh người kia mà thôi.

Thật buồn cười, hoá ra nàng chỉ là vật thay thế, vĩnh viễn không thể đường đường chính chính trở thành người trong lòng của Chu Hiểu.

Hiện giờ, nàng đã hiểu được lý do nghĩa phụ nàng suốt bao năm không thú thê...

Nghĩa phụ đã đi rồi, đi thật rồi, yêu hận trong lòng nàng cũng như trong lòng Chu Hiểu cứ theo đó mà tan thành mây khói... Trong thâm tâm nàng hiểu được, dù Chu Hiểu có trở lại bên cạnh nàng, cũng chỉ còn lại

một cái xác không hồn mà thôi. Vì tất cả tình cảm đều đã theo nghĩa phụ mà đi mất, vĩnh viễn không thể trở về được.

Ày, ta nói nhé, công thụ yêu nhau mà cả hai đều không nói ra, cuối cùng làm khổ đến cả Hồng nhi. Trời ơi, kiếp trước của hai người này muốn ta khóc sụt mướt nha TT.

4. Chương 4

Edit: Nagi Maria

Trải qua một giấc mộng thật dài, trong giấc mộng đó, tất cả đều là đau thương thống khổ, nếu có thể, hẳn không bao giờ muốn về sau phải mơ thấy cơn ác mộng nào đau khổ giống vậy nữa.

“ Tỉnh rồi à!” Một thanh âm ôn nhu vang lên, hơi thở nhẹ nhàng xuyên qua lỗ tai của hắn.

“ Tâm Nhị?” Dần lấy lại tỉnh táo, Vi Cảnh Sính liền nhận ra chủ nhân của giọng nói này là Lê Tâm Nhị.

“Ừ, là ta” Lê Tâm Nhị mặt mày lộ ra nụ cười trấn an trên gương mặt xinh đẹp “Người đã hôn mê ba ngày ba đêm rồi đấy, nếu người mà không tỉnh lại, ta thật sẽ không biết mình phải làm gì cho đúng nữa”

“Đây là bệnh viện? Ta làm sao vậy?” Vi Cảnh Sính nhìn bốn phía xung quanh, phát hiện mình đang nằm trên giường bệnh màu trắng, chung quanh được trang trí bằng những vật đơn điệu màu trắng.

“Người quên rồi?” Khi nói lời này, đôi mắt xinh đẹp của Lê Tâm Nhị thoáng chút bi ai.

Vi Cảnh Sính mơ hồ.

“Người vì cứu một người nên bị bắn trúng, viên đạn đó bắn trúng bụng người, nên người phải nhập viện”

Lời của Lê Tâm Nhị làm hắn dần dần nhớ lại, trầm tư một lát, hắn nói: “Ta... có vẻ đã nhớ ra rồi”

“Hắn... có phải hắn chính là người tình trong mộng của người?” Tuy trong mắt Lê Tâm Nhị toát ra một vẻ u buồn đau xót, nhưng nàng vẫn nhìn thẳng Vi Cảnh Sính kiên định hỏi “... Đó chính là người mà người liều chết cũng phải bảo vệ...”

“Đúng thế” Vi Cảnh Sính thừa nhận

“Người hẳn thật sao?”

Tuy là nàng đang hỏi hẳn, nhưng tựa như đang tự hỏi bản thân (có nghĩa là ảnh không nói gì ý ^^), Lê Tâm Nhị cố nén nước mắt, nàng đang muốn chứng minh điều gì chứ, sao lại hỏi như vậy.

“Đúng, ta thực đã yêu hẳn rồi” Vi Cảnh Sính thở dài một hơi “Nhưng có lẽ cả đời này người đó cũng chỉ là người trong mộng của ta mà thôi, vì ta và hẳn đứng cách nhau cả hai thế giới, đều sống trong thế giới của riêng mỗi người, dù là bao lâu cũng sẽ không thể ở bên nhau”

“Hẳn biết người không?”

“Có thể, nhưng bọn ta chỉ gặp nhau vài lần trước đó thôi”

Vi Cảnh Sính hồi tưởng lại lần thứ hai gặp mặt, mỗi lần gặp nhau chỉ kéo dài khoảng vài giờ, thậm chí là vài phút, nhưng với Vi Cảnh Sính thì đó lại là khoảng thời gian hẳn hạnh phúc nhất.

“Vì sao?”

“Hẳn là sát thủ, một lần để trốn truy sát, hẳn đã nương tại nhà ta một đêm” Vi Cảnh Sính nở một nụ cười suy yếu.

“Cảnh Sính, người quả là ngốc đến mức làm người khác phải đau lòng nha” Lê Tâm Nhị giận dữ “Người kia căn bản chỉ là một con thú hoang, thời điểm người bị thương ngã xuống đất, hẳn thậm chí còn không thèm liếc mắt nhìn người lấy một cái, trực tiếp lên xe taxi đi mất. Nhưng mà người... vẫn si mê hẳn đến vậy là sao?”

“... Bởi vì ta nợ hẳn thôi” Vi Cảnh Sính cúi đầu nỉ non, cứ như đang tự nói với bản thân hẳn.

“Người thật là quá ngốc mà!” Nghe xong lời của hẳn, Lê Tâm Nhị cuối cùng nhịn không được, hai hàng nước mắt chảy xuống, mọi thứ trước mắt đều trở nên mờ nhạt.

Vi Cảnh Sính nhịn xuống cơn đau từ bụng truyền đến, cố sức nâng cổ tay ôn nhu lau đi nước mắt của nàng “Đừng khóc, ta biết giờ người rất hận ta nha, nếu không thể tha thứ được, thì người cứ việc đi đi, tránh xa ta và đừng gặp lại ta nữa”. (Hình như cô nàng Tâm Nhị là chuyển thể Hồng nhi:v)

“Ngốc tử, người đúng là đại ngốc tử” Lê Tâm Nhị khóc không thành tiếng, nàng cầm tay Vi Cảnh Sính nức nở nói: “Người đúng là tên giảo hoạt, biết rõ ta yêu người, mà người lại đi yêu hẳn, người thử nói xem sao ta lại không hận người cho được, người thật là giảo hoạt...”

“Tâm nhị...” Vi Cảnh Sính bất đắc dĩ gọi tên nàng, rồi hẳn lại không thể an ủi nàng, vì thế chỉ có thể cúi đầu thở dài nói “Người vẫn là nên rời bỏ ta đi đi, không thì ta sẽ khiến người chịu khổ cả đời”

“Không!” Lê Tâm Nhị ngừng khóc, xuyên qua đôi mắt đầm lệ, nàng chăm chú nhìn Vi Cảnh Sính đưa ra một câu kiên định.

“Ta muốn ở lại bên ngươi, ngươi cứ coi ta như hủn đễ mà yêu, ta chấp nhận làm thể thân, nhưng điều kiện là ngươi không được rời ta mà đi, trừ khi... ta cho phép”

“Vì sao chứ?” Vi Cảnh Sính nhìn đôi mắt kiên định của nàng ta, hơi kinh ngạc hỏi.

“Vì ngươi nợ ta, không phải sao?” Lê Tâm Nhị hai mắt rưng rưng khẽ cười “... cho nên, ngươi phải bồi thường cho ta nha!”

(aaaa, thăm cảnh kiếp trước TT)

Trong thư phòng, Huyền đang ngồi trên ghế salon đọc sách, trên đầu gối để một quyển sách thật dày Vũ trụ tiên nghiệm luận, nhưng đã một giờ đồng hồ rồi nhưng hân vẫn chưa đọc xong một trang.

“Huyền” Hàn Luân chăm chú nhìn mỹ nhân bên cạnh mình, nhẹ giọng gọi tên.

“Sao?” Huyền ngẩng đầu, im lặng nhìn hân.

“Ngươi không phải là đang nghĩ đến tên đã cứu ngươi này đó chứ?” thanh âm Hàn Luân thoáng chút lo lắng cùng hoảng hốt “Tên đó hình như tên Vi Cảnh Sính đúng không?”

“Ta... chỉ là không hiểu được vì sao hân lại vì ta mà không màng cả mạng sống của mình?” Huyền khẽ thờ dài, đem tầm mắt ngắm nhìn cảnh sắc ngoài cửa sổ.

“Với một người, chỉ có người quan trọng nhất trong cuộc đời mới đáng để người đó hy sinh cả mạng sống mà không hề do dự như vậy”

Hàn Luân gián tiếp vạch trần chuyện trong lòng cả hai đều sớm đã hiểu rõ.

“Ta thật không hiểu được” Huyền lắc lắc đầu “Cho dù là lời ngươi nói đúng thì thứ tình cảm đó phải có sự chấp thuận của cả hai bên, lâu dần thì mới có thể hy sinh vì đối phương được”

“Ngươi đừng làm mọi chuyện trở nên phức tạp” Hàn Luân có chút bất an, tuy là Hàn Luân tin Huyền sẽ không rời khỏi hân, nhưng hân đại khái đã nhìn ra được, chuyện này ít nhiều gì cũng đã ảnh hưởng đến kế hoạch tiếp cận Huyền của Hàn Luân.

“Không có phức tạp, chỉ là nghi hoặc thôi”

“Đừng nghĩ nhiều làm gì” Hàn Luân đứng dậy, rời khỏi bàn làm việc, đi đến bên người Huyền, vuốt ve mái tóc đen mượt, ôn nhu nói “Tên đó bị tình cảm chi phối nên làm ra những hành động mà khoa học không thể giải thích được a”

“Ý người là ta không nên đem chuyện này để trong lòng?” Huyền xoay đầu lại, khép lại trang sách đã bị ánh mặt trời làm nóng “Nhưng đây không phải là nguyên tắc trước giờ của chúng ta”

“Ta biết người nhất định sẽ nói như vậy mà” Hàn Luân lộ ra nụ cười khổ “Vậy thì, người định báo ân thế nào?”

“Ta không biết” Huyền đem sách để lại trên giá “Chuyện này vượt qua dự đoán của ta”

“Lần trước hần cứu người, cho nên đổi được nửa cái mạng, nhưng giờ hần lại đem mạng mình để tặng cho người, hần thật tốt”

Hàn Luân nửa đùa nửa thật, tựa như tự mình xoá bỏ mọi nghi ngờ về cảm xúc của Huyền.

“Có lẽ đúng là vậy” Huyền lộ ra nụ cười thanh nhã.

“Huyền, chờ lúc nhiệm vụ quan trọng nhất được hoàn thành, chúng ta sẽ đi du ngoạn thế giới, người thấy thế nào?”

“Vì sao lại quyết định buông tay nhanh vậy?” Huyền có chút ngạc nhiên hỏi.

“Vì du ngoạn thế giới là chuyện sớm phải được chuẩn bị thật tốt, hơn nữa người không phải là không thích làm mấy việc hiện tại sao? Vậy nên buông tay sớm có gì mà không tốt?”

(buông tay, kiểu giống rửa tay gác kiếm ấy:v)

Kỳ thật đây chỉ là một trong những lý do thôi, một khi Hàn Luân đã biết Huyền bị suy chuyển thì hần sẽ không để tình trạng này kéo dài được.

“Đã có quyết định về người nối nghiệp Luân Toàn?” Huyền tựa như ngầm đồng ý, chuyển chủ đề sang tổ chức.

“Là Mục Đức và Lan”

“Giao cho hai người đó, chắc chắn sẽ không thành vấn đề” Huyền gật gù đầu

“Vậy là quyết định xong nhỉ?” Hàn Luân vừa lòng khi Huyền không phản đối với hắn “Chúng ta sẽ đến Seattle của Mỹ đầu tiên nhé”

Giờ đã là đầu đông, Vi Cảnh Sính lẳng lặng nằm trên giường bệnh, ngắm nhìn những chiếc lá còn sót lại của cây Ngô Đồng, tâm tình cô đơn bất giác bao trùm suy nghĩ cùng tâm can hần.

Lúc này, người kia đang làm gì? Đang làm nhiệm vụ, hay cũng giống hần, ngắm nhìn cảnh đông hiu quạnh?

“Cảnh Sính, cảm thấy khoẻ hơn chưa?” Lê Tâm Nhị khẽ mở cửa phòng, sau đó đi đến bên cạnh giường Cảnh Sính, nở nụ cười nhẹ.

“A” Vi Cảnh Sính không khỏi giật mình, kinh ngạc mà thờ dài “Người...”

“Sao? Có phải là giống tên đó lắm không?” Nhìn thấy bộ dáng Vi Cảnh Sính kinh ngạc nhìn mình, Lê Tâm Nhị không kìm được lòng, nở nụ cười tinh ranh chọc ghẹo “Kỳ thật ta đã sớm muốn làm điều này, chỉ không đành lòng cắt đi mái tóc dài ta giữ gìn suốt mười năm qua nha, nhưng cuối cùng cũng đã cắt rồi. Thế nào? Giống hần ta không?”

Vi Cảnh Sính nhìn gương mặt không trang điểm của Lê Tâm Nhị, cùng mái tóc ngắn vừa mới cắt của cô, hần thật lâu cũng không trả lời.

“Người nhìn lâu thế mà không trả lời nha, vậy xem như ta đã thành công rồi nhỉ” Lê Tâm Nhị cười cười, tay nhẹ vỗ vào khuôn mặt Vi Cảnh Sính “Có muốn ta thay hần hôn người một cái không?” Nói xong, không đợi Cảnh Sính trả lời, nàng liền đặt lên bờ môi môi nhợt nhạt của hần một nụ hôn nhẹ “Ha ha, ta chưa bao giờ nghĩ việc này lại thú vị như vậy nha!”

“Tâm Nhị, như vậy không công bằng với người” Vi Cảnh Sính yên lặng nhìn khuôn mặt tủm tỉm cười của nàng, không nề hà hỏi.

“Làm sao? Người lại muốn bỏ ta?” Lê Tâm Nhị kiêu ngạo liếc xéo hần, dùng khẩu khí của một nữ vương đáp “Hừ, người đừng hòng bỏ ta! Ta đã nói rồi, chỉ có ta vứt bỏ người mà thôi!”

“Nhưng...”

“Cho nên, không có sự cho phép của ta, người mãi mãi là tiểu nô của ta nha” Nói xong, Lê Tâm Nhị liền vui vẻ cười rộ lên “Cảnh Sính, đáng về thẹn thùng này của người thật làm vô số nữ nhân phải chết mê khóc rống cùng thềm thuồng nha”

“Không có đâu!”

“Ta không chê là may cho người rồi đó!” Lê Tâm Nhị không ngừng cười “Thật muốn dùng V8 chụp ngay

đáng vẻ này của người nha, phải cho vào viện bảo tàng quốc gia mới xứng”

“Đừng làm thế mà, ta sẽ biết ơn lắm đó” Vi Cảnh Sính tâm tình cũng tốt hẳn lên, vui vẻ cùng nàng đùa giỡn.

“Vậy người đền ơn ta sao đây?”

“Đãi người ăn một bữa thịnh soạn, thế nào?”

“Ta sẽ mở lòng từ bi với người vậy, nhưng, đầu bếp phải là hạng nhất nha, còn phải do ta chọn nữa đấy!”

“Tuân mệnh, nữ vương đại nhân”

Trong khoảnh khắc đó, phòng bệnh tràn ngập tiếng cười đùa, Huyền đứng nơi ban công ngoài cửa sổ, hẩn chỉ lặng lẽ quan sát mọi việc xảy ra bên trong, trong trái tim vốn tĩnh lặng của hẩn bỗng gợn lên từng đợt đau đớn, thấu đến tận tâm can, hẩn không biết cảm giác này của hẩn đã mất từ bao giờ.

Thẳng đến một giờ sau, vì giờ thăm bệnh đã hết, Lê Tâm Nhị phải rời phòng bệnh, trong phòng bệnh trắng toát mới lấy lại vẻ yên tĩnh vốn có của nó.

Vi Cảnh Sính vừa định nhắm mắt lại nghỉ ngơi, thì trong phòng vang lên một thanh âm vô cùng quen thuộc khiến hẩn phải mạnh mẽ mở to hai mắt... có thể là y ư?

Hẩn nín thở, khẩn trương chậm rãi nhìn về phía phát ra tiếng nói, từng chút từng chút... cho đến khi nhìn thấy người nọ, hẩn bất giác cảm thấy sợ hãi.

“Người thật là kẻ rất ngốc” Huyền mở miệng, hờ hững nói, trong giọng nói đó dường như không thể nhận ra chút gì là lo lắng cả.

“Ta đã nghĩ... sẽ không còn được gặp lại người nữa” Vi Cảnh Sính chăm chú nhìn cái người hẩn thầm thương nhớ, giờ đây đứng ngay trước mắt hẩn.

“Người mỗi lần gặp ta đều nói chuyện ân cần quá nhỉ...” Huyền chậm rãi bước đến cạnh giường, cẩn thận kiểm tra vết thương trên người Cảnh Sính, nhận thấy vết thương cũng không quá nghiêm trọng lắm “Nhưng lại ngu xuẩn đến mức, đỡ giúp một viên đạn cho kẻ muốn lấy mạng người”

“Với ta, ta cảm thấy rất may mắn khi người bị thương không phải là người” Vi Cảnh Sính khẽ cong lên khoe miệng “Nếu không, ta sẽ lại phải hối hận cả đời”

“Ta đâu có yêu cầu người làm điều này vì ta”

“Ta biết” Vi Cảnh Sính yên lặng chăm chú nhìn thật kỹ dung nhan đã sớm khắc sâu vào trong lòng hắn, hai người đứng cách nhau một khoảng cách không xa, cũng không gần, nhưng với Cảnh Sính, giờ khắc này hắn vô cùng thoả mãn rồi.

“Đến cuối cùng, ta có cái gì để người hy sinh vì ta như vậy?” Huyền không trốn tránh ánh mắt nồng nhiệt nhìn vào mình, ngược lại còn nhìn thẳng đối phương.

“Tất cả những thứ thuộc về người” Vi Cảnh Sính kiên định nhìn hắn, không chút dao động.

“Hay lắm” Huyền thản nhiên nở một nụ cười, khiến Vi Cảnh Sính phải rơi vào trầm mê không dứt ra được “Nếu người trả lời tất cả đã được sắp xếp từ trước thì ta lập tức sẽ nghĩ người là kẻ suy nghĩ nông cạn, nhưng người thông minh hơn ta tưởng đấy”

“Ta nói thật” Vi Cảnh Sính thở dài.

“Ta biết” Huyền im lặng nhìn thẳng vào mắt Cảnh Sính “Vậy nên, để cảm ơn ân cứu mạng này, người có thể ra một yêu cầu với ta, miễn là làm được trong khả năng thì ta nhất định sẽ thực hiện.

“Ví dụ như?”

“Một nửa mạng sống còn lại”

“Ra là thế, hoá ra ta vẫn chưa được loại ra khỏi danh sách nhiệm vụ của tổ chức các người”

“Đúng”

“Dù sao thì ta cũng sẽ không thể thoát khỏi tội đã lên điều tra danh sách của các người” Vi Cảnh Sính lộ ra nụ cười chua xót “Ta mong một ngày nào đó sẽ được chết trong tay người”

“Không thể được” Ánh mắt Huyền chột nhìn về một nơi xa xôi “Một tháng nữa ta sẽ rời khỏi đây”

“Không về nữa?”

“Đúng”

“Sau này chúng ta không thể gặp lại nhau?” Vi Cảnh Sính tựa như nghe được tiếng lòng hắn vỡ thành ngàn vạn mảnh vụn

“Có thể nói là như vậy”

Vi Cảnh Sính khẽ thở dài, rất lâu sau hắn ngẩng đầu nhìn Huyền “Vậy thì, giờ người giết ta đi. Một ngày nào đó, ta cũng sẽ chết, vậy thì chi bằng giờ chết luôn trong tay người đi”

“Sao người không yêu cầu ta cho người nửa cái mạng còn lại?” Huyền chăm chú nhìn hắn, đôi mắt mang màu cây tử đàn trở nên thâm thúy vô cùng.

Vi Cảnh Sính chỉ lắc lắc đầu “Thay vì mỗi ngày phải đau khổ nhớ đến người, muốn gặp người nhưng cả đời này không kiếm ra người ở đâu thì thà ngay bây giờ chết dưới tay người ta còn cảm thấy hạnh phúc hơn.”

“Người chẳng phải đã có thể phẩm thay cho ta đó sao?” Huyền đột nhiên hỏi hắn cái điều khiến hắn phải giật mình kinh hãi.

“Sao người biết?”

“Hai tháng nay, chịu trách nhiệm giám sát người chính là ta” Huyền tùy tiện nói ra nhiệm vụ của hắn tại tổ chức.

“Ra là thế” Vi Cảnh Sính cười khổ “Người nói đúng, ta cùng cô ấy có một ước định chưa thể thực hiện, vì thế ta không thể chết được”

Huyền chỉ yên lặng không nói gì thêm

“Người có thể hôn ta một cái không?” Vi Cảnh Sính nhìn sắc mặt Huyền biến đổi, thanh âm cũng chậm rãi nhỏ dần “Đây là yêu cầu của ta, nếu người không muốn cũng chẳng sao”

Huyền không nói gì, chỉ lẳng lặng cúi người, dùng đôi môi mỏng của mình phủ lên môi Vi Cảnh Sính...

Hai người cứ như vậy nhìn nhau ở khoảng cách thật gần, miệng lưỡi đang lúc dây dưa, càng lúc càng rơi vào mãnh liệt, càng lúc càng sâu.

Chẳng lâu sau, bọn họ vẫn môi kề môi, cứ như vậy cùng nhau, chỉ là mọi ký ức của cả hai đều đã bị chôn vùi ở một nơi rất sâu.

“Mười ngày sau, ta sẽ có mặt ở ban công nhà người” Nụ hôn dài vừa kết thúc, Huyền liền nói nhỏ vào tai Vi Cảnh Sính “Mong là lúc đó người đã hồi phục hoàn toàn”

Nói xong, cũng như lúc Huyền đến, im lặng biến mất.

Thời gian đã gần đến nửa đêm, nhưng Vi Cảnh Sính vẫn ngẩng nhìn trời đêm, chờ đợi một hình bóng lẳng lặng từ trong không trung xuất hiện.

Huyền cũng không thất hẹn, ngay khi đồng hồ điểm 0:00, Huyền liền xuất hiện tại ban công, trên sàn đá cẩm thạch trắng tinh mang phong cách Châu Âu sang trọng.

“Người thật sự đến đây...” Vì Cảnh Sính vừa thấy liền nhào tới ôm chặt lấy Huyền, cứ như bao nhiêu lo lắng cùng nhớ nhung đều dùng cái ôm này nói hết cho Huyền biết.

“Khoẻ chưa?”

Ngoài dự đoán, Huyền không cự tuyệt cái ôm từ Cảnh Sính, chỉ khẽ nâng mặt Cảnh Sính lên, thản nhiên hỏi.

“Vì để có thể sớm xuất viện, mỗi ngày ta phải liều mạng tĩnh dưỡng, chưa đến tám ngày, vết thương cũng xem như gần hồi phục, tốc độ hồi phục như vậy khiến bác sĩ cũng phải giật nảy mình đó”

“Người lúc nào cũng làm ra mấy chuyện ngu ngốc khiến người khác không thể chống đỡ được” Tuy là nói vậy nhưng khoe miệng Huyền dường như hơi hơi cong lên một chút.

“Người cảm thấy phiền sao?” Vì Cảnh Sính hơi buông lỏng cánh tay, ánh mắt tràn đầy thâm tình cùng chút lo lắng chăm chú nhìn Huyền.

“Nếu ta thấy phiền, người sẽ không làm nữa sao?”

Vi Cảnh Sính lắc đầu, sau đó nở nụ cười “Ta hình như lại hỏi một chuyện ngu xuẩn nữa rồi”

“Chưa tính là quá ngu” Độ cong của khoe môi rõ thêm được vài phần.

“Trước mặt người, ta vĩnh viễn là đứa ngốc”

Độ cong tuyệt mỹ trên môi biến mất “Tình yêu của người có thể dùng cái gì để so sánh?”

“..... Tính mạng ta” trong mắt Vi Cảnh Sính hiện rõ tình cảm khắc sâu không chút nghi ngờ.

“Người muốn ôm ta?” Huyền chăm chú nhìn Cảnh Sính, đôi con ngươi bình tĩnh không gợn sóng.

Im lặng trong chốc lát, Vi Cảnh Sính ôm Huyền chặt hơn, vùi mặt mình vào trong mái tóc đen nhánh “Vi người sắp đi rồi”

“Người nghĩ sao là quyền tự do của người, ta không quản” Huyền thản nhiên bỏ lại một câu, sau đó liền thoát khỏi hai cánh tay của Vi Cảnh Sính, đi đến bên giường.

Vừa chuẩn bị cởi quần áo trên người, thân thể sau lưng lại bị Vi Cảnh Sính gắt gao ôm vào trong lòng, không thể nhúc nhích được. “Vì sao ta chưa có được, đã phải mất đi...”

Một giọt nước mắt nóng bỏng rơi xuống tay Huyền, Huyền không nói gì, chỉ lau đi nước mắt ẩm ướt trên tay mình, rồi xoay người hôn lên đôi môi Vi Cảnh Sính. Kể luôn được coi là vô tình trên thương trường, rất xuất sắc, rất nghị lực, rất kiên cường giờ đây lại vô cùng yếu đuối, chiếc lưới ấm nóng khẽ chui qua kẽ răng tiến vào trong, như đang an ủi đau thương của Vi Cảnh Sính, hắn chỉ đáp lại bằng một nụ hôn nồng nhiệt...

...Hai người hôn nồng nhiệt một hồi lâu thì cả hai cùng nhanh nhẹn cởi quần áo cho nhau, cho đến khi hai cơ thể ấm áp chạm vào nhau, cùng dung hợp vào nhau...

||Hết chương 4||

5. Chương 5

Edit: Nagi Maria

Trời chưa sáng hẳn, Huyền khép hờ đôi mắt, nằm trong ***g ngực ấm áp, thảng lạng nghe tiếng tim nhẹ nhàng đập trong lòng ngực Vi Cảnh Sính, một cái, hai cái, rồi ba cái... cứ như vậy mà đập, đều đặn, mạnh mẽ.

Ở sâu trong kí ức của Huyền, rất lâu rất lâu về trước, hắn cũng đã từng nghe qua nhịp tim này, nhưng hắn cảm giác được, tại thời điểm đó, hắn chỉ thấy tuyệt vọng và bi thương.

Mà giờ, tại lúc này, hắn chỉ thấy bi thương trong lòng...

“Không ngủ sao?” Cái cảm khẽ cọ cọ vào mái tóc Huyền, ôn nhu hỏi

“Ngủ không được” Huyền thần nhiên ngồi dậy trả lời, chuẩn bị mặc quần áo rời đi.

“Ta thực không muốn ngươi đi...” nội tâm Vi Cảnh Sính đau như cắt, hắn khẽ quát lên bên tai Huyền, mạnh mẽ ôm trọn Huyền vào lòng “... xin ngươi đừng đi”

“Vì sao?” Huyền cứ như là không hiểu được tình cảm của Cảnh Sính, chỉ ở trong lòng hắn hỏi ngược lại.

“Bởi vì ta yêu ngươi... ta yêu ngươi... cho nên ta không muốn ngươi bỏ ta mà đi!”

“Từ trước đến nay, ta rất xem thường cái thứ tình cảm của những kẻ chỉ biết nắm mà không biết thả”

Huyền thờ ơ phun ra nhxng lời này “Hơn nữa, cảm tình này là người tình nguyện cho ta chứ ta không bảo mình sẽ nhận”

Vi Cảnh Sính ngơ ngẩn, lời nói của Huyền như ngàn lưỡi dao đâm thẳng vào tâm hần, máu tươi cứ như vậy mà chảy ra trong lòng hần, Huyền đẩy tay hần ra, bình tĩnh mặc quần áo, đi đến ban công, xoay đầu nhìn Vi Cảnh Sính lần cuối rồi hờ hững nói: “Ta... không nghĩ sẽ lặp lại bi kịch cả đời ta... giống ngày đó”

Bầu trời đêm trắng xám trống rỗng, sao trên trời làm sáng lên khu rừng xám xịt, ngay cả con chim bay qua cũng cảm thấy bất lực vì đêm đen, khẽ vỗ cánh bay đi, phát ra những tiếng rên rỉ đau thương, mất dần nơi chân trời xa xôi.

Hần nhớ rất rõ, đã mấy ngày rồi kể từ khi Huyền đến đây, nhưng hần chỉ biết mỗi ngày cắm đầu vào công việc rồi công tác, sau đó lại phải nghênh đón một ngày mới giống như mọi ngày, hần chỉ biết tự hỏi bản thân, hần cũng không muốn có thời gian để tâm tư mình để ý về người đó nữa.

Nhưng điều khiến hần phải tự mĩa bản thân mình gấp trăm lần, trong trạng thái thần trí mơ hồ, hần đang cố gắng dồn hết tâm sức để tiếp tục vận hành công ty, giống như hần mang trong mình một trách nhiệm vô cùng to lớn, trách nhiệm đối với những công nhân đang làm việc trong công ty hần. Trừ bỏ nguyên nhân này ra, hần không còn lý do gì để sống nữa, có phải vào một ngày nào đó công ty đóng cửa, hần cũng có thể vĩnh viễn được giải thoát không? Vi Cảnh Sính nằm ngoài ban công, ngắm nhìn những đám mây xám xịt trôi trên bầu trời đen. Hần không có lý do để sống, dù cho sống cũng sẽ như một cái xác không hồn, cuộc sống hần đã đù khổ đến mức này rồi, hần rất muốn... Hần thật không muốn nghĩ nữa.

Huyền nói đúng, sống trên đời không phải để lặp lại bất hạnh cùng đau khổ, mà là quên đi tất cả bất hạnh, để đi tìm một hạnh phúc mới.

Như vậy... có phải khi hần biến mất khỏi thế gian này, Huyền có thể thoát khỏi trói buộc cùng xiềng xích vô hình của cả hai người, Huyền có thể chân chính tìm được hạnh phúc của mình?

Nếu thật là thế, hần sẽ cam tâm tình nguyện hy sinh sinh mạng này, hy sinh hạnh phúc cả đời này của hần, cái hạnh phúc dù có khẩn cầu hần cũng không thể nhận được. Bất giác, chiếc điện thoại màu trắng trong tay hần rung lên, hần thất thần đưa điện thoại lên tai.

“Cảnh Sính, là ta” Từ bên kia truyền đến một giọng nói trầm thấp rất quen thuộc

“Vũ Thác?” Khẽ giật mình, trong thanh âm mệt mỏi của Vi Cảnh Sính có pha chút cảm xúc vui mừng “Giờ người đang ở đâu?”

“Hình Cảnh tổng bộ quốc tế, yên tâm, trong khoảng thời gian này ta không thể chết được” Thi Vũ Thác khẽ nói với giọng u uất

“Vậy là tốt rồi” Vi Cảnh Sính khẽ thờ phào.

“Người sao vậy? Vết thương nghiêm trọng đến mức nào? Vẫn chưa lành sao?” Thi Vũ Khác cảm thấy tiếng nói dị thường, liền lo lắng, bất giác tự mình đứng lên.

“Không sao... vết thương của ta lành rồi” Vi Cảnh Sính miễn cưỡng cười cười

“Nhưng giọng người cứ như là sắp muốn chết đến nơi rồi”

“Người đoán sai rồi, mà cũng không hẳn là sai”

“Không thể nào! Đã xảy ra chuyện gì rồi sao?”

“Chỉ là ta bị thất tình thôi” Vi Cảnh Sính tự giấu bản thân, trả lời “Cũng chẳng phải thất tình, là ta tự đơn phương người đó thôi”

“Người đó chắc không phải là Tâm Nhị nhỉ” Dừng một chút, Thi Vũ Thác tiếp tục thấp giọng nói “Chắc là tên đó, cái kẻ được người cứu ở sân bay đúng không?”

“Sao những người bên cạnh ta kẻ nào cũng thông minh vậy” Cảnh Sính cười khổ, bất đắc dĩ trả lời

“Phí lời, người không thèm suy nghĩ đã phóng ra trước mặt hấn, dùng thân thể chính mình đỡ viên đạn đó thay hấn, không vì hấn chẳng lẽ vì ta?”

“Người cũng cảm nhận được đúng không? Viên đạn đó nhằm vào hấn, xem ra trực giác ta đã đoán đúng. Ta nghĩ bên trong chắc chắn có nội tình, xem ra trong Luân Toàn có kẻ muốn thừa cơ diệt trừ Huyền”

“Tên hấn là Huyền?” Vi Cảnh Sính có chút kinh ngạc, trong đầu bất giác hiện lên bộ hồ sơ bí mật của Luân Toàn.

“A, hấn là nhân vật quan trọng của Luân Toàn, tuy lãnh đạo Luân Toàn là Hàn Luân nhưng với quan hệ của hai người này thì... Huyền nói gì thì Hàn Luân đều sẽ nghe hấn”

“Quan hệ của hai người này?” Vi Cảnh Sính cảm thấy bản thân hít thở không thông, cảm giác thống khổ nẩy lên trong ngực, làm hấn phi thường khó chịu.

“Hàn Luân rất coi trọng Huyền, mà cái loại coi trọng của Hàn Luân không bình thường chút nào, chỉ có điều Huyền không có nhận ra điểm này”

“Người... làm sao... người biết?”

“Ngày đó, khi viên đạn phóng đến Huyền, trừ người lao ra cản, còn có một người cũng không do dự lao ra, đó chính là Hàn Luân” Thi Vũ Thác đem sự việc ngày đó nói cho Vi Cảnh Sính không chút giấu giếm “Hắn chỉ chậm một giây so với người”

“Thật là vậy...” Vi Cảnh Sính cúi đầu thờ dài “Tuy ta và Hàn Luân đều yêu Huyền, nhưng hắn thì ở bất cứ đâu cũng có thể gần gũi bên cạnh Huyền, còn ta thì vĩnh viễn đứng ở một nơi rất xa, lén nhìn hắn mà thôi”

“Sao người lại yêu hắn đến vậy chứ” Thi Vũ Thác trong điện thoại khẽ cười khổ “Huyền không chỉ có một gương mặt xuất sắc, mà hắn còn rất giỏi, thật chẳng giống người thường... nói thế nào nhỉ? Hắn là một thiên tài, ta sống được đến giờ một phần cũng là nhờ hắn”

“Người nói người sống được đến giờ là vì Huyền giúp người, không phải người dùng tính mạng Huyền để đe dọa người của Luân Toàn sao?”

“Khi hắn đưa cho ta một kế hoạch ‘bắt cóc tổng tiền’, lúc đầu ta cũng không tin biện pháp này của hắn lắm, vì theo hiểu biết của ta, Luân Toàn sẽ không vì tính mạng của một người mà làm chậm trễ nhiệm vụ, thế nhưng ta có thể thuận lợi ra khỏi sân bay, ta cũng ngờ ra được một điều, Huyền chắc hẳn phải có thân phận vô cùng đặc biệt, đặc biệt đến mức các thành viên trong Luân Toàn không dám tùy tiện mà giết hắn. Rồi sau đó một vài chuyện xảy ra càng khiến ta chắc chắn hơn về phỏng đoán của mình” Thi Vũ Thác dừng một chút, rồi tiếp tục “Chỉ là tới giờ, ngay cả ta cũng không dám tin hắn lại cứu ta, giúp ta thuận lợi thoát khỏi sự truy thoát của Luân Toàn”

“Hắn... vì sao phải làm như vậy?”

“... Ta cũng không rõ, khi rời khỏi sảnh chính sân bay, hắn chỉ thản nhiên nói với ta rằng hắn muốn chết có giá trị một chút, hành động đó của hắn nhanh đến nỗi ta cũng không kịp nói tiếng cảm ơn... Huyền quả là kẻ rất đặc biệt”

“...Có lẽ sẽ không còn được gặp lại hắn nữa đâu”

“Hả?”

“Hắn sắp đi rồi, có lẽ sẽ không bao giờ trở về nữa” Vi Cảnh Sính cúi đầu, chỉ biết thở dài

“Cảnh Sính à Cảnh Sính, sao người phải chọn đi con đường gian nan như thế?” Thi Vũ Thác ngưng trọng “Người không chỉ chọn con đường gian nan, hơn nữa xét về thân phận và bối cảnh của hắn cũng đủ thấy người không có cơ hội a”

“Ta biết chứ, nhưng giờ có nói gì cũng có còn ý nghĩa đâu”

“Cảnh Sính, thật chẳng giống người chút nào, Cảnh Sính mà ta biết là kẻ sẽ luôn lấy được những gì bản thân mình muốn dù có khó khăn cách mấy đi nữa” Thi Vũ Thác hỗn loạn, giọng nói có chút bất mãn “Tuy

không biết người đối với Huyền thế nào, nhưng không ngờ lại yêu sâu đậm đến vậy, nhưng ta có cảm giác người không hề đơn phương thích Huyền, bởi vì ngay lúc người lao ra đỡ lấy hắc một viên đạn, ta nhìn thấy trong mắt hắc lộ ra sự sợ hãi khôn cùng, tuy là chỉ trong vài giây ngắn ngủi”

“Ý của người là... Huyền... hắc ít nhiều cũng để ý đến ta sao?” Ngữ điệu Vi Cảnh Sính bỗng chốc cao lên, tựa như trong sự mệt mỏi cùng cực khẽ thoáng lên một tia hi vọng mong manh

“Ta nghĩ vậy” Thi Vũ Thác cười cười “Nhưng, Cảnh Sính, biết người lâu như vậy, đây là lần đầu tiên ta thấy người si mê một người như thế đấy. Nếu lúc này không nói cho người biết, người có phải sẽ cứ thế mà tiêu tụy một mình cho đến chết không?”

“Sợ là còn nghiêm trọng hơn đây” Vi Cảnh Sính thành thật trả lời.

“Không thể nào, chẳng lẽ Huyền không chọn người, người sẽ tự sát?” Thi Vũ Thác hoảng sợ

“Tuy Huyền là kẻ rất đáng sợ, nhưng ta cũng đâu có kém hắc. Nếu không có hắc, ta sống khác gì chết đâu, nếu sống chỉ còn lại cái xác không hồn mà thôi”

“Không nghĩ được người như người lại si tình đến thế”

Vi Cảnh Sính cơ hồ có thể tưởng tượng ra gương mặt bất lực của Thi Vũ Thác, Cảnh Sính khẽ lắc đầu rồi thở dài.

“Trước kia lúc học đại học, rất nhiều nữ sinh nói người là một tảng băng, chỉ không ngờ người lại có tấm lòng si tình của Lương Sơn Bá a”

“Có lẽ người nói đúng, trước khi gặp Huyền, ta cũng tưởng bản thân mình không thể có được một mặt khác giống như này”

“Nếu đã vậy, người buông tha cho Huyền đi, hắc đã muốn đi khỏi đây rồi, người còn vương vấn cái gì a! Ông trời ban cho người bộ não thiên tài để làm gì vậy? Chẳng lẽ lại dùng để đối phó với mấy loại tình cảm này sao? Thật lãng phí” Thi Vũ Thác khẽ chế nhạo người bạn tốt của mình.

“Người nói đúng” Trầm tư một lát, Vi Cảnh Sính một lần nữa vực dậy tinh thần, trên gương mặt tuấn mỹ hiện lên một nụ cười hiếm hoi “Ta nhất định sẽ tìm được hắc, dù cho hắc có ở bất cứ nơi nào trên thế giới này. Nhất định!”

“Nhớ rõ, dù có chuyện gì, ta vẫn sẽ giúp người. Bắt buộc người phải yêu một người phụ nữ giống những người bình thường khác, có lẽ không thể được a. Nhưng, ta và người cũng đều phải hai kẻ bình thường, đúng không?” Thi Vũ Thác nói xong liền im lặng.

“Cảm ơn người, bạn tốt của ta” Vi Cảnh Sính nói xong cũng im lặng không nói gì thêm, cả hai cùng ăn ý nở nụ cười.

“Con đường đồng tính luyện ái của người về sau sẽ rất gấp ghe, nhưng ta tin người sẽ kiên trì đến cùng, bởi vì người là một kẻ rất nghị lực trong mắt ta” Thi Vũ Thác rành mạch nói hết lời khuyên của mình trong vòng một hơi, nói xong không ngần ngại tắt luôn điện thoại.

Vi Cảnh Sính đem lời khuyên của bằng hữu ghi tạc trong lòng, tâm khê dấy lên hi vọng.

... Đúng thế, hẳn nhất định sẽ làm được

Tại Sân bay

“Cảnh Sính, dù có gặp khó khăn gì cũng phải nhớ đến chuyện ta luôn ở bên cạnh người mà trở về đây. Đáng ra ta sẽ bắt người khoá lại bên cạnh mình, nhưng vì hạnh phúc của người với cái tên đó nên ta tạm tha cho người đấy, ta đợi người về!” Lê Tâm Nhị lấy khẩu khí nữ vương vênh váo dặn dò Cảnh Sính.

Vi Cảnh Sính nhìn nàng ta cố nén nước mắt, cố làm ra bộ dáng thoải mái nhất, trong lòng không khỏi nảy lên một cổ áy náy “Tâm Nhị...”

“Đừng nói xin lỗi, ta không muốn nghe” Lê Tâm Nhị lập tức cắt đứt lời hăn, quay mặt đi “...Trước mắt, ta không có tình yêu của người, người yêu hăn, không yêu ta, trở ngại ở đây là duyên phận giữa hai người”

“Ta không muốn làm người khổ...” Vi Cảnh Sính nhẹ nhàng xoay cơ thể của Lê Tâm Nhị lại, nhẹ nhàng lau đi những giọt nước mắt lăn dài trên đôi má mềm mại. Lê Tâm Nhị nhanh chóng thu hồi thương tâm trong ánh mắt, trừng mắt nhìn Vi Cảnh Sính, cố gắng khôi phục thần sắc.

“Người giống hoài, lúc người thất tình chẳng phải cũng vì hăn ta mà rơi nước mắt sao, nếu không phải vì ta giống hăn thì làm sao ta lại được người yêu cơ chứ”

Vi Cảnh Sính bị câu nói của nàng chọc cười “Tâm Nhị, người thật kiên cường”

“Cũng là người đã tặng ta cái tính đó thôi” Lê Tâm Nhị nhìn khuôn mặt trước mặt, cô đã yêu cái kẻ mang gương mặt này, lần thứ hai cô nhìn thẳng vào Vi Cảnh Sính “Vậy nên, để báo đáp người, ta sẽ đem người tặng cho người mà người thích nhất vậy”

“Cám ơn, Tâm Nhị” Vi Cảnh Sính chăm chú nhìn vào vào khuôn mặt xinh đẹp, khuôn mặt này rất giống Huyền, trong lòng thầm cảm động.

“Người phải nhớ kỹ, nhất định phải thành công đấy, không được thất bại đâu, nếu không thì hy sinh của ta há chẳng phải quá mất mặt sao?” Lê Tâm Nhị nhìn xung quanh “Tốt lắm, đến giờ rồi. Cảnh Sính, mau đi

đi, đến Seattle rồi mang về cái tên vương tử mà người yêu nhất trở về. Ta chúc phúc cho người đó!”

Vi Cảnh Sính mỉm cười nhấc lên chiếc vali nhỏ mang theo vài đồ dùng cá nhân, chuẩn bị đi.

“Hi vọng khi trở về, người sẽ mang theo cả người mà người yêu, hơn nữa hai người cũng hạnh phúc cùng nhau mỉm cười” Cuối cùng Lê Tâm Nhị hôn phớt lên môi Vi Cảnh Sính, nàng nhẹ nhàng nói nhỏ bên tai hắn, cứ như vậy chúc phúc hắn.

“Ta cũng hi vọng, khi trở về, bên cạnh người cũng có người mà người yêu” Cảnh Sính bên tai nàng đáp nhỏ.

Nhìn thân ảnh cao lớn dần biến mất trong đám đông, khoé mắt Lê Tâm Nhị lại một lần nữa rơi xuống hai hàng nước mắt trong suốt, nàng biết, đây không phải là nước mắt thương tâm, mà đây là nước mắt chúc phúc hắn... cho người nàng yêu nhất, sẽ được hạnh phúc.

||Hết chương 5||

6. Chương 6

Edit: Nagi Maria

Seattle

Theo Hàn Luân dạo quanh cửa hàng trang sức trên phố, Huyền không thèm để ý đến những bảo thạch rực rỡ xung quanh hắn, chỉ ngẫu nhiên dừng lại nhìn ngắm một tác phẩm đặc biệt tinh xảo tuyệt mỹ.

“Huyền, người xem này, Long ngọc này được khảm từ cẩm thạch nha” Hàn Luân cầm lên sợi dây chuyền vô cùng đặc biệt, để dưới ánh mặt trời khẽ quan sát một tí, một lát sau vừa lòng mà nở nụ cười “Quả thật nó được tạo ra vô cùng cẩn thận, phi thường hoàn mỹ”

“Mấy cái này ta không có hiểu lắm, nhưng nhìn vào thì cũng biết người làm ra nó trình độ rất khéo, đúng là tuyệt mỹ” Huyền nhìn vào sợi dây chuyền cẩm thạch màu xanh, bên trong lại phát ra ánh tím nhạt, khẽ cảm thán.

“Ta thấy hình dạng của nó giống với sợi dây chuyền có cặp nhẫn rồng vàng và bạc của người nha”

“Người nói cái này à?” Huyền từ trong áo nhẹ nhàng lôi ra một dây chuyền bạc được chế tác rất tinh tế, ở phía cuối sợi dây chuyền có treo một cặp nhẫn một lớn một nhỏ, trên mỗi chiếc nhẫn có khắc hai con rồng vô cùng tinh xảo, trên đầu mỗi con rồng đều có một gắn một viên Miêu Nhãn (ngọc Mắt Mèo) màu tím.

“Từ lúc nào người đã luôn mang nó bên người vậy?” Hàn Luân nhẹ nhàng sờ sờ đôi sợi dây chuyền trong tay Huyền, dường như từ nó có thể cảm nhận được nhiệt độ từ cơ thể Huyền.

“Cũng gần đây thôi” Huyền đem sợi dây chuyền bỏ lại vào trong người, cặp nhẫn dán sát vào ***g ngực mình “Seattle?”

“Người từ khi còn nhỏ đã rất quý trọng cặp nhẫn này, có nguyên nhân đặc biệt gì sao?” Hàn Luân chăm chú nhìn vào con người thoáng xuất hiện một tia cảm xúc khó hiểu của Huyền.

“Cũng không có gì đặc biệt, chỉ là ta thích nó thôi” Huyền nhìn vào sợi dây chuyền trên tay Hàn Luân “Cơ mà, tuy là nó có điểm giống với dây chuyền của ta, nhưng thật ra thì to hơn một chút, nên cũng không thích hợp để làm trượng tử () lắm”

“Không quan trọng, ta chỉ muốn sưu tập những gì mình thích thôi” Dường như hiểu được Huyền không muốn nói đến đề tài này, nên Hàn Luân cũng không hỏi, chỉ cầm dây chuyền lên tiếp tục đánh giá “Ta thực rất thích sợi dây chuyền tinh xảo này”

“Nhưng nó rất đắt” Huyền liếc nhìn sợi dây chuyền một cái, lơ đãng nói

“Vật nào giá đó mà” Hàn Luân cười cười “Huyền, có thể giúp ta chọn một cặp nhẫn được không? Không cần quá hoa lệ, đơn giản thanh lịch, vậy là được rồi”

“Để làm gì?” Huyền cau mày, hơi kinh ngạc nhìn hắn.

“Đến lúc đó, người sẽ biết” Hàn Luân thần thần bí bí cười cười, không có thẳng mặt trả lời Huyền, sau đó cầm tờ ngân phiếu, mua sợi dây chuyền.

Không để ý một cảm xúc khác thường xảy ra trong lòng, Huyền cùng Hàn Luân lựa một đôi nhẫn có khắc hình hai con ưng tuyệt đẹp.

Lúc sau, hai người tiếp tục đi đến địa điểm tiếp theo.

Đến khi trở về khách sạn, hai người đều có chút kiệt sức.

“Huyền, người tắm trước đi” Hàn Luân cầm lấy tờ báo phục vụ đưa cho, ngồi xuống ghế salon “Ta đọc mấy tin trên báo L một tí”

“Được” Huyền gật gật đầu, hướng phòng tắm đi đến, chuẩn bị giải trừ mệt mỏi từ sáng đến giờ.

Đợi bóng Huyền mất sau cánh cửa, Hàn Luân mỉm cười lấy ra cặp nhẫn khắc ưng, đưa lên ánh đèn chiếu

xuống, trong lòng khẽ mơ màng.

Hắn đợi ngày này cũng lâu lắm rồi, tình yêu say đắm hơn hai mươi năm của hắn giờ cũng sắp thành sự thật, bây giờ cuộc đời của hắn sẽ chỉ còn hạnh phúc thôi a, chỉ cần Huyền chấp nhận tình yêu của y, hơn nữa còn có thể yêu y thì bọn họ sẽ là một đôi hạnh phúc nhất trên đời nha.

Một giờ sau, Huyền một thân mặc một bộ áo tắm màu trắng đi ra, vì ngâm mình trong nước ấm, gương mặt tuyệt mỹ thần nhiên ửng hồng, tóc ướt bám trên mặt càng làm tăng vẻ mê người. Bản thân Huyền không hề biết hiện giờ hắn đang toả ra một vẻ mị lực vô hình, rất tự nhiên đi đến bên cạnh Hàn Luân.

“Tôi phiên người đấy”

“Được” Hàn Luân miễn cưỡng thu hồi ánh mắt lưu luyến trên người Huyền, giả vờ bình tĩnh đi vào phòng tắm.

Mười phút sau, khi Hàn Luân thần thanh khí爽 trở lại phòng thì Huyền đang thoải mái nằm trên giường đọc một quyển tiểu thuyết trinh thám. Hàn Luân đi đến bên giường ngồi xuống, hơn nữa nhẹ nhàng vuốt tóc dài đen mượt của Huyền.

Nhận thấy không khí có chút khác thường, Huyền ngẩng đầu lên, lại vô tình nhìn thấy đôi mắt thâm tình chưa từng thấy của Hàn Luân. Trong nháy mắt đó, hắn lập tức hiểu đôi nhãn ưng kia là dùng để làm gì, Huyền chỉ im lặng nhìn Hàn Luân, lạnh nhạt nói: “Người chẳng cho ta biết cái gì hết”

“Bởi vì ta không muốn thứ người bị gánh nặng về tâm lý, nên ta đã dấu kín” Hàn Luân hiểu rõ Huyền rất thông minh, nên dù bị đoán trúng, Hàn Luân cũng không quá kinh ngạc.

“Chuyện này quá đột ngột” tầm mắt Huyền chuyển vào trang sách, xuyên qua trang giấy, nhìn dòng chữ màu đen, nhưng mọi thứ đều không có đi vào đầu “Ta nghĩ cần có thời gian để thích ứng với chuyện này”

“Huyền” Hàn Luân ôn nhu nâng lên khuôn mặt của Huyền, khiến bốn mắt nhìn nhau “Ta không ép người trong thời gian này phải chấp nhận ta, bởi vì ta hiểu qua nhiều năm như vậy người đã sớm chấp nhận ta là huynh đệ tốt của người, chắc chắn sẽ nảy sinh tình cảm khấn khít hoạn nạn có nhau, cái này so với tình yêu cũng không khác là mấy đâu. Tuy ta đối với người không phải là tình cảm huynh đệ, nhưng đó cũng là một dạng tình cảm hoạn nạn luôn bên nhau, chính là tình yêu. Nhưng ta không ép người phải nhận tình yêu của ta, chỉ mong người có thể cùng ta. Hi vọng người sẽ cân nhắc, vào thời điểm người chấp nhận tình yêu của ta, ta có thể dùng thân phận người yêu để bên cạnh người”

Huyền chỉ im lặng không nói, chỉ lẳng lẳng nhìn Hàn Luân cùng đôi mắt thâm tình không che dấu nhìn hắn, nghe Hàn Luân chân thành nói với hắn.

Qua hồi lâu, Huyền mới chậm rãi mở miệng: “Chuyện này với ta có chút khó khăn, không phải vì ta ghét người, cũng không phải vì người là nam nhân, mà là trong đầu ta thực không muốn đem huynh đệ trước giờ của mình biến thành tình nhân”

“Huyền, người chán ghét ta sao, người không thể yêu ta được ư?” Hàn Luân nhìn vào đôi mắt màu cây tử đàn hỏi.

“Chỉ là quá kinh ngạc thôi” Huyền im lặng nhìn Hàn Luân, tuy hẳn có thể đoán biết được đối phương sẽ nói gì tiếp theo, nhưng vẫn bình thản ngồi nghe Hàn Luân nói.

“Vậy tức là trong lòng người đã tiếp nhận ta” Hàn Luân vừa lòng cười cười, rồi sau đó ôn nhu ôm lấy bả vai Huyền, ở trên mái tóc nhẹ nhàng hôn một chút “Nếu thật là vậy thì người có thấy chán ghét hay ghê tởm ta không?”

“Chỉ cảm thấy phức tạp trong lòng” Huyền nhìn nhìn Hàn Luân, nói ra cảm xúc của bản thân.

“Nhưng không có chán ghét đúng không?” Hàn Luân nở nụ cười khoái trá, sau đó nhìn vào Huyền, đưa ra yêu cầu, đưa hẳn tiến thêm một bước lại gần Huyền hơn. “Giờ ta có thể hôn người được không?”

Huyền không nói gì, chỉ im lặng nhìn Hàn Luân đem chính mình tiến vào trong ***g ngực, bị Hàn Luân hôn lên môi.

Không có cảm giác gì đặc biệt, không có giao động, cũng không say mê.

Chỉ là, khi bị Hàn Luân hôn, nụ hôn khiến Huyền lơ đãng nhớ đến chuyện đó, không những người đó lấy đi lần đầu tiên của hẳn, mà còn là người chiếm được tim hẳn, đồng thời..... cũng là người khiến hẳn hận suốt đời, sợ là không thể quên người đó được.

Đêm đã khuya, Huyền lẳng lặng nằm trên giường, chăm chú nhìn xuyên qua bức màn mỏng lung trước mắt, lẳng lặng nhìn ánh trăng xanh thanh khiết rơi xuống nơi cửa sổ.

Nóng tay thon dài vô ý vuốt ve cặp nhũn rỗng đeo trên cổ... đây chính là vậy mà khi xưa đã trở thành vật bất ly thân bên người hẳn.

Nếu không gặp Vi Cảnh Sinh, có lẽ hẳn sẽ không bao giờ thêm đề ý đến kỷ vật duy nhất mà mẹ hẳn lưu lại cho hẳn, khi xưa hẳn không buồn mang theo thứ này bên người, chỉ đặt thứ này cất giấu thật cẩn thận vào một chiếc hộp.

Chính là, ngay cái đêm hẳn cùng Vi Cảnh Sinh làm chuyện đó, kí ức của kiếp trước đã tái hiện trước mắt hẳn, lúc đó hẳn mới hiểu được kỷ vật đó của mẹ hẳn mang ý nghĩa gì...

Tiền thế, cặp nhũn này chính là tín vật của Chu Hiểu, là thứ đồ đặc chế của hoàng gia.

Vào cái đêm đó, cặp nhũn này là thứ được đeo bên hông Chu Hiểu, khi mặc y phục hẳn đã cầm nhầm thứ này, tưởng là dây buộc tóc nên tùy tiện buộc vào rồi bỏ đi, lúc đó cả hai đều không có phát hiện, nên cặp

nhấn rồng này cũng vô tình lưu lại mãi bên cạnh hắn.

Tuy là hận Chu Hiểu, nhưng giờ hắn cũng đã biết yêu chính bản thân mình rồi, đến cuối cùng vẫn là thật đáng buồn, cũng thật buồn cười.

Vì đây là vật bên người Chu Hiểu, hắn cũng tùy ý dùng một sợi dây chuyền, ***g cặp nhẫn vào rồi đeo lên cổ, thứ này sẽ gián tiếp chạm đến tim hắn, từng chút từng chút khắc ghi vật này vào trong lòng hắn.

Vẫn nghĩ một khi chuyển kiếp thì sẽ không lặp lại sai lầm như kiếp trước, có thể tìm kiếm hạnh phúc của bản thân.

Nhưng nếu có thể được như vậy, thì tại sao cả hai người lại một lần nữa gặp nhau? Tại sao lại khôi phục trí nhớ của tiền kiếp? Tại sao lại một lần nữa yêu người đó? Chẳng lẽ hắn vĩnh viễn không thể thoát khỏi vận mệnh này sao?

Có lẽ Vi Cảnh Sính sẽ sớm khôi phục ký ức của tiền kiếp, nên ngay tại thời khắc hai người lần đầu tiên, Vi Cảnh Sính đã yêu hắn từ lúc đó.

Nhưng, thứ tình yêu này chẳng phải đã khiến hắn phải đau khổ ở tiền kiếp sao? Chẳng lẽ Chu Hiểu vẫn là tham luyến diện mạo này của hắn ư?

... Hoặc là cả hai đều như nhau a

Huyền tự giấu cong lên khoé môi, nụ cười của Huyền nương theo ánh trăng mờ nhạt hiện lên một sắc đẹp quyết tuyệt (vẻ đẹp tàn nhẫn ^^)

Vẫn là vậy, mọi chuyện vẫn chẳng có chút thay đổi gì so với tiền kiếp... Cho nên, Huyền đã lựa chọn rời đi, mang theo cặp nhẫn này, trong yêu có hận, cùng Hàn Luân đi chu du khắp thế giới, trốn tránh người đó, trước khi bị đánh đổ hắn phải rời xa kẻ đã nhốt giam trái tim của hắn... người đó...

Trong bóng đêm, Huyền sâu kín thở dài, Huyền vô thanh vô tức từ trên giường đứng dậy, cũng không phủ thêm áo khoác, đi đến bên cửa sổ yên lặng nhìn ánh trăng mỏng ngoài kia.

Nhưng Huyền không hề biết, nhất cử nhất động của Huyền đều bị Hàn Luân nhìn hết.

Huyền của hắn đã thay đổi rồi, chẳng lẽ là vì nam nhân tên Vi Cảnh Sính đó sao? Hắn lơ mơ hiểu được chuyện này, nhưng vì thái độ quá mức bình thản của Huyền, khiến hắn không quá mức để ý đến sự tồn tại của nam nhân kia.

Hắn đã phạm phải một sai lầm trí mạng, hắn quá khinh địch, không những thế còn rất bình thản cho Huyền đi giám thị nam nhân kia.

Kết quả mà hắn nhận được là gì chứ, chỉ một thời gian ngắn ngủi mà Huyền đã thay đổi đến mức này.

Nhất là cái ngày trước khi đi Seattle, khi Huyền hoàn thành nhiệm vụ trở về, tuy bên ngoài gương mặt vẫn lạnh nhạt bình tĩnh như ngày thường, nhưng trong đôi mắt màu cây tử đàn lại không thể che dấu được thần sắc đau thương.

Nhưng điều càng làm hắn khiếp sợ, chính là tâm tư lạnh lùng khép kín suốt bao nhiêu năm của Huyền giờ đây lại đem toàn bộ thứ tình cảm sâu đậm đó thể hiện ra hết...

Ngay tại thời khắc đó, Hàn Luân đã hiểu được Huyền nhất định đã gặp nam nhân kia, hơn nữa... còn đem cơ thể giao luôn cho tên đó!

Cho tới giờ, hắn vẫn cảm nhận được oán hận mãnh liệt dần dấy lên trong lòng hắn, hắn chưa bao giờ hối hận như lúc này, hối hận vì không diệt trừ tên kia đúng lúc, cái tên có mối nguy hiểm nhất với hắn.

Nhưng hắn không thể mất bò mới lo làm chuồng (mất tâm anh Huyền mới lo đi giết Sính ca), vì hắn đã đáp ứng Huyền không giết tên đó, quan trọng hơn là, Hàn Luân nhìn về mặt đêm đó của Huyền đã hiểu rõ mọi việc, nhưng Huyền đã đáp ứng hắn, rồi đi nam nhân kia, để ở lại bên cạnh Hàn Luân.

Nên dù Hàn Luân rất oán hận nam nhân tên Vi Cảnh Sính đó, nhưng cũng sẽ không vì thù hận này mà đánh mất Huyền.

Huyền không biết Huyền cùng nam nhân kia có ân oán tình cừu gì, nhưng hắn có thể cảm giác được rất rõ sâu trong nội tâm Huyền đang che giấu thứ tình cảm gì.

... Trực giác nói cho hắn biết, Huyền yêu nam nhân kia, nhưng Huyền không hạnh phúc, thậm chí một tia khoái hoạt cũng không có. Nếu có, thì cũng đã bị khuôn mặt tuyệt vọng cùng thống khổ kia che lấp mất rồi.

Nam nhân đó rốt cuộc đã làm cái gì? Dem Huyền mà hắn đã chăm sóc, bảo vệ như trân bảo suốt bao nhiêu năm qua tổn thương đến mức này.

Ngày đó, dù là trước khi đi Seattle hay sau khi đã đến Seattle thì Huyền vẫn luôn đeo đôi nhãn rồng đó bên người, trực giác nhắc nhở hắn nam nhân đó cùng cặp nhãn này nhất định có liên quan.

Điều làm hắn khó hiểu nhất chỉ là, từ lúc cha mẹ hắn nhận được Huyền thì dây trụy tử này đã được đeo trên cổ Huyền rồi...

...Chẳng lẽ... Huyền và nam nhân đó, đã là một cặp từ kiếp trước sao?

Không thể có khả năng này, Hàn Luân phủ định dự đoán của chính mình.

Mấy chuyện hoang đường này căn bản không thể xảy ra được, có lẽ chỉ do trùng hợp thôi, cũng có thể vì hần quá đa nghi.

Nghĩ đến đây, Hàn Luân nhẹ nhàng đứng dậy cầm lấy chiếc áo khoác nhưng, đi đến chỗ Huyền, đứng bên cạnh Huyền.

“Không mặc thêm áo, cẩn thận kéo bị cảm lạnh” Bên tai Huyền vang lên một thanh âm ôn nhu, phủ thêm chiếc áo khoác lên trên bờ vai mảnh khảnh.

“Xin lỗi, đã đánh thức người rồi” Qua vài dây kinh ngạc, Huyền cười cười hướng Hàn Luân xin lỗi.

“Ta cũng không ngủ được mà” Hàn Luân cười cười quay sang Huyền, rồi nhìn ra cửa sổ “Ánh trăng đêm nay rất đẹp, thật đáng để thức đêm mà thưởng nha”

“Ừm” huyền đem tầm mắt hướng ra ngoài cửa sổ, mơ hồ đáp.

“Vài ngày nữa là Giáng Sinh rồi, năm nay chỉ có hai ta thôi. Huyền, người có ý tưởng gì không?” Hàn Luân nghiêng đầu nhìn Huyền, mỉm cười dò hỏi.

“Huyền lắc lắc đầu “Ta đối với mấy cái lễ hội này, trước giờ thật không có hứng thú”

“Vậy thì chúng ta sẽ cùng trải qua một mùa Giáng Sinh thật an bình nha. Náo nhiệt hoài cũng thành chán, lâu lâu yên bình đơn giản một chút cũng thật thú vị” Hàn Luân nghe Huyền nói cũng cười cười “Mục Đức cái tên đó nếu mà ở đây thì chắc chắn hẳn sẽ không chịu im lặng ở nhà đâu nhỉ, sẽ lại chạy loạn thoả mãn ham muốn của bản thân a”

Huyền cũng nhin không được, khẽ mỉm cười.

“Vậy quyết định thế đi, cùng nhau ăn mấy món trong khách sạn thưởng thức mùi vị lễ Giáng Sinh, sau đó cùng nhau đi thưởng thức mấy tiết mục về đêm”

Huyền gật gật đầu, đối với sắp xếp của Hàn Luân cũng không phản đối gì.

“Đúng rồi, Huyền, ngày mai chúng ta đi đâu đây?”

“Cứ đi dạo phố, ghé vào mấy tiệm bảo thạch quanh đây cũng không tồi”

“Ừ, cũng được! Nhưng ta cũng có một ý tưởng rất hay nha” Hàn Luân thoải mái cười “Ta sẽ vào mấy cửa hàng bảo thạch xem thêm một chút, rồi đi bộ dạo phố thưởng thức thiên nhiên chỗ này, người thấy sao?”

“Ý kiến hay, nhưng không làm gián đoạn kế hoạch du lịch toàn thế giới chứ?” Huyền nhẹ nhàng giãn mi mắt.

“Vậy cứ quyết định vậy nhé” Hàn Luân khoái trá nở nụ cười “Được rồi, nhưng mà nếu cứ tiếp tục đứng đây nói chuyện thì ngày mai chắc chắn sẽ không có sức để đi đâu, mau ngủ thôi”

“Được” Huyền hơi do dự một chút, nhưng liền đi theo sau Hàn Luân trở về giường nằm vào vị trí của mình, nhắm mắt dự trữ thể lực cho ngày mai.

||Hết chương 6||

Truyện tử: Là một sợi dây chuyền có kèm theo vật trang trí, ai thích cái gì thì gắn vào xong đeo lên thôi

7. Chương 7

Edit: Nagi Maria

Sáng sớm, Huyền và Hàn Luân cùng ăn bữa sáng phong phú ở trong phòng, máy tính cầm tay mini tùy thân của Hàn Luân bỗng phát ra tín hiệu, theo tiếng của tín hiệu thì Luân Toàn gửi gì đến đây.

Hàn Luân mở máy ra, ấn mật mã, trên màn hình liền xuất hiện gương mặt của Mục Đức, nhưng điều làm người khác không thể ngờ là vẻ mặt Mục Đức lại hết sức nghiêm túc, nghiêm túc đến mức làm người khác có cảm giác bất an, hoàn toàn không giống vẻ bất cần đời thường ngày.

“Lão đại, Lan mất tích rồi”

Hàn Luân hơi kinh hãi, nhưng lập tức liền khôi phục thần sắc bình tĩnh “Chuyện này xảy ra khi nào?”

“Tối qua” Mục Đức nhìn Huyền đang ngồi cạnh Huyền “Ta nghĩ hẳn đến Seattle tìm các người”

“Sao người lại nghĩ như vậy?” Hàn Luân cau mày.

“Khi các người rời đi, Lan liền rơi vào trạng thái suy sụp, có một lần làm nhiệm vụ, hẳn suýt nữa chết trong tay đối tượng ám sát, nếu không phải Viên kịp thời cứu hẳn thì hẳn đã sớm mất mạng rồi. Cho nên, để phòng những chuyện phát sinh ngoài ý muốn, tôi đã tạm cho Lam nghỉ ngơi, điều chỉnh trạng thái của chính mình”

“Làm tốt lắm” Hàn Luân gật gật đầu “Tuy Lan rất giỏi, nhưng đôi lúc có chút cực đoan, đây cũng là lúc

nên để hẳn nghỉ ngơi điều dưỡng tâm trạng cùng thể chất”

“Nhưng trong thời gian hẳn nghỉ ngơi, tôi vô tình phát hiện một sự kiện. Lão đại, người còn nhớ việc phát sinh ngoài ý muốn ở sân bay lần trước không?” Hàn Luân hơi vuốt cằm, Mục Đức nói tiếp “Kỳ thật đó không phải là ngoài ý muốn gì cả, mục tiêu của viên đạn đó vốn đã nhắm vào Huyền, mà không phải do tên cảnh sát kia bắn, kẻ bắn cũng không ngờ nam nhân tên Vi Cảnh Sính lại ra đỡ đạn cho Huyền”

“Người... ý muốn nói là Lan đã bắn viên đạn đó để diệt trừ Huyền?”

“Đúng thế” Mục Đức bất đắc dĩ nói “Về động cơ... ta nghĩ là, lão đại, người hẳn là phải rõ điều này”

“... Ừ, ta hiểu” Hàn Luân không có phủ định ý tứ trong lời nói của Mục Đức

“Cho nên, nếu Lan thật sự đúng như những gì ta đoán, đến Seattle, thì Huyền đang gặp nguy hiểm”

“Cảm ơn người đã nhắc nhở, ta sẽ cẩn thận”

“Còn nữa... Lão đại, hãy nghĩ đến cảm xúc của Lan, cũng phải bảo trọng”

“Ta hiểu” Hàn Luân gật gật đầu “Mục Đức, không cần gọi ta là Lão đại nữa, bởi vì ta đã giao Luân Toàn lại cho người rồi, giờ người mới là Lão Đại của Luân Toàn”

“Ồ, ta hiểu rồi”

Ngay khi lời Mục Đức vừa xong, màn hình cũng tắt.

Hàn Luân khép lại máy tính, yên lặng nhìn Huyền “Vì chuyện này nên hôm nay chúng ta không thể đi đâu cả, chỉ có thể ở trong phòng chờ Lan đến thôi”

“Có thể nói cho ta biết nguyên nhân Lan tập kích ta không?” Đối với quyết định của Hàn Luân Huyền không có gì kinh ngạc, chỉ bình tĩnh hỏi lý do.

“Lan... yêu ta, mà trong lòng ta chỉ có người” Hàn Luân bùng lên lý cà phê để trước mặt, chậm rãi nhấp một ngụm, nói ra sự tình bên trong cùng một đáp án không tưởng.

“Sự tình... có vẻ càng ngày càng phức tạp...” Cứ như theo bản năng, Huyền đưa ngón tay thon dài xoa xoa cặp nhãn rồng tinh xảo trên cổ, hành động này tựa hồ đã dần dần hình thành thói quen của Huyền.

Hàn Luân đều nhìn thấy, trong lòng giận lên đến đỉnh điểm, ngữ khí cũng tự giác cứng lại “Đúng vậy, nếu

có thể, ta thực muốn cùng người đến một nơi không có một ai gây trở ngại cho chúng ta, cho dù nơi đó không có một cọng cỏ cũng chẳng sao” Hàn Luân trong cơn giận dữ, liền đem mong muốn của mình nói thẳng ra.

“... Nếu để trốn việc nhớ đến một người nào đó, thì đến đâu cũng như nhau cả thôi” lời nói của Huyền lơ mơ hư vô, như có như không, cứ như đang tự nói với chính mình.

Nhưng từng lời của Huyền Hàn Luân đều nghe thấy rất rõ ràng, ngữ khí dần nổi lên sát khí, cứ như phong ba sắp ập đến nơi vậy “Huyền, người muốn rời bỏ ta, để đến bên cạnh nam nhân đó sao?”

Huyền hơi lấp bắp kinh hãi, nhưng lập tức liền hiểu rõ ý nghĩa câu nói của Hàn Luân, Huyền vốn đã buông nhưng giờ lại tiếp tục đưa tay vuốt ve cặp nhãn “Dù ta có thực sự nghĩ thế, ta cũng sẽ không làm như vậy”

“Vì sao?” câu trả lời chân thật của Huyền làm sắc mặt Hàn Luân dịu đi, nhưng lời nói ra vẫn mang thôi một chút giận dữ.

“Vì khoảng cách của bọn ta vào lúc đó... dù là gì cũng không thể cứu vãn được nữa” trong lời nói bình tĩnh của Huyền che dấu nỗi bi thương cùng bất đắc dĩ, tâm Hàn Luân không khỏi rơi vào xúc động.

“Thực xin lỗi, Huyền” Hàn Luân áy náy ôm lấy bờ vai của Huyền “Ta không nên hoài nghi quyết tâm của người”

Huyền cũng không thêm nói thêm gì, chỉ mặc cho Hàn Luân ôm lấy hân, tiến tới hôn lên môi hân.

Bỗng nhiên, thanh âm cửa bị mở ra tuy rất nhỏ nhưng vào tai Huyền lại trở nên nhạy bén vô cùng, trực giác nhiều năm làm sát thủ cho Huyền biết một chuyện là nguy hiểm đang đến gần. Trong phút chốc, hân lấy tốc độ như sấm sét lập tức đẩy Hàn Luân ra, đem bản thân chắn trước mặt bóng đen vừa nổ súng về phía hân.

“Không...”

Hàn Luân sững sốt hét lên, cần súng giảm thanh âm thầm được kích hoạt, nhẹ nhàng kéo xuống, sau đó Huyền chỉ lẳng lặng đứng yên đó, đôi mắt tuyệt mỹ im lặng nhìn cánh tay cầm chặt chiếc súng lục của hắc y nam tử. Nhưng ngực Huyền dần đã chuyển thành màu đỏ, ngay cả chiếc áo trắng lông cũng đã nhuộm thành một màu đỏ tươi...

“Huyền!” Hàn Luân chạy nhanh qua, đỡ được cơ thể Huyền đang chậm rãi ngã xuống “Mở to mắt, bảo trì thanh tỉnh, ngàn vạn lần không được nhắm mắt!”

Nói xong, Hàn Luân rất nhanh cầm lấy điện thoại gọi cứu thương, sau đó giữ bình tĩnh, nhanh chóng giúp Huyền cầm máu. Huyền đang miễn cưỡng mở to hai mắt, nhưng thần trí đã mơ hồ không rõ. Hàn Luân đem vết thương Huyền xử lý, nhưng trên trán lại chảy đầy mồ hôi, cho thấy trong lòng hân có bao nhiêu

khẩn trương cùng sợ hãi.

Lan không nói gì, chỉ đứng tại chỗ nhìn nhất cử nhất động của Hàn Luân, giờ khắc này hẳn mới nhận ra vị trí của Huyền trong lòng Hàn Luân quan trọng đến mức nào...

... Lan hiểu được vĩnh viễn cũng không bao giờ có được thứ tình cảm sâu đậm cùng chân thành này của Huyền.

Hàn Luân luôn lạnh lùng và trầm tĩnh, nhưng chỉ vào thời điểm Huyền gặp nguy hiểm thì Hàn Luân mới mất đi vẻ tôn nghiêm cùng trầm tư hằng ngày, bày ra một bộ mặt khác mà chưa ai thấy. Trừ lần đó ra (lần ám sát Huyền), không có sinh tử của kẻ nào có thể làm thay đổi biểu tình uy nghiêm của Hàn Luân, cho dù là Lan, kẻ đã hết lòng yêu Hàn Luân.

Nếu như, Lan không có được tình yêu của Hàn Luân, yên lặng nhìn đến hẳn cùng người hẳn yêu hạnh phúc bên nhau cả đời, còn hẳn chỉ đứng một bên thống khổ mà nhìn, vậy thì không bằng chết trong tay Hàn Luân, như vậy bản thân hẳn cũng sẽ cảm thấy thực hạnh phúc...

Lan khe cong khoé miệng, không nói gì chỉ nở một nụ cười trào phúng cho tính mạng sắp mất của mình, hẳn đang chờ Hàn Luân động thủ, nhưng không ngờ Hàn Luân lại chậm chạp ngồi đó không ra tay.

Hàn Luân chính là toàn tâm dốc sức giúp Huyền trị thương, gần như không rảnh để quan tâm đến một pho tượng cẩm thạch đứng trước cửa – Lan.

Cho đến khi trên đỉnh toà cao ốc truyền đến tiếng còi cấp cứu của phi cơ trực thăng vang lên, Hàn Luân mới ngẩng đầu. Nhưng hẳn vẫn như cũ, nhanh chóng ôm lấy Huyền hướng đến cửa vội chạy đi, không hề chú ý đến tư thế vẫn duy trì như cũ của Lan.

Phi cơ trực thăng phát ra tiếng vang thật lớn rồi rời khỏi khách sạn, hướng về phía bệnh viện rất nhanh bay đi. Lan nhìn lên chiếc trực thăng dần biến mất trên bầu trời, khuôn mặt thanh tú bất tri bất giác rơi xuống hai hàng lệ dài, trượt xuống khuôn mặt.

Tổng hợp lại phân tích của bệnh viện Seattle thì Huyền ngay lập tức được đưa đến phòng giải phẫu, giờ này Huyền đang nằm trên giường ở trung tâm phòng bệnh, nhìn vào cửa thuỷ tinh trong suốt rất lớn, Hàn Luân vô cùng đau lòng nhìn Huyền đang được các bác sĩ truyền dịch chăm sóc trông nom, chỉ hận bản thân không thể thay Huyền chịu khổ.

Bỗng nhiên, tiếng bước chân chạy vội cách đó không xa xuất hiện phía sau lưng Hàn Luân, sau đó ngừng lại, dường như bắt được một y tá, giọng nam trầm ngập lo lắng rất nhanh dùng Anh ngữ để hỏi: “Xin lỗi, cho hỏi mới có một người bệnh vừa được mang vào, hiện tại hẳn sao rồi?”

“Ngài muốn hỏi ai? Hôm nay có vài người bệnh được đưa vào cấp cứu, xin hỏi ngài muốn tìm bị mang vào viện cấp cứu mắc bệnh gì?” Nữ y tá trả lời rập khuôn rất khách sáo.

“Là bị trúng đạn” Nam nhân lo sợ, giọng nói bất an và khẩn trương không hề che dấu “Tính mạng hần giờ có nguy hiểm không? Bây giờ còn đang cấp cứu hay không?”

“A, nếu như ngài nói thì người bệnh kia đã qua cơn nguy kịch rồi, hiện tại vẫn còn chút nguy hiểm nhưng ngài có thể yên tâm. Hần đang trong phòng bệnh tỉnh dưỡng, ngài có thể qua đó xem, ngay bên kia, cách chỗ này không xa lắm”

Cô y tá giúp hần chỉ chính xác vị trí, nam nhân liền hướng nàng cảm tạ, rồi vội vàng đi đến.

Cuộc nói chuyện của nam nhân cùng nữ y tá làm Hàn Luân chú ý, ngay khi nam nhân cảm ơn xong liền quay đầu lại xác nhận, một bóng người vội vàng xuất hiện đi đến bên cạnh hần.

Đối phương dường như không có chú ý đến sự tồn tại của Hàn Luân, ngay cả liếc nhìn Hàn Luân một cái cũng không, chỉ toàn tâm toàn ý đem mặt mình dán sát vào cánh cửa thủy tinh, chăm chú nhìn tình hình bệnh nhân đang được các bác sĩ chăm sóc, khuôn mặt anh tuấn của nam nhân kia cũng lo lắng cùng hốt hoảng, không sai biệt lắm so với Hàn Luân.

Tên này hần là Vi Cảnh Sính.

Hàn Luân một bên giấu diếm nét mặt của mình, lặng lẽ quan sát nam nhân nọ, một bên nhanh chóng phán đoán thân phận của nam nhân.

Mười giây sau, hần hoàn toàn xác định phán đoán của mình... người nam nhân này chắc chắn là tình địch lớn nhất của hần, kẻ đã cướp đi tâm của Huyền từ tay hần: Vi Cảnh Sính. Hàn Luân không thể lường được là tên này lại dám đuổi theo đến cả Seattle? Hần nhất định phải cho tên nam nhân này một bài học khiến hần cả đời cũng không thể quên được.

Hàn Luân đi về phía Vi Cảnh Sính, cứ như một con báo phát hiện được con mồi, trong mắt bắn ra sát ý mãnh liệt... trong nháy mắt, bên hông trái của Vi Cảnh Sính cứ như bị một vật thể bén nhọn đặt lên.

“Người rất can đảm, dám đuổi theo Huyền đến Seattle. Người thật không biết tình cảnh mình hiện giờ sao?” Thanh âm Hàn Luân lạnh băng vô tình, trầm thấp vang lên bên tai Vi Cảnh Sính, cứ một âm một âm nói ra, con dao cứa vào cứa vào cắt đứt da tay của Vi Cảnh Sính.

“Ta biết chứ” Cảm giác được bên hông truyền đến cảm giác đau nhức, Vi Cảnh Sính vẫn im lặng nhìn chăm chú vào Huyền đang nằm trên giường bệnh, trong ánh mắt toát ra vẻ thương tiếc “Nhưng ta muốn tới, bởi vì ta muốn gặp hần... bởi vì ta yêu hần”

“Người muốn dùng cái chết để chứng minh tình yêu của mình?” Thanh âm Hàn Luân tràn ngập trào phúng “Cho dù người làm như vậy, Huyền chưa chắc đã biết”

“Nếu có thể, ta đương nhiên muốn sống tiếp, nhưng điều kiện để ta sống là vĩnh viễn không thấy được

Huyền, vậy thì ta thà chết cho xong” Thanh âm Vi Cảnh Sính tuy là bình tĩnh, nhưng lại ẩn chứa kiên định vô cùng.

“Ta sẽ thành toàn cho ngươi” Dứt lời, vật sắc bén trong tay Hàn Luân đâm thẳng vào trong cơ thể Vi Cảnh Sính... “Trước khi chết không thể nói với Huyền được một câu di ngôn cuối cùng, cũng thật đáng tiếc đi, chẳng qua ông trời cũng không muốn cho ngươi cơ hội” khoé miệng tàn khốc mỉm cười, chất lỏng màu đỏ theo lưỡi dao bạc chậm rãi chảy xuống..... “Trước khi chết cho ngươi nhìn Huyền, coi như là báo đáp của Huyền đối với lòng si tình của ngươi đi, ngươi có thể an tâm lên đường được rồi”

Vô tình rút ra con dao, Hàn Luân cười lạnh một tiếng liền xoay người rời khỏi phòng bệnh, hướng đến cửa chính màu trắng bình tĩnh mà đi.

Chỉ để lại Vi Cảnh Sính té trên mặt đất cùng một đám người rối loạn ở đó

||Hết chương 7||

8. Chương 8

Edit: Nagi Maria

Đêm đó, Hàn Luân quay lại bệnh viện, Huyền sớm đã khôi phục bình tĩnh vốn có thường ngày.

Giống như chưa hề có chuyện gì phát sinh, Hàn Luân mỉm cười đi vào phòng, ngồi xuống cái ghế trước mặt Huyền, ôn nhu nhìn Huyền sớm đã thanh tỉnh, trên trán vương vài sợi tóc đen mềm.

“Thấy khá hơn chút nào không?”

Huyền khẽ gật đầu, cúi đầu hỏi: “Lan thế nào rồi?”

“Ta sẽ không giết hần, ngươi không cần quá lo lắng” Hàn Luân chăm chú nhìn dáng vẻ suy yếu của Huyền “Ta biết ngươi không muốn ta vì ngươi mà phải động thủ”

“Vậy là tốt rồi” Huyền an tâm nhắm lại hai mắt “Đáp ứng ta, đừng truy cứu trách nhiệm nào của Lan hết”

“Ta đồng ý” Hàn Luân nhẹ nhàng nói bên tai Huyền lời hứa hẹn “Ngược lại, ngươi phải mau chóng hồi phục”

Huyền nhẹ nhàng gật đầu, Hàn Luân lại vuốt ve mái tóc đen của Huyền “Hiện tại ngươi phải nghỉ ngơi

thật tốt, ta vẫn sẽ luôn ở đây cùng người”

Huyền lộ ra một nụ cười nhạt như có như không, không khí xung quanh trở nên yên tĩnh, giúp Huyền chậm rãi tiến vào mộng đẹp.

Hàn Luân chăm chú nhìn dung nhan của Huyền khi ngủ, thẳng đến khi ánh bình minh hé lộ...

Trong mộng, một đôi mắt tuyệt mỹ đang chăm chú nhìn hắn... rất u buồn, rất phiền muộn, tựa như quanh hắn chỉ có thống khổ cùng bi thương...

(đây là mộng của Sính ca nha mọi người ~~, không phải của Huyền đâu)

Hai mắt người đó cứ như biển hồ sâu thẳm, không nói gì cả, chỉ chăm chú nhìn hắn... Sau một hồi lâu, hai hàng lệ trong suốt chảy dài trên gương mặt người nọ, đôi mắt tuyệt đẹp chậm rãi đóng lại, rồi dần biến mất trong bóng tối vô hạn...

... Đó chính là dung nhan hắn nhớ thương suốt bao lâu nay... vô luận là ở đâu, hắn đều mơ thấy người nọ.

Chỉ là, mỗi lần như vậy hắn không thể giữ được người nọ, cứ trơ mắt nhìn y rời đi, rời xa hắn.

Có lẽ, những sai lầm trước kia của hắn đã tạo ra khoảng cách lớn trong tim của hai người, mặc cho cả hai bên thấy rõ tấm chân tình của đối phương chẳng nữa. Hắn cũng chỉ có thể để mặc cho thời gian trôi qua, mỗi ngày nhưng nhớ, mỗi ngày nỗi nhớ của hắn lại chồng chất vào nhau...

Hắn muốn gặp y, nhưng với hắn chỉ cần đứng ở phía xa xa liếc nhìn y một cái hắn cũng thấy thực hạnh phúc rồi.

Chỉ là, hắn đã mất đi tư cách để ở bên cạnh y, mà dù cho hắn có muốn ở cạnh y cũng không thể được...

Sau một đời bị thương tổn, hi vọng được cùng người mình yêu chung một chỗ của hắn nay đã phai nhạt, tan biến vào hư không... Hết thấy đều là do hắn tự mình gieo gió gặt bão... dù biết cả đời này y hận hắn, nhưng hắn vẫn lấy điều kiện đêm đó để đổi lấy sinh mệnh của đứa bé gái kia dù biết sau này y sẽ không muốn gặp lại hắn, nhưng hắn vẫn cố ý xâm nhập vào cuộc sống của y, lại một lần dấy lên vết thương trong lòng y. Dù hắn biết y sẽ không cho y thú Sương Hồng làm thê, nhưng hắn lại dùng biện pháp ti tiện để ép y đồng ý gả đứa bé y đã nuôi từ nhỏ đến lớn cho hắn...

Tuy rằng hắn làm đủ mọi cách để có một lý do chính đáng để ở bên cạnh y, nhưng hắn không ngờ người hắn yêu lại quay lưng lại, cắt đứt tuyệt tình với hắn... hắn đã nghĩ sau đêm thành hôn đó, hắn sẽ có thể cùng y cả đời bên nhau, không ngờ hành động đó của hắn đã mang y rời khỏi nhân thế này...

Hắn đem sự ngu xuẩn của bản thân vĩnh viễn ghi vào trong lòng, hắn không cho phép bản thân nghiệp

chương nặng nề lại cứ thế mà rời đi khỏi nhân thể. Thẳng đến 30 năm thống khổ sau đó hấn cuối cùng cũng có thể dùng cái chết để giải thoát oán hận của bản thân mình, một đời của hấn đã thầm mong ước... nếu như có thể quay trở lại quá khứ, hấn nhất định sẽ trân trọng mọi thứ, thủy chung không bao giờ phụ lòng y.

... Mà hiện giờ, nguyện vọng của hấn đã được thực hiện.

Hấn cùng y lại một lần nữa làm người cùng một thế giới, cho hấn nhìn thấy và kiếm được y. Nhưng mà Huyền khi có được trí nhớ của tiền kiếp thì lại không còn muốn gặp hấn nữa, Huyền không muốn lại một lần nữa đi vào vết xe đổ của tiền kiếp. Vì vậy, y lại một lần nữa rời bỏ hấn, đem kí ức để hết lại phía sau, quay đầu đi tìm hạnh phúc mới.

Hấn không có tư cách oán hận y, thậm chí cũng không có tư cách để ngăn cản y rời bỏ hấn...

Cho dù hấn và y lại một lần nữa thân mật trên giường, nhưng đối với Huyền mà nói, cái đó chỉ là lấy thân đền ơn cứu mạng. Tình cảm này cũng chỉ là tự hấn nhất kiến chung tình cùng tự nguyện, từ đầu đến cuối trong lòng y cũng đã không còn hấn rồi.

...Biết rõ như vậy, nhưng hấn lại không oán cũng không hận.

Sau một tháng suy sụp, hấn vẫn quyết định đến Seattle tìm y, dù cho y không lưu tình cự tuyệt hấn, hay không mặc đến sinh mệnh của hấn, hấn cũng không để ý.

Bởi vì, vô luận trải qua bao nhiêu năm, không sợ luân hồi bao nhiêu lần, y vẫn vĩnh viễn không lung lay trong lòng hấn, là người duy nhất mà hấn yêu.

“Người cuối cùng cũng tỉnh” Vi Cảnh Sính chậm rãi mở to hai mắt, một giọng nữ nhẹ nhàng thở phào dùng Anh ngữ cảm thán bên tai hấn “Nếu người đã tỉnh, chỉ sợ phải vào giải phẫu thêm lần nữa”

Vi Cảnh Sính nhìn mỹ y tá trước mặt, chậm rãi nhớ lại nguyên nhân hấn nằm ở đây, hấn chần chờ một lát rồi hỏi: “Ta hôn mê bao lâu rồi?”

“Ước chừng đã hai ngày rồi” Vị y tá xinh đẹp nghĩ nghĩ rồi nói tiếp “Người mất máu quá nhiều, cho nên mới bị hôn mê lâu như thế”

“Đã hai ngày rồi sao?” Vi Cảnh Sính lo lắng nói “Hiện ta hấn đã có thể xuống giường đi lại rồi nhỉ!”

“A... người muốn làm gì?” Mắt thấy Vi Cảnh Sính đang cố gắng từ giường bệnh đứng lên, y tá chấn động, vội vàng cẩn thận đem hấn ấn về giường “Người không muốn sống nữa à?”

“So với chuyện này, ta còn chuyện quan trọng hơn phải làm” Nói xong, Vi Cảnh Sính chuẩn bị trèo xuống giường.

“Người bình tĩnh lại cho ta!” Mỹ y tá rót cuộc không thể nhịn được “Ta chưa từng thấy ai không quý trọng sinh mạng giống như người, có bao nhiêu người bị bệnh nan y muốn sống cho tậ tốt, còn người bọn ta đã cố gắng cứu sống người nhưng người lại không thêm để ý đến mạng sống mình, thật là lãng phí công sức mà”

“Thực xin lỗi” Vi Cảnh Sính biết mình nói sai, mở miệng tràn ngập thành ý giải thích với nữ y tá, nhưng trên mặt thần sắc kiên định vẫn không chút thay đổi.

“Nhưng ta thực sự có việc còn quan trọng hơn cả mạng sống của mình, người có thể giúp ta xuống giường không?”

“Người... rót cuộc có chuyện gì không thể làm?” Tựa hồ như bị quyết tâm của Vi Cảnh Sính đả động, nữ y tá xinh đẹp giọng ôn hoà xuống một chút “Nếu có thể giúp được, thì cứ nói ta sẽ giúp người. Thương thể của người phải hảo hảo tĩnh dưỡng, giờ mà đi lại liền thì sẽ ảnh hưởng đến tốc độ hồi phục của người đấy”

Yên lặng trong chốc lát, Vi Cảnh Sính nhẹ nhàng gật đầu “Vây phiền người đến hỏi giùm ta bệnh nhân ở phòng số ba có bị gì hay không? Cảm ơn cô”

“Phòng bệnh số 3?” Y tá mỹ nữ ngần ra “Là người bị thương do trúng đạn đúng không?”

“Đúng” Vi Cảnh Sính trong mắt ánh lên tia hi vọng “Nếu hấn còn ở đó, cô giúp ta hỏi bác sĩ ở đó về thương thể của hấn hiện giờ ra sao”

“Được rồi” Y tá mỹ nữ gật gật đầu “Nhưng điều kiện là người phải ngoan ngoãn nằm trên giường dưỡng thương, không được chạy loạn”

“Được rồi”

Nghe Vi Cảnh Sính nói xong, y tá hài lòng đi ra ngoài.

15 phút sau, nàng trở lại phòng bệnh báo cho hấn biết, bệnh nhân ở phòng bệnh số ba đã hoàn toàn qua khỏi nguy kịch rồi, nên y đã được đưa đến phòng bệnh hạng nhất ở tầng ba tĩnh dưỡng, có một nam nhân luôn bên cạnh y để chăm sóc y.

“Thì ra là thế” Vi Cảnh Sính an tâm nhắm lại đôi mắt “Cảm ơn người, ta an tâm rồi”

“Vây thì mong người hãy im lặng mà tĩnh dưỡng thân thể đi nhé” Y tá mỹ nữ vừa lòng cười cười “Nhưng, ta nghĩ về sau sẽ còn phiền cô giúp tôi đi hỏi thăm tình hình của bệnh nhân này, hi vọng người có thể giúp ta”

“Chỉ cần người an phận dưỡng thương, những chuyện đó không thành vấn đề” Y tá cho hấn một câu trả lời khẳng định, thong dong đi ra khỏi phòng bệnh.

Sau ba ngày, mỗi khi y tá mỹ nữ đi vào phòng bệnh Vi Cảnh Sính đều mang những thông tin về Huyền từ đầu đến cuối nói hết cho hắn biết, nên dù không tận mắt gặp Huyền, Vi Cảnh Sính cũng có thể biết rõ tình trạng hồi phục của y, điều này cũng an ủi hắn được vài phần.

Giữa trưa, nữ y tá lại đi vào phòng bệnh báo cho hắn tình hình của Vi Cảnh Sính, nói xong thì mỉm cười với hắn báo một tin tốt “Bởi vì cơ thể cùng sức khỏe của người hồi phục rất nhanh, nên vết thương sớm đã khép miệng, lành rất mau, ngày mai người có thể tự mình đi thăm hắn được rồi”

“Thật sao?” Vi Cảnh Sính cao hứng, chỉ thiếu chút lập tức từ trên giường đứng lên, nữ y tá vội vàng dè dặt lại “Là ngày mai, không phải hôm nay!”

“Không thể trước một ngày sao?” Vi Cảnh Sính cầu xin tính cách đặc biệt nghiêm khắc của nữ y tá xinh đẹp.

“Không được!” Nữ y tá không chút lưu tình cự tuyệt hắn, bỗng nhiên lộ ra gương mặt xấu xa cười cười “Sao người không kiên nhẫn như vật, người sợ không thắng được tình yêu của vị tình địch anh tuần kia à.”

“Ách...” Rốt cuộc cũng hiểu được ý tứ câu nói của nàng, Vi Cảnh Sính có chút xấu hổ ngồi dậy.

“A... quả nhiên là thế! Nhưng, người kia thật sự rất được a, ta chưa bao giờ nhìn thấy nam nhân nào đẹp đến như vậy” Nữ y tá sảng khoái cười rộ lên, nàng vỗ vỗ bả vai Vi Cảnh Sính “Cố lên! Tuy rằng tình địch của người có vẻ đặc biệt có thể lực, nhưng người sẽ không thua hắn đâu, ta tin tưởng người đấy”

“A, cảm ơn cô! Ta sẽ cố gắng” Vi Cảnh Sính khôi phục biểu tình cõi mở.

“Thật đáng tiếc, người rất hợp ý ta nha, tiếc là người đã có vợ rồi.....” Mỹ y tá nửa đùa nửa thật trêu chọc hắn “Nhưng mà thế này cũng tốt, dù người hay tình địch của người thua trận thì ta cũng đều thu nhận hết a”

“Cái đó... thật cảm tạ” Vi Cảnh Sính cuối cùng cũng lộ ra được một nụ cười hạnh phúc kể từ lúc hắn bị thương.

Ngày hôm sau, ngay khi trời vừa sáng, Vi Cảnh Sính liền vội vã hướng phòng bệnh của Huyền đi đến, tuy thắt lưng bên trái còn ần ần đau nhưng hắn hoàn toàn không chú ý.

Thật vất vả mới đứng được trước cửa phòng bệnh đặc biệt của Huyền, Vi Cảnh Sính giờ đây tâm lại bắt đầu kinh hoảng không thôi.

... Phía sau cánh cửa, Huyền nhất định còn đang ngủ đi!

... Thừa lúc Huyền chưa tỉnh, trộm liếc hắn một cái là quá tốt rồi!”

Nghĩ vậy, hắn liền lặng lẽ đẩy cửa đi vào, để tiện cho bác sĩ ra vào Vi Cảnh Sính cũng không khoá cửa phòng, nhẹ nhàng tay chân bước vào.

Đã là một khoảng thời gian dài không được nhìn thấy Huyền, trong ấn tượng của hắn thì dường như Huyền lại gầy đi một chút, Vi Cảnh Sính đau lòng nhìn khuôn mặt người yêu mình đang ngủ rất an ổn.

Tuy nghe nữ y tá nói viên đạn chỉ cách tim cỡ 1cm, thiếu chút là mất mạng, nhưng khi hắn thật sự nhìn thấy gương mặt tái nhợt của Huyền, hắn lại thấy chính mình khiếp sợ cùng hoảng hốt... vì... chỉ kém một chút nữa thôi, hắn sẽ lại vĩnh viễn mất đi Huyền.

Vì sao lại xảy ra việc này? Chẳng lẽ tên hỗn đản Hàn Luân không bảo hộ tốt cho Huyền ư? Nếu có thể, hắn thật muốn thay Huyền chịu loại thống khổ này.

Hắn cảm thấy thật hối hận khi để Huyền đi, Vi Cảnh Sính liều mạng kiềm chế khát vọng muốn vượt ve gương mặt, cảm thụ độ ấm trên mặt Huyền, chỉ là hai mắt chăm chú nhìn hắn, một khắc cũng không dời đi.

Bỗng nhiên, lông mi thật dài của Huyền khẽ giật giật, Vi Cảnh Sính lắp bắp kinh hãi, vội vàng vô thanh vô tức rời khỏi giường của Huyền, nhanh chóng đi ra cửa, nhưng đã quá muộn, thân ảnh cao lớn của hắn đã hiện rõ trong đôi mắt mày cây tử đàn của Huyền.

“Người sao lại ở chỗ này?” Thanh âm của Huyền nhàn nhạt vang lên “Nhưng sao lại mặc đồ của bệnh viện vậy?”

Thanh âm của Huyền làm Vi Cảnh Sính hơi giật mình, hắn dừng bước, chậm rãi quay đầu nhìn gương mặt cùng dung nhan tuyệt mỹ mà ngày đêm hắn mong được gặp “Vì ta muốn gặp người, muốn đến mức ta nghĩ ta sắp điên rồi...”

“Cho nên người mới mặc y phục của bệnh viện, thừa lúc bác sĩ không có trong này thì lên tiến vào?”

Huyền ngắt lời hắn, tiếp lời hắn mà nói.

“Thực xin lỗi!” Vi Cảnh Sính không giải thích nhiều, chỉ chăm chú nhìn Huyền giải thích: “Ta biết người không muốn gặp ta nên ta chỉ có thể làm vậy, như thế ta mới có thể lại được gặp người... Thật xin lỗi... giờ ta sẽ rời đi ngay”

“Người làm sao lại tìm được ta?” Câu hỏi của Huyền liền dừng cước bộ rời đi của Vi Cảnh Sính.

“Ta theo đường mạng quốc tế tra được danh sách khách hàng của hãng hàng không mà người đi, sau khi tới Seattle thì tra được danh sách khách hàng của khách sạn mà người ở” Vi Cảnh Sính nói chi tiết phương pháp với Huyền “Ngay khi ta tra được khách sạn người ở, thì đúng lúc đó ta nghe tin người bị trúng đạn, được đưa đến bệnh viện địa phương, nên ta tìm đến chỗ này”

“Khó trách nhanh như vậy người đã tìm được ta” Huyền cảm thán nói: “Xem ra dù ta có ở đâu, đều bị người truy ra... Ta... dường như chẳng còn nơi nào để trốn nữa rồi”

Vi Cảnh Sính im lặng không nói, chỉ im lặng chăm chú nhìn Huyền, thẳng đến khi Huyền nhẹ nhàng thở ra một hơi, hắt mồi cúi đầu, mở miệng nói: “Thực xin lỗi, ta biết người ghét người không buông bỏ được tình cảm giống ta, chỉ là ta không thể kìm được lòng mình mà đuổi theo hình bóng ta ngày đêm mong nhớ. Nếu như ta khiến người không thể trốn được, vậy ta sẽ buông tha cho người”

“Người... đến tột cùng là vì sao? Vì sao lại cố chấp như vậy?... Là vì áy náy? Hay chỉ vì vẻ bề ngoài này của ta hấp dẫn?” Huyền quay đầu, đem tầm mắt hướng ra ngoài cửa sổ.

“Ngay khi khôi phục ký ức của tiền kiếp, ta liền yêu người...” Vi Cảnh Sính dùng ngữ khí thương cảm nói “Có lẽ người nghĩ ta đang nói dối, nhưng ngay cái đêm lần đầu tiên hai ta gặp nhau, ta đã luôn theo đuổi thân ảnh của người... Có lẽ lần đầu tiên gặp người, ta bị vẻ bề ngoài của người làm rung động, nhưng nguyên nhân chính khiến người hấp dẫn ta là khí chất thanh liệt độc nhất vô nhị của người. Ta sau khi bị thương hôn mê, trong cơn hôn mê dài ta đã dần nhớ lại ký ức của tiền kiếp, thẳng đến lúc đó ta mới hiểu được vì sao ngay lúc người rời đi ta lại gọi người là Hi Chiêu... và cả lý do tại sao vào đêm Minh Nguyệt của mỗi mùa thu ta lại không thể ngủ được... thì ra là vì từng phụ người, nên trong lòng tự sinh ra áy náy”

“Ở tiền thế, người có từng yêu ta không?” Huyền quay đầu chăm chú nhìn Vi Cảnh Sính.

“..... Có yêu. Ngay lần đầu tiên nhìn thấy người. Nhưng, ta không ngờ chính vì tình yêu của ta lại gây ra nỗi bi thương quá sâu cho người. Thẳng đến lúc cuối, ta vẫn khiến người mang theo tiếc nuối cả đời mà rời xa ta...”

Trong mắt Huyền toát ra thần sắc đau thương “Tình yêu của người ích kỷ như vậy ư, ích kỷ đến mức không thêm lo lắng cho tâm tình của ta mà chỉ biết hoàn thành mục đích cùng tâm nguyện của riêng bản thân người!”

“Thực xin lỗi... thực xin lỗi, Huyền...” Vi Cảnh Sính nhìn không được đi đến bên Huyền, cầm thật chặt tay Huyền “Ta đã nghĩ... vào thời đó, thì chỉ có một cách thành thân với Hồng nhi mới có thể quang minh chính đại ở cùng người...”

Ánh mắt Huyền nhìn về phía xa xa, mặc cho Vi Cảnh Sính đem hân ôm vào lòng, cũng không thêm để ý đến vết thương có vì hành động này mà vỡ ra hay không.

“... Có lẽ, ta và người không ai sai cả, sai là sai ở chỗ chúng ta không nên gặp nhau trong thời gian đó, trong hoàn cảnh đó...”

“... Huyền, chúng ta có thể cho nhau một cơ hội để cùng nhau không?” Vi Cảnh Sính nâng lên gương mặt của Huyền, thật cẩn trọng đưa ra lời đề nghị cũng như nguyện vọng sâu trong nội tâm hân.

“Ta nói rồi, ta tin tưởng khi đã chuyển kiếp ta có thể cùng người khác tìm một hạnh phúc mới”

Huyền chăm chú nhìn Vi Cảnh Sính, Vi Cảnh Sính chăm chú nhìn vào cặp mắt thâm thúy sâu thẳm như đáy biển của, trong giây lát lướt qua hi vọng.

“Ta biết, chúng ta hiện là hai người vừa trọng sinh, cho nên chúng ta hãy thử tìm kiếm hạnh phúc mới ngay bây giờ đi”

Dứt lời, Huyền rốt cuộc vẫn là lần đầu đối diện với ánh mắt ôn nhu của Vi Cảnh Sính, đôi mắt màu xanh biếc phẳng phát băng thiên tuyết địa của Vi Cảnh Sính chặt chẽ dẫn dụ ánh mắt của Huyền.

Thấy người yêu không nói gì cũng coi như ngầm đồng ý, Vi Cảnh Sính rốt cục cũng có thể một lần nữa hôn lên đôi môi đó, đem tất cả nhớ nhung của chính mình từ đầu đến cuối nhấn vào nụ hôn cho người yêu mình biết.....

“Làm sao vậy? Người không phải là lén trà trộn vào bệnh viện ư?” Huyền lơ đãng chạm vào thắt lưng Vi Cảnh Sính, đột nhiên phát hiện trên thắt lưng của Vi Cảnh Sính có cuốn lớp băng gạc thật dày, điều này làm hắn lắp bắp kinh hãi.

“Không sao, chẳng qua là một chút việc ngoài ý muốn thôi” Nếu không phải Huyền vô tình phát hiện, chắc Vi Cảnh Sính sẽ vì việc này mà mừng rỡ như điên, rồi Vi Cảnh Sính sẽ không để tâm đến vết thương mà để nó lại nứt ra. Vi Cảnh Sính không thèm để ý, đối với vết thương chỉ liếc mắt nhìn một cái, rồi lại thật cẩn thận ôm lấy cả vai Huyền, thật cẩn thận chăm sóc miệng vết thương đau lòng nói: “Người bị thương nặng như vậy, chắc hẳn là vẫn còn rất đau nhỉ”

“Không sao” Huyền nhẹ nhàng nở nụ cười “Nếu không làm gì nặng hay đi lại nhiều, thì cũng không đau mấy”

“Phải thật cẩn thận tinh dưỡng vết thương, để mau chóng khoẻ lại biết không” Vi Cảnh Sính ở trên môi người yêu khẽ thơm một cái.

“Người cũng vậy” Huyền đưa tay đặt trên mái tóc đen của Vi Cảnh Sính, cố ý để mấy sợi tóc của Vi Cảnh Sính chạm vào đầu ngón tay của chính mình.

“Tuy người nói đây chỉ là vết thương nhỏ, nhưng cũng không thể không chú ý”

“Được, ta sẽ chú ý”

Đối với Huyền, Vi Cảnh Sính vô cùng trân quý cùng quan tâm, Vi Cảnh Sính hưởng thụ độ ấm từ cơ thể Huyền truyền đến, giờ phút này đây hắn thấy bản thân mình là người hạnh phúc nhất trên thế gian này.

“Nhưng ta mỗi ngày vẫn sẽ đến đây để thăm người, nói cách khác, ta phải giám sát việc tinh dưỡng của người”

“Được, nhưng thời gian sẽ không dài được như hôm nay” Huyền mỉm cười nhìn vào đồng hồ báo thức trên đầu giường “Đã bảy giờ rồi, người thật sự không muốn trở về sao, không sợ nữ y tá của người bắt được à?”

“A! Nguy rồi!” Vi Cảnh Sính thở nhẹ ra “Thời gian sao lại nhanh như vậy?”

Huyền buồn cười nhìn người yêu đang luống cuống tay chân.

“Đáng hận, thật không muốn trở về chút nào” Vi Cảnh Sính vì việc này mà trở nên bất mãn cùng bức tức, nhưng tay thì vẫn ngoan ngoãn buông Huyền, từ trên giường đứng lên, lại ôn nhu hôn một nụ hôn thật ngọt ngào.

“Chiều ta có thể đến thăm người”

Huyền không nói gì, nhưng khoé miệng hơi cong lên, điều này đã cho Vi Cảnh Sính một câu trả lời.

Vi Cảnh Sính rời đi phòng bệnh của Huyền, trở về phòng bệnh của chính mình, mới bước vào cửa, vị nữ y tá nghiêm khắc đã đứng trước giường chờ hắt.

“Ta..... thật có lỗi, ta về trễ!” Thanh âm Vi Cảnh Sính tuy là mang theo cảm giác có lỗi cùng áy náy, nhưng sự vui sướng cùng kích động lại chiếm nhiều hơn.

“Thành công rồi sao?” Thấy Vi Cảnh Sính cao hứng như vậy, nàng vốn thông minh liền đoán ra được nguyên nhân bên trong.

“Đúng vậy! Ha ha” Vi Cảnh Sính mặt mày hớn hở nằm xuống giường bệnh, tự động vươn tay để nữ y tá tùy tiện đo huyết áp “Ta cảm thấy chẳng có chuyện gì hạnh phúc bằng chuyện ngày hôm nay”

“Chúc mừng người” Nữ y tá bị tâm tình tốt của Vi Cảnh Sính làm nàng vui theo, trên mặt lộ vẻ tươi cười không che dấu “Người thật đúng là toàn tâm toàn ý vì người mình yêu nha”

“Đúng vậy!” Vi Cảnh Sính vẽ mặt hạnh phúc “Ta chờ ngày này đã lâu thật lâu rồi, cuối cùng hôm nay cũng được như nguyện ý rồi”

“Chắc vì hôm nay người vui, nên thân thể cũng đặc biệt tốt” Nữ y tá khoái trá nhìn bảng đo huyết áp, nói cho hắt tin tốt “Với tốc độ này người có thể bình phục rất nhanh”

“Thật tốt quá” Vi Cảnh Sính không thể kìm lòng lộ ra nụ cười sung sướng.

“Nhưng, nếu sáng sớm người lại dám lén la lén lút chạy đến phòng người yêu, đừng trách ta nha!” Nữ y tá nửa đùa nửa dọa “Cho nên, tuy là ta hiểu tâm tình sung sướng của người, nhưng người phải chăm sóc cơ

thể người, để nó bình phục thật tốt, cũng coi như là vì người yêu của người vậy”

“Ừm” Vi Cảnh Sính vui vẻ hồi đáp.

9. Chương 9

Edit: Nagi Maria

Thăng đến chiều, Hàn Luân mới đến phòng bệnh để thăm Huyền, khoảng giữa Ngọ (12:00 trưa – 14:00), Huyền cảm thấy có chút không đúng, Huyền loáng thoáng nhìn thấy vải băng trên tay Hàn Luân, đến khi nhìn rõ, hắn liền hiểu phán đoán của mình đã đúng.

“Lan sao rồi?” Huyền ngẩng đầu nhìn trên miếng băng chảy ra chút vết máu.

“Hắn yêu cần ta bắn hắn” Hàn Luân mệt mỏi ngồi xuống ghế bên cạnh giường, lần đầu tiên trên gương mặt cương nghị hiện ra vẻ bất đắc dĩ nặng nề “Ý niệm muốn chết trong đầu hắn mạnh đến mức khiến ta lần đầu tiên trong đời cảm thấy sợ hãi đến vậy”

“Hắn hi vọng được chết trong tay người, nên mới đợi đến ngày hôm nay” Huyền nói ra chuyện mà trong lòng Hàn Luân vốn đã rất rõ ràng “Nhưng, ta nghĩ người sẽ không thành toàn cho hắn”

Hàn Luân im lặng gật gật đầu “Mặc kệ là lý do gì chẳng nữa, ta cũng không hi vọng Lan biến mất khỏi thế gian này. Tuy là lúc thấy hắn nổ súng về phía người, quả thật lúc đó ta rất muốn giết chết hắn, nhưng khi dần tỉnh táo lại, ta cảm thấy may mắn vì mình đã không làm điều đó”

“Người có nghĩ đến tội cùng là vì nguyên nhân người lại không giết hắn?” Huyền nhẹ nhàng giương mi, một dự cảm tốt nảy lên trong đầu hắn... nói không chừng, hết thảy mọi chuyện đều có thể trở nên viên mãn... (ý anh Huyền là Luân ca cũng yêu Lan, để ảnh về bên Sính ca)

“Có lẽ vì Lan đan theo ta một quãng thời gian rất dài, nên đối với hắn trong lòng ta cũng có một chút tình cảm, dù nhiều hay ít ta cũng bị rung động” Khuỷu tay không bị thương của Hàn Luân vô thức đặt lên tay vịn của ghế dựa, các ngón tay ở chóp mũi bên phải khẽ ma sát qua lại.

“Ít nhất, người đối với hắn vẫn là có cảm tình” Huyền cười cười, đưa ra một kết luận.

“Có lẽ vậy, nhưng tình cảm này so với tình yêu thì còn xa lắm”

“Về sau người tính thế nào? Lấy cảm xúc của Lan mà nói, dù người không muốn giết hắn thì hắn vẫn sẽ tìm cách để chính hắn biến mất khỏi thế gian này”

“Ta biết” Hàn Luân thở dài một cách cứng ngắc “Tuy là tạm thời có thể khiến hân hôn mê, nhưng cũng có ngày hân tỉnh lại, nên ta phải mau chóng nghĩ ra biện pháp gì đó mới được”

“Có vẻ không dễ dàng như vậy” Huyền hơi nghiêng đầu, ngón tay thon dài chậm rãi trượt trên những sợi tóc “Tình cảm của hân đối với ngươi sâu đậm nhường nào, chắc ngươi hiểu rõ”

“Cho nên ta mới phải lo việc này cho thật tốt mới được” Hàn Luân có vẻ hơi khó chịu, khẽ co ngón tay lại “Cứ như đã rất lâu rồi chưa gặp được chuyện nào khó giải quyết như chuyện này”

“Chuyện tình cảm từ trước đến nay phức tạp hơn nhiều so với ta tưởng tượng” Huyền thần nhiên nói ra nhận thức của chính mình “Hơn nữa khi gặp nó rồi, chỉ có đương sự mới có thể giải quyết thôi, còn người bên ngoài dù muốn hỗ trợ cũng rất khó để giúp”

“Ta biết” Hàn Luân từ trên ghế đứng lên, đi đến bên người Huyền, nhẹ nhàng ôm lấy hân, hơn nữa còn hôn mái tóc đen của Huyền “Nhưng ta muốn ngươi tìm biện pháp giúp ta”

“Đối với mấy chuyện tình cảm này cũng không phải sở trường của ta”

Vì Huyền cùng Vi Cảnh Sính đang có quan hệ, nên đối với động tác thân mật của Hàn Luân, Huyền có chút bài xích (gạt bỏ, loại trừ ~), nhưng trên lập trường thì Huyền cũng không có cự tuyệt cái ôm của Hàn Luân.

“Ý ta không phải như vậy” Hàn Luân lại tiến thêm một bước, trên trán nhẹ nhàng hôn một chút “Ta chỉ hi vọng vào những lúc ta gặp khó khăn, năng lực của ngươi vẫn có thể phát huy tốt để giúp ta”

“Được rồi” Huyền rất tự nhiên rời khỏi ngực của Hàn Luân, bình tĩnh đáp.

Cốc cốc cốc... Nữ y tá mỉm cười nhẹ nhàng bước vào, thông dong đi đến bên giường “Thực xin lỗi, đã đến giờ khám bệnh rồi”

Hàn Luân từ trên giường đứng lên, ôn nhu chăm chú nhìn Huyền nói: “Thật có lỗi, ta hôm nay đến trễ, ngày mai ta sẽ đến sớm hơn một chút để thăm ngươi”

“Ta không có gì đáng ngại cả” Huyền hoàn mỹ cong lên khoé miệng, thần nhiên cười cười “Trước hết ngươi hãy chuyên tâm giải quyết những chuyện của ngươi đã”

“Ừ” Bởi vì có người ở đây, Hàn Luân không tiện cùng Huyền làm những động tác thân mật, nên chỉ gật gật đầu rồi rời khỏi phòng bệnh.

Buổi tối, Vi Cảnh Sính quả nhiên là đến, mang theo thức ăn một lần nữa bộ dạng lén la lén lút đi vào phòng bệnh.

“Nếu cứ thường xuyên đến phòng bệnh của ta như vậy, sớm muộn gì người cũng sẽ bị nữ y tá bắt được đấy” Sau một nụ hôn thật dài, Huyền dựa vào ngực Vi Cảnh Sính khẽ cười nhạo.

“Đã bắt được rồi nha!” Vi Cảnh Sính giả vờ thở dài, nhưng ngay lập tức nhin không được mà cười rộ lên.

“Nhưng, ta không có bị phạt”

“?” Trong đồng tử đôi mắt màu cây tử đàn thoảng qua vẻ nghi hoặc “Người đã làm gì sao?”

Vi Cảnh Sính ở trên môi người yêu hôn một cái “Vì khi ta mới nhập viện, không thể xuống giường đi lại được, nên ta nhờ nữ y tá đó mỗi ngày đến đây hỏi thăm một chút về người, rồi cô ấy báo lại cho ta. Nên rất nhanh sau đó, cô ấy liền đoán được cảm tình của ta với người”

Vi Cảnh Sính thẳng thắn nói một lèo sự tình làm Huyền không có cơ hội phản bác, đối mặt với người yêu si tình như vậy, nói không có cảm động là lừa mình dối người. Giờ này phút này, Huyền với chỉ số thông minh cực cao cũng không biết phản bác lại lời nói của Cảnh Sính như thế nào, nhưng cảm giác yêu đương thì đã choáng ngợp cả cơ thể rồi.

“Huyền, người chẳng lẽ không thích người khác biết quan hệ của chúng ta?” Vi Cảnh Sính nhìn vào đôi mắt có chút do dự của Huyền, vẻ mặt lo lắng không từ gì có thể miêu tả được.

“Cũng không hẳn là thế, nhưng cũng không quen” Huyền cong khoé miệng, chăm chú nhìn khuôn mặt Vi Cảnh Sính. “Tuy xã hội hiện đại đối với tình cảm nam nam có vẻ khoan dung, nhưng nó cũng không phải phổ biến, nên giữ bí mật một chút là được”

“Nhưng ta lại mong tất cả mọi người trên thế giới này đều biết được chúng ta là một cặp nha!” Vi Cảnh Sính giống như một bà mẹ vĩ đại ôm thật chặt con mình trong lòng, đồng thời lợi dụng hôn trộm một cái.

“Người đúng là... bất trị” Huyền mặc cho hắn hôn đủ, nhưng mà xem ra hiện giờ Vi Cảnh Sính không có ý ngừng lại...

“Huyền” Hắn bỗng nhiên dừng lại, dùng ánh mắt chân thật nhìn Huyền “Ta đột nhiên nhớ ra một chuyện, đến giờ người chưa từng gọi tên ta nha”

“Vì sai lại nghĩ đến chuyện này” Huyền để lộ ra góc mặt tuyệt đẹp.

“Vì ta muốn nghe a” Nói xong, Vi Cảnh Sính hôn lên đôi mắt xinh đẹp của Huyền.

“Vậy được rồi... Vi Cảnh Sính” Huyền giả bộ không biết ý tứ của hắn.

“Đừng gọi họ, chỉ gọi tên thôi”

“... Cảnh Sính”

Ngay lúc ước mơ được người yêu dùng thanh âm ôn nhu kêu tên mình thành sự thật, Vi Cảnh Sính cảm động đến rơi nước mắt, Huyền thương tiếc vuốt ve mái tóc đen nhánh được cắt ngắn của Hấn, chủ động hôn lên môi hấn.

(Hun nhiều quá, H luôn cho rồi ==)

Sau bao nhiêu năm tháng chờ đợi lẫn nhau, hai linh hồn yêu nhau cuối cùng cũng đã được ở cùng một chỗ.

Giờ này khắc này, trong lòng hai người sớm đã hạnh phúc đến mức không thể dùng ngôn từ dù để diễn tả được.

“Nếu ta còn không ăn bữa tối, những món mỹ vị này sẽ biến thành những hòn đá vô vị mất” Nụ hôn nồng nhiệt cuối cùng cũng đến thời điểm phải dừng lại, Huyền thư thái cười rộ lên, rồi nhắc nhở Vi Cảnh Sính về bữa tối bị cả hai người bỏ rơi sang một bên.

“Ta cũng quên mất” Vi Cảnh Sính cũng cười, hấn mang bữa tối chỉ còn một chút độ ấm đặt trước mặt hai người “Mặc dù chưa thể thành đá được, nhưng cũng sắp rồi”

“Vậy thì phải lo ăn thôi” Huyền nói xong, cả hai nhìn nhau cười.

Tuy đồ ăn đã nguội lạnh, nhưng tâm hai người hiện lại ấm áp vô cùng, cho nên dù là món khó nuốt đi nữa thì ở trong trạng thái mật ngọt của cả hai người thì cái gì cũng thành mỹ vị hết.

“Huyền, muốn nếm thử món này không?” Vi Cảnh Sính dùng chiếc đũa tách vỏ của một con tôm ra, cẩn thận đưa đến miệng Huyền “Thấy hương vị thế nào?”

“Không tệ” Huyền tinh tế nhắm nháp trong chốc lát, rồi thản nhiên lộ ra vẻ tươi cười.

“Còn món này?” Vi Cảnh Sính gấp một đoá súp lơ màu xanh biếc cẩn thận gấp vào miệng Huyền.

“Cũng tốt lắm” Huyền tựa đầu vào gối, thích thú hưởng thụ phục vụ chu đáo tận tình từ người yêu.

“A, ta no rồi”

“Sao lại không ăn nhiều một chút” Vi Cảnh Sính hôn hấn một lát, sẵn sóc hỏi han.

“Nếu ăn nữa thì ta sẽ biến thành ông già Noel mất” (mập ý ^^) Huyền cười cười, yếu ớt lắc đầu “Nhưng bản thân ngươi cứ lo ụy ta, chẳng ăn được mấy”

“Giờ ta ăn cũng chưa muộn mà” Vi Cảnh Sính một bên vừa lòng nhìn biểu tình thoải mái của người yêu, một bên bắt đầu dùng cơm.

“Cảnh Sính, ngươi đến Seattle, cô bé kia có biết không?” Huyền trong lúc đó vô ý nhớ tới một hình bóng quen thuộc.

“Biết chứ” Vi Cảnh Sính gật gật đầu “Kỳ thật vào hôm xảy ra sự cố ở sân bay, nàng ta đã phát hiện trong lòng ta thực thất là yêu người nào, nhưng nàng ta nói không có sự tha thứ của nàng ta thì không được rời khỏi nàng ấy. Nhưng khi biết ta muốn đến Seattle tìm ngươi, nàng lại không chút do dự mà thả ta đi, còn cổ vũ cho ta phải thành công nữa”

Huyền chỉ yên lặng không nói gì, một lát sau mới cúi đầu cảm thán nói: “Hoá ra đời thứ hai phải chịu hy sinh không chỉ có ta, mà còn có... nghĩa nữ của ta. Cả đời này tuy ngươi đã phạm phải một sai lầm, nhưng cũng coi như đã bù đắp cho nàng ấy”

“Vi Cảnh Sính buông đôi đũa trên tay, ôn nhu đem Huyền ôm vào lòng “Ta biết việc mà ta đã gây nên không đáng nhận được sự tha thứ, nhưng các ngươi mỗi người ai cũng đều tha thứ cho ta, mà ta chỉ có thể đền đáp cho hai người bằng cách sống hạnh phúc suốt cả đời. Huyền, đáp ứng ta, ngươi đừng rời bỏ ta lần nữa, được không?”

Đôi mắt Huyền tràn đầy thâm tình giống người yêu, hấn lại một lần nữa chủ động hôn Vi Cảnh Sính, dùng hành động để ngầm đồng ý hứa hẹn của cả hai...

...Trong không khí hạnh phúc tràn đầy, đem tâm của hai người gặt gao vây tại một chỗ, cùng nhau...

Thời gian ngọt ngào hạnh phúc luôn đặc biệt trôi qua nhanh. Bất tri bất giác, vết thương của Vi Cảnh Sính cũng đã sớm khỏi, mà vết thương ở sát tim của Huyền cũng đã hồi phục được. Hơn nữa, tình cảm của cả hai người đều đã tiến triển đến mức chặt chẽ không thể chia lìa, cho nên mấy ngày nay sinh hoạt bình thường của Vi Cảnh Sính cứ như ở trên thiên đường vậy.

Giữa trưa hôm nay, đã qua giờ ăn trưa, đây lần thứ N Vi Cảnh Sính liền quang minh chính đại chuồn êm được đến phòng bệnh của người yêu, mà Huyền cũng giống Vi Cảnh Sính, ngồi bên cửa sổ âm áp đọc sách chờ ái nhên đến.

Vi Cảnh Sính đi đến bên người yêu, Vi Cảnh Sính lòng tràn đầy hạnh phúc cùng Huyền trao nhau một nụ hôn nóng bỏng.

“Hôm nay thấy thế nào? Miệng vết thương còn đau không?”

“Mỗi ngày đều hỏi ta câu này, người thật sự không có gì khác để nói sao, thế nào cũng thấy chỉ số IQ là không chứ chẳng phải thiên tài gì” Tuy ngoài miệng thì nói thế, nhưng trong lòng Huyền lại tràn ngập hạnh phúc vì được người quan tâm chăm sóc.

“Những lời này nghe quen quá, chẳng phải người cũng chỉ trả lời ta như vậy thôi à” Huyền vươn tay, vuốt ve băng gạc đang mỏng đi mỗi ngày ở bên hông Vi Cảnh Sính “Khi nào thì hoàn toàn bình phục?”

“Cỡ ba, bốn ngày nữa” Vi Cảnh Sính không thêm để ý liếc qua vết thương của mình, rồi sau đó thật cẩn thận vuốt ve vết thương bên ngực trái của Huyền “Còn người? Khi nào thì khỏi?”

“Không lâu nữa đâu, nhiều nhất là hai tuần”

Huyền nhắm mắt lại, thoải mái tựa vào vai Vi Cảnh Sính, hưởng thụ ánh dương ấm áp từ cửa sổ đi vào.

“Huyền, sau khi xuất viện chúng ta cùng nhau đi du lịch đi, đi xong chúng ta sẽ ở bên nhau mãi mãi được không?”

“Huyền lặng yên một lát, mở to mắt, hơi hơi lắc đầu “Tạm thời không được, ta và Hàn Luân vẫn còn chuyện quan trọng để giải quyết”

“Chuyện này có liên quan đến hạnh phúc của chúng ta không?”

“Có lẽ...” ngón tay thon dài của Huyền lơ đãng dừng lại vuốt ve mái tóc cắt ngắn của Vi Cảnh Sính, mấy ngày qua, động tác này đã thành thói quen của hắn.

“Vậy người hãy đáp ứng ta một chuyện” Vi Cảnh Sính ánh mắt vô cùng chân thành “Dù có chuyện gì xảy ra, người nhất định phải phải bình an trở lại bên cạnh ta”

Huyền không nói gì, chỉ chăm chú nhìn Vi Cảnh Sính lâu thật lâu, gương mặt trong vắt của Huyền thân nhiên nở nụ cười.

Nhìn nụ cười tuyệt mỹ của người yêu, chẳng biết tại sao nhưng trong lòng Vi Cảnh Sính lại dâng lên một cảm giác bất an, Vi Cảnh Sính không tìm được lòng mà hôn một nụ hôn thật sâu lên môi Huyền, tựa như muốn xác nhận sự tồn tại của người trong lòng.

“Cảnh Sính” Miệng lưỡi triền miên được một lúc, Huyền chậm rãi bên tai hắn nói “Về sau không cần gọi ta là Huyền, đó chỉ là tên giả dùng trong việc ám sát. Tên thật của ta là... Kì”

“Tên thật đặc biệt... Kì...” Vi Cảnh Sính cân nhắc một lúc, rồi bên tai Huyền nỉ non cái tên vừa lạ lẫm vừa quen thuộc.

“Khi cha mẹ Hàn Luân phát hiện ra ta, ta được gói trong một chiếc chăn bằng lụa, trên mặt có viết chữ này” Huyền tự thuật “Bọn họ hảo tâm nhận nuôi ta, đem ta đối đãi như con ruột, Hàn Luân có cái gì thì ta cũng có cái đó, chính vì vậy, ta mới không bị chết yếu ở nơi băng thiên tuyết địa ngoài đường, ta mới có thể sống cuộc sống bình thường giống như những đứa trẻ khác, bình an mà lớn lên, nhận được những giáo dục tốt nhất.

Nhưng con người thiện lương như họ vì một lần ngoài ý muốn mà bị cuốn vào tranh cãi trong giới xã hội đen, rồi chết thảm dưới vỏ kịch bị tai nạn xe được giả rất tỉ mỉ. Vì để thay họ báo thù, ta lúc đó 16 tuổi cùng Hàn Luân 21 tuổi quyết định nghỉ học, cùng sang Mỹ học tập, bồi dưỡng một tổ chức sát thủ chuyên nghiệp. Hai năm sau khi bọn ta báo thù thành công, cứ như vậy mà đi trên con đường sát thủ.

Vì ta cùng Hàn Luân từ nhỏ đã cùng nhau lớn lên, nên tình cảm của cả hai cũng chỉ là anh em bình thường, nhưng Hàn Luân đối với loại tình cảm này lại tưởng lầm thành tình yêu. Một tháng cùng nhau ở Seattle, ta vì trốn tránh tình cảm của người, nên bèn cùng Hàn Luân ước định, chỉ cần bọn ta quyết định buông tay không làm sát thủ nữa, thì sẽ giao lại Luân Toàn cho người đáng tin cậy, rồi từ nay về sau không còn liên quan gì đến sự vụ của Luân Toàn nữa.

Nhưng ước định này... thân là người lãnh đạo tiếp theo của Luân Toàn nhưng Lan lại yêu Hàn Luân sâu nặng, cùng với việc người đến đây đã làm ước định bị rối loạn, cục diện về sau biến đổi như thế nào ta thực sự không biết”

“Cho nên dù người ở nơi nào ta cũng phải luôn lo lắng có thể hay không lại mất đi người” Vi Cảnh Sính tựa đầu chôn vào ngực Huyền, xuyên qua tấm băng gạc thật dày truyền đến thanh âm vô cùng ử rử cùng trầm lắng.

“Sự tình còn chưa có bi quan đến mức này” Huyền nhẹ nhàng hôn vào tóc người yêu “Hơn nữa bây giờ ta đâu còn cơ hội để đi tìm hạnh phúc mới nữa đâu a”

“Là sao?” Vi Cảnh Sính nghe vậy ngẩng đầu, yên lặng nhìn Huyền.

“Tình cảm của Hàn Luân với Lan thực chất cũng không hề bình thường” môi Huyền giơ lên một độ cong hoàn mỹ “Vì chưa từng một người nào có thể sống sót khi dám bắn súng về phía ta, nhưng khiến Hàn Luân phải do dự, thì chỉ mình Lan”

“Ý người có phải là tình cảm của Hàn Luân với Lan đã vượt qua cả người?”

“Không, nếu ta bởi vì phát súng của Lan mà chết thì Hàn Luân tuyệt sẽ không để Lan sống. Nhưng ngay lúc viên đạn từ tay Lan được bắn ra, Hàn Luân liền nhìn ra ý đồ chân chính của Lan không phải là đẩy ta vào chỗ chết, vì Hàn Luân biết Lan bắn súng rất giỏi, chưa bao giờ bắn trượt, nên mục đích thực sự của Lan là muốn chọc giận Hàn Luân, sử dụng cái cớ đó để được chết trong tay người mình yêu”

“Nói cho ta biết, tại sao lúc đó người không né?” Thực ra Vi Cảnh Sính sớm đã phát giác việc Huyền bị thương có chút kỳ quái, nhưng hắn vẫn đem chuyện này giấu ở trong lòng không hỏi thẳng Huyền “Theo kỹ năng của người, có thể tránh được đạn, trừ phi người cố ý muốn cho viên đạn bắn trúng”

Huyền lúc đầu hơn ngăn ra, tiện đà liền cười nụ cười nhạt “Không thể ngờ được người cư nhiên lại sắc bén như vậy... Lúc đó trong đầu ta thoáng nghĩ không bằng cứ như vậy mà chết quách đi cho xong, cũng chỉ thiếu một chút nữa là ta đã điều chỉnh cơ thể để viên đạn nhắm thẳng vào tim mình. Chỉ là, trong một khắc đó, ta lại nghĩ... nếu cứ như vậy mà chết đi, vận mệnh của ta sẽ lại như kiếp trước, chẳng có gì thay đổi. Hơn nữa Lan cũng vì kết quả mà hấn không lường trước được này mà phải đem nỗi hối hận mà chết đi. Về phần Hàn Luân, không cần nói cũng biết hấn bị đả kích nhiều đến nhường nào. Nên tuy ta không kịp tránh viên đạn, nhưng cũng tránh được bộ vị quan trọng mang đến vết thương trí mạng”

Nghe Huyền kể chuyện với giọng như có như không, rất đổi nhẹ nhàng. Vì Cảnh Sính chính mình không khỏi sợ hãi, vừa nghĩ đến sinh tử của Huyền chỉ cần sai một chút là nguy hiểm, hấn liền nhin không được mà toàn thân run rẩy.

Gắt gao ôm lấy Huyền, giọng Vi Cảnh Sính có hơi hơi nghẹn ngào “Người biết không? Nếu người chết ta sống căn bản cũng không còn ý nghĩa gì. Dù bị chia lìa với người một khoảng thời gian rất ngắn, ta đã thấy mình như cái xác không hồn rồi. Cho nên ta căn bản không dám tưởng tượng, nếu một lần nữa người vĩnh viễn rời xa ta, ta sẽ biến thành cái bộ dáng gì nữa”

Một tay Huyền chậm rãi vuốt ve cánh tay đang ôm mình của Vi Cảnh Sính, tay còn lại nhẹ nhàng khoác lên hông hấn, khoảng cách của hai người trong lúc này gần gũi đến mức có thể nghe thấy nhịp tim của nhau.

“Nghe thấy chưa? Đó là nhịp tim, đây là chứng minh ta vẫn còn sống” Dừng một lát, Huyền ôn nhu nói “Ta đồng ý với người, sau này dù phát sinh chuyện gì cũng sẽ cố mà sống sót, người cũng phải vậy đấy!”

“Người sống mới cho ta dũng khí để sống tiếp”

“... Ta hiểu” Một bên trả lời, Huyền một bên chậm rãi hôn sâu xuống môi Vi Cảnh Sính, hơi thở hai người dần dần dung hợp với nhau, cuối cùng trở thành một thể. Ánh dương xuyên qua cửa sổ, nhẹ nhàng chiếu vào trên người bọn họ, nhuộm thành một bức tranh tuyệt đẹp.

||Hết chương 9||

10. Chương 10

Edit: Nagi Maria

Buổi chiều, cứ đến giờ là Hàn Luân lại đến thăm Huyền, vì những chuyện rắc rối của hấn ít nhiều cũng đã được giải quyết, nên vừa vào cửa, hấn liền phát hiện trong phòng bệnh Huyền mấy ngày nay có chút dị thường bị hấn vô tình xem nhẹ.

“Chuyện của Lan đã xử lý êm đẹp cả chưa?” Nghe tiếng bước chân Huyền đã đoán được người đến, một bên ngồi xếp đống sách trên đầu giường, một bên hỏi.

“Tuy không thể xóa bỏ ý niệm tự sát trong đầu hấn” Hàn Luân ngồi xuống trước mặt Huyền “Nhưng, ít nhất hấn đã chịu nhìn thẳng vào ta, chịu nghe ta nói”

“Đó là chuyện tốt” Huyền thản nhiên cười cười “Có lẽ qua một thời gian ngắn nữa thì ý niệm này sẽ không còn trong đầu hấn nữa”

“Huyền, mấy ngày nay ở đây xảy ra chuyện gì à?” Nhìn thấy nụ cười vô cùng đẹp chưa bao giờ có trước đây của Huyền, Hàn Luân cảm thấy lo lắng, Hàn Luân có dự cảm chuyện mà hấn lo lắng nhất đã xảy ra “Người... dường như thay đổi rất nhiều”

“Người là đang nói đến chuyện gì?” Đối mặt với câu hỏi của Hàn Luân, Huyền đã biết không thể che giấu được.

“Người đã gặp hấn” Ngữ khí Hàn Luân nhất thời trở nên cứng rắn, đưa ra một khẳng định.

Huyền nao nao, nhưng lập tức hiểu được Hàn Luân sớm đã biết mọi chuyện “Từ khi nào người biết việc này?”

“Sau vài ngày người bị thương, ta liền phát hiện người có chút thay đổi” Trong mắt Hàn Luân bùng lên hai ngọn lửa “Sở dĩ ta không có muốn chia rẽ hai người, nhưng chúng ta vẫn còn ước định cùng nhau du hành thế giới, cứ tưởng sau khi người rời đi hấn, tình cảm của cả hai liền trở thành mây khói, nhưng ta lại không ngờ, tên đó cứ nhiên dăm đuối theo người đến Seattle, lại lợi dụng lúc ta bận việc... Mặt khác còn lừa đi cả tâm của người”

“Bất luận là kẻ nào, ta cũng không cho phép dùng giọng nói khinh miệt đó để nói về tình cảm của ta cùng Cảnh Sinh, dù kẻ đó là người” Nghe xong lời nói phẫn nộ của Hàn Luân, biểu tình ôn hoà của Huyền lập tức khôi phục lại gương mặt băng đã lãnh đạm như thường.

“Nếu không phải lừa thì là gì? Cái loại hành vi lén la lén lút của hấn gọi là gì?” Hàn Luân khề hừ một tiếng, giọng nói lạnh đến mức có thể đông chết người “Không thể ngờ được người lại bị loại người này lừa đi tình cảm của mình”

“Ngay cả vậy, đó cũng là chuyện của ta và hấn, tuy người là huynh đệ của ta, ta cũng không nhất thiết phải đem chuyện riêng của mình báo lại cho người” Huyền dùng ngữ khí thản nhiên, giọng nói thì không chút cảm tình đáp lại khiến Hàn Luân cả người đóng băng.

“Đây là lần đầu tiên người nói với ta những lời vô tình như vậy, chỉ vì một loại nam nhân như hấn!” Khuôn mặt Hàn Luân bởi vì phẫn nộ mà trở nên méo mó “Người biết rõ tình cảm của ta đối với người như thế nào, vậy mà người có thể thản nhiên nói chuyện này với ta chẳng có vấn đề gì ư. Xem ra lòng của người đã hoàn toàn bị tên nam nhân kia trộm đi rồi! Nếu sớm biết chuyện này, lúc phát hiện hấn đuối theo người đến Seattle, ta đã không thủ hạ lưu tình, đâm thủng luôn tim của hấn cho rồi, khiến hấn phải mất mạng ngay lúc đó sẽ tốt hơn.”

“Vết thương bên hông trái của hắc quả nhiên là do dao” Huyền cuối cùng cũng xác định được phán đoán của chính mình.

“Đúng, là do ta động thủ” Hàn Luân nhần tâm cười “Nếu giờ ngươi không cắt đứt với hắc, sớm hay muộn ta cũng sẽ lấy cái mạng của hắc, thậm chí còn khiến hắc sống không bằng chết. Ngươi biết khi làm công việc của một sát thủ, ta tàn nhẫn đến mức nào mà”

“Ta biết... ta sẽ đáp ứng yêu cầu của ngươi, nhưng đổi lại ngươi không được làm tổn thương hắc” Giờ phút này Huyền im lặng nhìn Hàn Luân giống như tử thần, chưa bao giờ Huyền phải cảm môi đến đỏ ngầu, gần từng tiếng mà nói giống như vậy.

“Được” Huyền không do dự mà trả lời. Nhưng điều này lại khiến Hàn Luân càng thêm phần nộ, cơ hồ còn nghiêng răng nghiêng lợi, hắc hướng người yêu đưa ra một điều kiện vô cùng tàn nhẫn “Vay từ nay về sau ngươi chính là người của ta, dù ta đối với ngươi thế nào, ngươi cũng chỉ được nhận mà không được phản kháng, hơn nữa ngươi vĩnh viễn không được rời xa ta”

“Nếu như vậy có thể đổi lấy an toàn cho hắc, ta cái gì cũng chấp nhận” Gương mặt Huyền bình tĩnh nhưng lại hiện lên nỗi bi thương tột cùng, hạnh phúc của họ chỉ kéo dài được một thời gian ngắn, ngắn đến mức không thể hiểu được hạnh phúc là cái gì đã phải chia lìa nhau.

“Vay ước định bắt đầu từ giờ phút này” Hàn Luân không chút lưu tình tuyên bố thời điểm, rồi một phen ôm lấy cơ thể lạnh như băng của Huyền, nhanh chóng rời khỏi bệnh viện, chỉ để lại căn phòng trống rỗng cùng chiếc giường cô độc.

Không thấy Huyền, bóng dáng của Huyền cứ như những cơn gió biển mất không thấy tăm hơi, dù có tìm ở bất cứ chỗ nào cũng không thấy, cứ như chưa từng tồn tại trên thế giới này.

Vi Cảnh Sính mất đi Huyền cứ như bị phát điên, hoàn toàn không để ý vết thương trên người chưa hồi phục, tìm kiếm bóng dáng của người yêu ở khắp nơi, dù là ngày hay là đêm, cũng không thèm chớp mắt, chỉ cần biết được nơi của Huyền, hắc sẽ không ngừng mà tìm kiếm.

Nhưng mà, mặc kệ hắc phí hết tâm như thế nào, Huyền vẫn không xuất hiện.

Trong nháy mắt, mùa đông phủ một màu trắng đã dần dần lặng lẽ chuyển thành mùa xuân ấm áp, đã hai tháng trôi qua. Dù hai tháng này có trải qua những gì Huyền cũng không chút để ý, hắc chỉ như một con búp bê gỗ chỉ dựa theo những chuyện Hàn Luân muốn làm mà làm theo, hắc chỉ hi vọng cuộc sống trôi qua mau một chút.

Đầu xuân, sau giờ ngo, ánh dương màu cam nhạt chiếu sáng khắp mặt đất. Huyền chỉ khoác một kiện áo mỏng, đơn độc đứng nhìn những giọt nước rơi xuống trước song cửa sổ thủy tinh trong suốt, vô ý thức ngắm nhìn vườn hoa đã bắt đầu chớm nụ.

“Huyền, ăn mặc như vậy sẽ bị cảm đấy” Hàn Luân xuất hiện sau lưng hắc, ở trên đôi vai gầy khoác thêm

một chiếc áo khoác nhưng âm áp “Ta nói này, người đầu tiên phải tự chăm sóc mình cho thật tốt đã”

“Ta biết” Huyền dùng giọng nói khiến Hàn Luân không thể nghe ra được cảm xúc gì, mặc áo khoác một cách máy móc, rồi bình thần đem ánh mắt nhìn về ánh dương ngoài vườn hoa.

Hàn Luân nhìn bóng lưng gầy yếu, trong mắt tràn ngập đau thương... Suốt hai tháng, đây là lần duy nhất Huyền chịu nói chuyện với hắn.

Hàn Luân chưa bao giờ cảm thấy chỉ hai chữ đơn giản như thế lại khiến hắn bị đả thương nặng nề, chỉ biết Huyền giờ đây chỉ như một con rối gỗ không hồn, mặc cho hắn sắp đặt, Huyền cũng sẽ không khóc cũng không cười, không có cảm xúc cũng không nói gì cả, chỉ là tuân theo những gì mà hắn mong muốn.

Rốt cuộc hắn cũng được như mong ước, được ôm lấy Huyền, giữ lấy Huyền, nhưng trong lòng lại trống rỗng vô cùng, tuy hắn tự lừa bản thân là đã có được Huyền, nhưng sâu trong thâm tâm hắn hiểu được người hắn ôm trong lòng chỉ là một thể xác không có linh hồn. Hắn khát vọng có được trái tim của Huyền, nhưng thứ đó đã hoàn toàn trao cho tên nam nhân kia rồi.

Hắn phải lưu lại thể xác xinh đẹp này bên cạnh mình cả đời sao? Cứ như vậy mà tiếp tục huỷ diệt người này ư?

Hay là... bắt tên đó trả lại trái tim của Huyền?

... Hắn phải lựa chọn thế nào đây?

Hai tháng qua, Huyền sống chẳng khác gì một con rối bằng gỗ, hắn khát khao được nhìn thấy nụ cười động lòng người của Huyền một lần nữa, hành động mang nhân tính hay vẻ mặt gì đó dù rất nhạt cũng được. Trong trí nhớ của hắn, người như vậy mới là Huyền, mới là đứa nhỏ tên Kì luôn ôn nhu với hắn.

Nếu một lần nữa được nhìn thấy Huyền như vậy, có phải hắn sẽ chịu buông tay, để Huyền trở lại bên cạnh người kia?

Nhưng mà, nếu hắn làm thế thì có phải là tàn nhẫn với chính mình không, một khi để Huyền rời khỏi hắn thì có phải hắn sẽ mãi mãi mất Huyền không?

Nếu đáp án đúng là như vậy, dù bị Huyền oán hận, dù lòng hắn phải chua xót nhìn Huyền ở ngay trước mặt nhưng không bao giờ quay đầu nhìn hắn thì hắn cũng sẽ buông tha Huyền.

Hàn Luân lặng lẽ rời khỏi căn phòng mà đối với Huyền, căn phòng này chính là một nhà giam hoa lệ vĩnh viễn không thể thấy ánh mặt trời, vĩnh viễn bị bao phủ bởi mùa đông giá rét.

“Hắn vẫn vậy?” Lan vô thanh vô tức xuất hiện trong thư phòng Hàn Luân, giọng nói ôn nhu vừa nhẹ vừa

thấp hỏi hần.

Hàn Luân không nói gì chỉ nhẹ gật đầu, đôi mắt sắc bén thường ngày giờ đây lại hiện ra vẻ thất bại cùng tiêu tụy nặng nề, cứ như một ông lão đang rất mệt mỏi với sự đời.

Lan chậm rãi đến bên cạnh Hàn Luân, nhẹ nhàng cầm tay hần “Người nhốt Huyền, không chỉ làm Huyền đau khổ, mà cả ta cũng đau khổ, chính người cũng đau khổ. Một khi đã như vậy, vì sao không buông tha cho Huyền, để hần trở lại bên cạnh người hần yêu?”

“Chỉ là, nếu làm thế ta sẽ vĩnh viễn mất đi Huyền” Hàn Luân cảm nhận được tay Lan đặt trên tay mình “Ta không nghĩ sẽ mất đi hần”

“Người vốn đã mất hần rồi, hiện tại thứ người có chỉ là thể xác của hần...” Lan thản nhiên mà thở dài, trong con người sâu thẳm hiện lên nỗi bi ai “... nếu người nhất định không buông tha hần, vậy thì... ta không thể ở lại bên cạnh người”

“Vì sao?” Hàn Luân bị lời nói bất ngờ này của Lan làm chấn động.

“Người yêu Huyền, nhưng người chỉ có được thân thể của hần, không có được trái tim của hần. Nhưng ta cũng giống người, chỉ được ở bên người nhưng không có được tâm của người. Kỳ thật ta và người đều có cùng một nỗi đau, đều bi ai như nhau” Lan buồn bã cười “Có lẽ, dù là sau này người vẫn muốn giữ lại nỗi bi ai này, nhưng ta thì không làm được”

“Lan...” Hàn Luân cảm thấy rất đau lòng, nhưng vừa mở miệng đã bị Lan ôn nhu bịt miệng lại.

“Giải thoát của ta không phải là cái chết, người không cần phải lo lắng” Lan chăm chú nhìn Hàn Luân, gần từng tiếng mà giải thích “Còn nhớ không? Ta đã hứa với người là không xem thường mạng sống của mình, ta sẽ không nuốt lời. Nhưng ta muốn thử quên người, quên đi tất cả những gì người đã gây ra cho ta, ta muốn đi tìm hạnh phúc mới”

“Người rời bỏ ta? Đi đâu chứ?” Hàn Luân ngắc đầu, một cảm giác mất mát khó hiểu không ngừng lan tràn trong tim Hàn Luân.

“Đúng, ta nghĩ mình sẽ từ bỏ người. Còn về việc đi nơi nào, ta thực cũng không biết” Trong nụ cười của Lan mang theo vẻ bi thương. “Có lẽ lang thang ở nơi nào đó”

“Ở lại bên cạnh ta không được sao?” Giọng Hàn Luân bất tri bất giác lộ vẻ bất an, Lan chăm chú nhìn Hàn Luân một lát, rồi thâm tình hôn lên đôi môi cương nghị của hần.

“Chỉ một cách mới có thể giữ ta ở lại, nhưng ta biết người không thể làm được” Lan lộ ra một nụ cười cô đơn, ung dung rời khỏi cái ôm của Hàn Luân, rồi hướng cửa phòng đi ra ngoài.

“Lan, chỉ có cách đó người mới nguyện ý ở lại bên cạnh ta?” Hàn Luân im lặng nhìn Lan.

“Đúng” Lan quay đầu, tiếng nói mềm nhẹ nhưng lộ ra vẻ kiên quyết “Vì tình yêu của ta chỉ có một”

Hàn Luân không nói gì, chỉ yên lặng nhìn ra ngoài cửa sổ, giống như đang tự hỏi bản thân điều gì đó.

Lan nhìn Hàn Luân một cái, liền lặng lẽ xoay người rời khỏi thư phòng.

Đêm xuống, Hàn Luân đem Huyền tựa hồ như đang ngủ ôm vào trong lòng, hắn chỉ muốn làm ấm Huyền vì trên người Huyền chỉ có một chiếc áo mỏng.

“Huyền, người muốn trở lại bên cạnh hắn?” Hàn Luân vuốt ve mái tóc đen của Huyền, một bên hỏi.

Huyền không nói gì, nhưng Hàn Luân lại cảm nhận được thân thể trong lòng hắn khẽ run lên.

... Điều này, chính là câu trả lời đi.

“Người đã khẳng định, dù là cách hắn ở một nơi rất rất xa, hay qua nhiều năm không gặp hắn, thì người vĩnh viễn cũng không thay lòng?” Hàn Luân tiếp tục hỏi/

Có lẽ Huyền nhạy cảm nhận ra tâm tình của Hàn Luân đã thay đổi, liền mở to hai mắt nhìn Hàn Luân, rồi đem ánh mắt chuyển về phía cửa sổ “Không có cái gì là vĩnh viễn không đổi, ta không dám cam đoan cả đời hắn sẽ yêu ta, nhưng cũng vì bị chia cách nên vô thức ta đã đem hắn khắc sâu vào trong lòng”

“Xem ra hành động của ta không thể tách người khỏi hắn, ngược lại còn khiến người cả đời này phải nhớ đến hắn” Hàn Luân tự giễu cười cười “Vậy chẳng phải mọi việc ta làm đều là vô ích sao?”

Huyền không nói gì, lúc này không khí yên lặng bao phủ lấy cả hai người.

Hàn Luân lẳng lặng nhìn Huyền như đang suy nghĩ “Lan... phải rời khỏi nơi này để đi đây đi đó, có lẽ về sau chúng ta không thể gặp lại hắn”

“Người mà cả đời người muốn chẳng lẽ người không định giải bày với người đó sao?” Huyền nhìn thẳng Hàn Luân, nói thẳng ra do dự trong lòng Hàn Luân.

“Ta nghĩ người mà cả đời này ta muốn là người”

“Ta là người nhà không thể thay thế trong lòng người, nhưng Lan mới thực sự là người mà người cần” Huyền lần đầu tiên nói rõ vị trí của cả ba người trong lòng Hàn Luân “Tuy hai ta tình như thủ túc, nhưng

so với tình yêu là có sự bất đồng”

“Người biết ta đối với người chỉ là tình huynh đệ” Hàn Luân không phải không nhận ra dao động trong lòng, nhưng hắn vẫn cố giả vờ trong vô vọng.

“Tình huynh đệ của người đối với ta còn vượt qua cả tình yêu, mà tình cảm của người với Lan lại không có loại tình cảm thân thích giống như ta”

Huyền lấy thân phận một người ngoài cuộc mà bình tĩnh phân tích cho Hàn Luân về tâm tình của chính hắn “Ta rời đi sẽ khiến người bất an lo lắng, mà Lan rời đi sẽ khiến người bị dao động, lo lắng, đau khổ, cô độc, đây chính là khác biệt giữa thân thích và tình yêu”

“Ý của người là... người ta thực sự yêu là Lan?”

“Giờ nhân lúc hắn còn ở đây, nếu người không thành thực đối mặt với tình cảm của mình, thì người sẽ chậm trễ đấy” Huyền lẳng lặng dựa vào cái gối mềm, khuôn mặt thanh lệ dần hồi phục thần sắc dịu dàng.

“Nếu làm thế, ta sẽ mất người?”

Hàn Luân nhẹ nâng đầu, chậm rãi đứng dậy, chuẩn bị đối mặt với sự thật.

“Người nhà vĩnh viễn là người nhà, dù không cùng huyết thống thì cũng như nhau cả thôi” Huyền không chút do dự đưa ra chìa khoá mở cánh cửa trong tâm Hàn Luân, khúc mắc trong lòng Huyền cũng được giải quyết, tâm tình phiền não cùng nôn nóng mấy ngày qua cũng sớm tan thành mây khói.

Hàn Luân vẫn như cũ, vì Huyền mà ôn nhu mang thêm áo khoác, hơn nữa còn đưa tận tay “Tuy đã đầu mùa xuân, nhưng buổi tối vẫn rất lạnh, nếu muốn đi tìm hắn, thì đừng để bản thân bị cảm”

Huyền sợ run người, một lát sau lập tức liền nở một nụ cười sáng lạn “Được”

Nữ y tá nhẹ nhàng mở cửa, mệt mỏi tựa vào bức tường trắng mà thở dài. Hôm nay vẫn vậy, hắn không có sức sống mà nằm yên trên giường.

Trừ việc cứ đến giờ cố định là sẽ mở máy tính đưa ra chỉ thị cho công ty, hầu hết thời gian còn lại đều lẳng lặng nằm trên giường mà ngủ, bất luận là ai nói gì cũng không thèm quan tâm, ánh mắt trống rỗng như bị lấy đi một nửa sinh mệnh càng làm người khác phải đau lòng.

Mà miệng vết thương bên hông trái vốn đã khép lại rất nhanh, nhưng vì hắn không kể ngày đêm, không biết mệt mỏi mà tìm kiếm người kia nên miệng vết thương lại vỡ ra, cho tới giờ đã hơn một tháng nhưng tốc độ hồi phục kém đến mức làm cho nàng ta phải khó tin.

Lý do chính là vì hắn đã mất đi người mà hắn yêu...

... Vì người yêu đột ngột biến mất làm cho ý chí quyết tâm hồi phục vết thương của hắn chậm rãi mà tàn lụi, có lẽ, hắn thậm chí còn không có cả ý chí.

Nghĩ đến đây, nàng ta khẽ thở dài. Nàng không yên lòng mà sửa sang lại dụng cụ khám bệnh của y tá, tới khi nào thì hắn mới lấy lại tinh thần mà đứng lên đây? Nếu cứ xuống dốc như vậy, chẳng phải điều này với tự sát là giống nhau sao? Không ăn uống, chỉ trông cậy vào nước muối cùng đường gluco truyền vào mỗi ngày, dù thân thể có khoẻ mạnh bao nhiêu thì dần dần cũng sẽ suy yếu, mà hắn lại là kẻ bị mất máu quá nhiều...

Một tháng này, hắn đã sút đến vài ký. Bản thân nàng không có biện pháp động viên hắn, cứu hắn, nàng cảm thấy thật bi ai, nhưng sâu trong tâm nàng hiểu được trừ khi người hắn yêu trở lại bên cạnh hắn, nếu không thì chẳng gì có thể ngăn cản hắn tự huỷ hoại bản thân mình.

Đột nhiên, ánh mắt nàng lơ đãng nhìn qua một bóng người khiến nàng vô cùng kinh ngạc, hoài nghi không biết bản thân có sinh ra ảo giác hay không, nên nàng ngừng lại, trừng mắt nhìn, nàng không thể tin nhìn bóng người tuần mỹ đang ngày càng đến gần nàng.

“Xin lỗi, ta biết đã qua giờ thăm bệnh, nhưng có thể cho ta vào xem một chút không, một chút thời gian cũng được” Thời điểm gương mặt nam nhân tuyệt mỹ hiếm thấy xuất hiện trước mặt nàng, nàng vội vàng dừng cước bộ, người nọ dùng giọng nói nhu hoà hỏi nàng.

“Đương nhiên là có thể, mời vào!” Nàng vội vàng trả lời, người mà Vi Cảnh Sính ngày đêm mong nhớ cùng vất vả tìm kiếm cứ nhiên lại xuất hiện ở chỗ này, gặp lại người này chắc chắn có thể khiến hắn yên lòng mà tĩnh dưỡng. Đừng nói là qua giờ thăm, dù là nửa đêm nàng cũng cho gặp.

“Cảm ơn” Khuôn mặt xinh đẹp hướng nàng gật gật đầu, sau đó rất nhanh đi đến trước cửa phòng bệnh đã rất trầm tĩnh hơn một tháng trời. Nàng nhìn thấy cánh cửa nhẹ nhàng mở ra rồi nhẹ nhàng khép lại, khuôn mặt xinh xắn không khỏi nổi lên nụ cười khoái trá.

“Ta thực sự không muốn ăn cái gì hết” Vi Cảnh Sính nằm trên giường, quay lưng về phía cánh cửa, dù dùng ngữ khí rất bình tĩnh để nói nhưng vẫn không giấu được ý tứ cự tuyệt mãnh liệt.

Huyền nhẹ nhàng cười cười, chậm rãi đến gần bên cạnh Vi Cảnh Sính, cúi xuống ở bên tai Vi Cảnh Sính để lại một nụ hôn, Vi Cảnh Sính liền giật mình từ trên giường nhảy dựng lên, đang định mở miệng trách cứ, lại nhìn thấy người mà hắn ngày đêm tưởng niệm đang đứng trước mặt, một câu cũng không nói nên lời.

“Dù là ta bắt ngươi ăn ngươi cũng không ăn?” Huyền ôm lấy bả vai Vi Cảnh Sính, hôn lên đôi môi tái nhợt lạnh như băng của hắn.

“Huyền?” Tuy đã nghe được giọng nói quen thuộc vô cùng ôn nhu của Huyền, nhưng Vi Cảnh Sính vẫn không thể tin vào mắt mình.

“Là ta” Huyền tựa vào ***g ngực rộng lớn của Vi Cảnh Sính, nhắm mắt hưởng thụ hơi ấm đã từ lâu không có được “Ta đã về, hơn nữa sau này cũng sẽ không rời đi nữa”

“Huyền...” Vi Cảnh Sính gọi tên người yêu, gắt gao ôm lấy Huyền, mãnh liệt hôn lên môi đối phương.

Sau nụ hôn nồng nhiệt khiến người ta hít thở không thông, cả hai người thân thiết cảm nhận sự tồn tại của đối phương.

“Ta nhớ người” Huyền bám vào vai Vi Cảnh Sính, bên tai hân thủ thủ.

“Ta cũng vậy, hai tháng này, người chính là động lực duy nhất để ta sống tiếp đây” Vi Cảnh Sính quyến luyến không rời đôi môi của Huyền, đem nhớ nhung của mình truyền hết vào nụ hôn thân mật của hân cùng Huyền “Đây là lần thứ hai người biến ta thành cái xác không hồn đây”

“Sẽ không có lần thứ ba đâu” Giọng Huyền chôn trong ngực Vi Cảnh Sính phát ra, bất quá hân vẫn nghe được.

Giống như muốn chứng thực lại lần nữa, Vi Cảnh Sính lại hỏi thêm một lần cùng một câu “Người sẽ không rời khỏi ta nữa? Người chắc chứ?”

“Như người mong muốn”

“Huyền” Vi Cảnh Sính hôn sâu vào môi người yêu, trịnh trọng mà hứa hẹn “Ta mong người mãi mãi, vĩnh viễn ở bên cạnh ta”

“Ta đồng ý” Đôi mắt màu cây tử đàn ôn nhu chăm chú nhìn Vi Cảnh Sính “Nhưng, về sau người nên tập thói quen gọi tên ta, không cần gọi Huyền”

“Kì” Vi Cảnh Sính lộ ra nụ cười đầu tiên sau hai tháng trời “Ta yêu người”

“Ta biết rồi” Bị người yêu thâm tình gọi, Huyền nở nụ cười.

“Kì, ta cũng muốn nghe người nói người yêu ta” Vi Cảnh Sính từ phía sau ôm lấy vai người yêu, nhẹ nhàng tựa đầu vào vai Huyền, giống như chú cún hướng chủ nhân làm nũng.

“Bây giờ vẫn chưa được” Huyền xấu xa phá hư cảm xúc của người yêu.

“Vì sao?” Thiên tài Vi Cảnh Sính mở to hai mắt vô cùng đẹp khó hiểu nhìn người yêu.

“Nếu người có thể đem vết thương hồi phục trong vòng một tuần, ta sẽ suy nghĩ lại” Kì khẽ che miệng mà mỉm cười.

“Chẳng có vấn đề gì nha”

Sự thật chứng minh, tuyệt chiêu của Kì quả nhiên hiệu lực phi phàm, thời gian mới chỉ năm ngày, tốc độ hồi phục của Vi Cảnh Sính đã khiến người khác phải kinh ngạc.

Tuy là trong thời gian ngắn không thể chạy, đừng nói đến những vận động mạnh khác, nhưng đi lại thì không có vấn đề gì.

Đương nhiên, Vi Cảnh Sính vì được như ước nguyện nghe được câu “Ta yêu người”, cứ như vậy ba chữ đơn giản thiếu chút nữa đã khiến hắn vui đến mức mà bay cả lên trời.

||Hết chương 10||

11. Chương 11

Edit: Nagi Maria

Trời trong nắng ấm, thời tiết tươi sáng, rất thích hợp để những cặp tình nhân đi du ngoạn cùng nhau.

Qua cơm trưa, Vi Cảnh Sính thư thái nằm trên bãi cỏ ngoài hoa viên, xuyên qua kẻ hở giữa sách và thân thể Huyền, Vi Cảnh Sính chăm chú ngắm nhìn gương mặt Kì đang đọc sách.

“Kì, ngũ quan của người tuy giống như kiếp trước, nhưng tính tình dường như đã hoàn toàn thay đổi” Vi Cảnh Sính cau mày cảm thán.

“Nếu ta sống y như tiền kiếp, vậy thì đầu thai có ý nghĩa gì nữa, không phải sao?” Kì buông quyển sách trên tay, hơi hơi nghiêng đầu chăm chú nhìn người yêu “Nếu chính người không thay đổi, ta lập tức sẽ cắt đứt với người không chút do dự”

“Vì sao? Trước kia ta kém cỏi như vậy sao?” Ai, uể oải a, làm người ta cảm thấy bản thân rất không tự tin a...

“Vấn đề không phải là người có kém cỏi hay không, mà là có chỗ không thích hợp” Kì vuốt ve mái tóc đen nhánh của người yêu “Với ta mà nói, người cao cao tại thượng như người thực không thích hợp để ở cùng một thường dân như ta”

“May mà giờ đây ta là người thường, nếu không ta chẳng thể cùng người yêu nhau?” Vi Cảnh Sính thở phào một cái “Nhưng so với Hi Chiêu trước kia, ta càng yêu Kì của hiện tại hơn”

“Ta cũng vậy” Ngón tay thon dài nhẹ nhàng lướt qua sợi tóc dài mượt dưới ánh nắng sáng lên sắc tím, Kì thản nhiên cười.

“Ta thấy cả đời có thể ở bên cạnh người là hạnh phúc lớn nhất mà ông trời ban cho ta, đợi lâu như vậy, cuối cùng cũng chờ được ngày này” Vi Cảnh Sính vẽ mặt hạnh phúc, nhắm mắt lại nằm trên đùi vợ mà lẩm bẩm.

Kì thản nhiên nở nụ cười, trong đôi mắt thắm thụy hiện lên vẻ thâm tình cùng thương tiếc. Bị đôi mắt này nắm lần bảy lượt mê hoặc, Vi Cảnh Sính đang định lợi dụng lúc Kì không chú ý thì lên hôn một cái, đúng lúc này thì tiếng điện thoại di động vang lên.

“A lô?” Vi Cảnh Sính hơi hơi cau mày, bất mãn cầm lấy điện thoại, trong giọng nói mang theo vẻ tức giận ngay lập tức truyền đến tai đối phương.

“Xem ra ta gọi điện không đúng lúc rồi!” Bên đầu kia của điện thoại truyền đến một giọng nói châm biếm “Hình như ta đang quấy rầy tuần trăng mật của người nào đó rồi a!”

“Biết là tốt!” Khoé miệng Vi Cảnh Sính không tự giác mà cong lên.

“Người đúng là, có vợ liền quên bằng hữu” Đầu bên kia điện thoại truyền đến giọng nói lầu bầu, mang theo cảm giác như đối phương đang nhin cười. “Ta nhớ rõ lần trước gọi người là năm ngày trước, mà giờ người đã vui vẻ đến mức này, xem ra tình yêu thật là vĩ đại”

“Đương nhiên, Kì chính là người mà ta yêu nhất mà” Vi Cảnh Sính ôn nhu nhìn người yêu, Kì nhìn nụ cười của hắn liền đoán ra người gọi là ai.

“Kì?” Từ điện thoại truyền đến tiếng nói kinh ngạc, sau đó là tiếng chén trà bị vỡ do bị thất kinh “... Không phải Huyền à?”

“Huyền là tình nhân trong mộng, mà người hiện tại ta yêu là người khác” Vi Cảnh Sính cố ý nói dối cười cười.

“Người...” Người ở đầu bên kia điện thoại dường như tức đến không nói ra lời nào “Người người người... không phải đến Seattle là để tìm Huyền sao? Sao lại thành ra đối người yêu rồi?”

“Vì ta không còn biện pháp nào khác, ta thực sự quá yêu Kì, cho nên ta nhất định phải cùng hắn ở chung một chỗ”

Nghe thấy Vi Cảnh Sính vô tư nói đối với người trong điện thoại, Kì ngồi bên cạnh không khỏi bật cười.

“Người đúng là không có tâm mà!” Người trong điện thoại cơ hồ như muốn rống lên “Uổng phí công sức ta cố vũ cho người không được buông tay Huyền, kết quả là gì, sự hy sinh cùng cố vũ của ta cùng Tâm Nhị coi như đổ sông đổ biển rồi”

“A? Tâm Nhị?” Vi Cảnh Sính thấy người trong điện thoại gọi thẳng tên, cứ như hai người này đang yêu nhau vậy, hẳn không có ý tốt mà tra xét đối phương “A, Vũ Thác này, người từ khi nào gọi Lê tiểu thư như thế?”

“A.....” Đối phương dường như bị nghẹn lời, Vi Cảnh Sính tưởng tượng bộ dạng mặt đỏ tai hồng của đối phương “Cái kia... Các người... a... Cái kia... Ha ha ha ha ha...” Vi Cảnh Sính rốt cuộc nhin không được mà cười ha hả “Vũ Thác, người cũng không cần phải cực khổ giấu diếm ta làm gì! Tâm nhị là cô gái tốt, chúc mừng người lọt vào mắt xanh của nàng”

“Không phải như vậy, bọn ta chưa đến mức đó...” Thanh âm Thi Vũ Thác ngại ngùng hơn một chút “Bọn ta vì người nên mới thường xuyên liên lạc cho nhau, sau đó... phát triển đến bây giờ...”

“Tốt lắm a” Vi Cảnh Sính cười nói “Tiến thêm bước nữa đi, người ở cùng nàng, nhất định sẽ là một cặp vô cùng hạnh phúc”

“...nói lại chuyện cũ đi, người buông tay Huyền, thật sẽ không hối hận sao?” Thi Vũ Thác qua hai phút lác đẽ, cuối cùng cũng nhớ tới chuyện cũ, ngữ khí trở nên nghiêm nghị lại.

“Tuyệt đối không” Vi Cảnh Sính một bên trả lời câu hỏi của Vũ Thác, một bên hôn lên đôi môi đang mỉm cười trên gương mặt dương dương tự đắc nhìn nghiêng cùng mái tóc đen ẩm nóng dưới ánh mặt trời của Kì.

“Người đang làm gì đó” Tựa hồ nghe thấy thanh âm nhỏ vang lên khi hai người đang thân mật, Thi Vũ Thác sợ hãi than “A! Đừng nói người yêu của người đang ngồi cạnh người nha!?”

“Đúng rồi! Người muốn nói chuyện với hắn sao?” Vi Cảnh Sính gian xảo trêu người bạn tốt.

“A lô...” Không để Thi Vũ Thác kịp trả lời, Vi Cảnh Sính đã lập tức đem điện thoại đưa vào tay người yêu “A... Thực xin lỗi... không, không phải..., cái kia... À xin chào... Ta... hiện tại ta...” Giọng nói Thi Vũ Thác không tự giác mà xấu hổ đáp lời.

“Người làm sai gì sao?” Kì nhin cười.

“Ta... thật xin lỗi, trước mặt Vi Cảnh Sính mà nói chuyện tình yêu của hai người” Thi Vũ Thác đáng thương không nghe ra chủ nhân giọng nói này là của ai.

“Không biết không có tội” Kì mang theo ý cười trả lời.

“Cơ mà?...Nói chuyện với người... ta thấy rất giống một người...” Cuối cùng, Thi Vũ Thác cũng nghe ra được một chút.

“Vây a?”

“Ta... cẩn thận nghe kĩ thì, giọng nói của người cũng rất giống...”

“Trí nhớ của người thật tốt” Kì rút cuộc cũng nở nụ cười “Chỉ là nhận ra hơi trễ một chút”

“Huyền?” Cùng lúc đó thì người trong điện thoại kinh ngạc mà kêu lên, đầu bên kia điện thoại dường như có một gương mặt đang biểu cảm rất đáng yêu.

“Chính là ta”

“Vây... tại sao Cảnh Sính gọi người là Kì?” Thi Vũ Thác thật không hiểu gì cả.

“Vì đó là tên thật của Huyền” Điện thoại lại trở về tay Vi Cảnh Sính, hần khoái trả tiếp lời “Thế nào, ta làm sao mà hối hận được?”

“Người người người...” Thi Vũ Thác bị tức đến nói không nên lời “Thật sự là tên bỉ ổi mà!”

“Alo, Vũ Thác này, người phải nghĩ lại, phải cẩn thận mà nghĩ lại... là bằng hữu với nhau thì phải làm gì?” Vi Cảnh Sính vui vẻ trêu chọc bằng hữu, cố ý dừng lại ba giây, hần không nhin được mà cười ra tiếng “Ha ha ha... đương nhiên là phải hãm hại nhau rồi!”

“Ai... không nghĩ tới người lại vui đến như vậy, ta cứ như đang nói chuyện với một Cảnh Sính mà ta không hề quen biết vậy, thật là lão vịt già thay đổi như chong chóng!” Trả thù trò đùa của Vi Cảnh Sính xong, Thi Vũ Thác ngửa mặt lên trời nhẹ thờ dài.

“Không sao, không sao! Ta và Kì tuần sau sẽ trở về, còn cả một đời mà, kiểu gì cũng sẽ quen thôi” Vi Cảnh Sính cười nói “Đúng rồi, còn về án tử đối với Luân Toàn, chuyện này thế nào rồi?”

“Xong rồi!” Giọng Thi Vũ Thác trong sáng vô cùng.

Kì sắc mặt biến đổi, hần dùng ánh mắt hỏi là chuyện gì đã xảy ra. Vi Cảnh Sính lập tức đem điện thoại giao lại cho hần.

“Huyền? A, không, là Kì!” Thi Vũ Thác vội vàng sửa chữa nói “Người không cần phải lo lắng, giờ đây Luân Toàn không còn là tổ chức sát thủ nữa, nên giờ không còn là đối tượng truy sát của hình cảnh quốc tế. Còn về án tử mà Cảnh Sính nói, chỉ áp dụng với những người từng tham gia vào nhiệm vụ ám sát thôi”

“Người nói... Luân Toàn không còn là tổ chức sát thủ, có ý gì?”

Hàn Luân chưa nói với người sao?” Thi Vũ Thác thấy có chút kì quái “Khi các người rời Luân Toàn, không lâu sau đó Luân Toàn liền biến tổ chức thành một tập đoàn buôn bán hoàn toàn mới, hơn nữa hồ sơ về Luân Toàn được bảo vệ rất kĩ ở cục cảnh sát đột nhiên biến mất không dấu vết, các vụ án đi kèm cũng biến mất không bóng dáng. Vì vậy ngay cả hình cảnh quốc tế cũng không có chứng cứ gì để bắt Luân Toàn, lại càng không thể kiện. Cho nên, Luân Toàn giờ đây không những không bị tổn hại gì, mà còn kinh doanh rất an ổn, giờ đây cũng trở thành một tập đoàn khá nổi tiếng. Ta nghĩ người lãnh đạo Luân Toàn hiện tại rất thông minh và rất mưu mô a!”

“Ra là vậy” Kì thở phào một cái, nhưng nhớ tới bộ dáng tức giận của Thi Vũ Thác, Kì lại thốt lên câu hỏi: “Vậy còn người? Có chịu tha cho Luân Toàn chưa?”

“Ta sao? Người muốn ta chủ trì chính nghĩa sao?” Thi Vũ Thác cố ý nói như vậy, dường như có cảm giác đề phòng mà đứng lên, sau đó bình tĩnh giải thích “Nhưng, ta không muốn đối phó với một tập đoàn kinh tế, vì bình sinh ta không có giỏi đối phó với mấy tên gian thương. Mà chú ý một chút, gian thương ở đây chính là Vi Cảnh Sính đấy”

“Người tên tiểu tử này!” Vi Cảnh Sính nghe được những lời này, vội vàng kháng nghị.

“Huống hồ Luân Toàn của dĩ vãng đã qua rồi, mặt khác còn có những người vô tội, còn những kẻ chấp hành nhiệm vụ ám sát trước đây cũng đã bị trừng phạt rồi! Vậy nên, nói chung là đã được chủ trì công lý rồi!” Với kháng nghị của Vi Cảnh Sính, Thi Vũ Thác cũng không thêm quan tâm, chỉ tiếp tục nói: “Việc này đã được xử lý đúng ý ta rồi, ta cũng sẽ không theo nó nữa, theo nữa chỉ cực thôi, không phải sao?”

“Người đúng là... một người tốt chân chính a!” Giọng Kì có chút cười nhạo.

“Cái này gọi là thông minh” Thi Vũ Thác bắt đầu cười đùa “Đúng rồi, chờ khi các người trở về, ta sẽ ra sân bay nhiệt liệt hoan nghênh cả hai”

“Cái này không cần” Vi Cảnh Sính nhận điện thoại rồi đối bạn tốt lạnh lùng nói “Đối với loại hoan nghênh của người, ta hiểu quá mà!”

“A! Người sao lại đối xử với ta như vậy chứ? Ta thực sự mong chờ ngày các người trở về mà”

“Lấy cái nhiệt tình của người để dành cho Tâm Nhị đi!” Vi Cảnh Sính vui vẻ cười cười “Hi vọng khi ta trở về, đúng lúc tham dự hôn lễ của cả hai người luôn”

“A...” Thi Vũ Thác bị trêu chọc, một lần nữa mặt đỏ tai hồng, ngay khi hắn vừa cúp điện thoại, hai người nọ còn nghe được một câu nói nhỏ của hắn “Ta cũng mong thế”

Vi Cảnh Sính cùng Kì không khỏi nhìn nhau mà cười.

Vi Cảnh Sính trên môi người yêu hôn nhẹ một cái, lòng tràn đầy sung sướng ôm lấy bả vai người nọ “Giờ đây bên người họ đều có người mà bản thân yêu thương, thật sự tốt quá rồi”

Kì mỉm cười vuốt cằm “Mà hai ta cũng là một đôi hạnh phúc nhất rồi”

||Hoàn chính văn||

() : Hoàn rồi, hoàn rồi () :

Bộ này theo ta thấy thì cũng được, có ngược nhưng HE,:v

Cảm ơn mấy bác đã theo dõi nha ^^

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ban-yen-van>